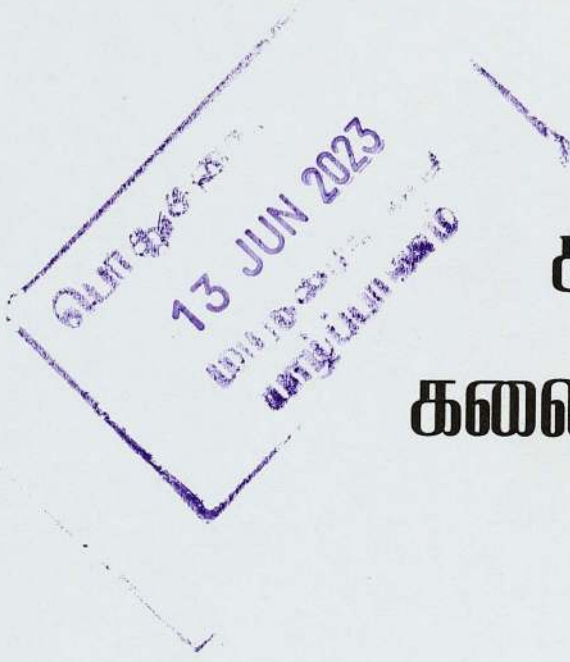

சீடநாதனின்
கஸையும் வாழ்வு

சட்டநாதனின் கலையும் வாழ்வும்

290151

14089 CC

ஜீவநதி வெளியீடு

290151 CC

94.81109

சட்டநாதனின் கலையும் வாழ்வும்

க.சட்டநாதன்

21, சட்டநாதர் வீதி, நல்லூர்

முதற்பதிப்பு: 2023 வைகாசி

© க.சட்டநாதன்

வடிவமைப்பு: க.பரணீதரன்

வெளியீடு: ஜீவநதி, கலைஅகம், அல்வாய்

பக்கம்: 128

விலை: 600.00

அச்சுப்பதிப்பு: பரணீ அச்சகம், நெல்லியடி.

Saddanathan's Kalaiyum Vaalzhvum

K.Saddanathan

Address: 21, Saddanathar Road, Nallur

First Edition: 2023 March

© K.Saddanathan

Designed by K.Bharaneetharan

Published by Jeevanathy, Kalai aham, Alvai

Pages: 128

Price: 600.00

Printed at Baranee Printers, Nelliady.

ISBN: 978-624-5881-92-5

ஜீவநதி வெளியீடு - 271

பெரியமச்சாள்
13 JUN 2023
பெரியமச்சாள்
பெரியமச்சாள்

18089CC

எனது
பெரியமச்சாள்
ஆபுனிதவதி
அவர்களுக்கு

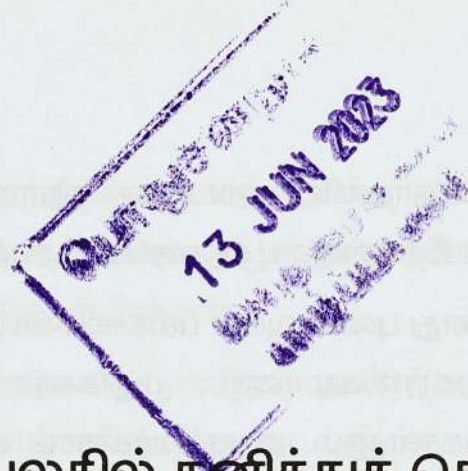
பதிப்புரை

க. சட்டநாதன் அவர்கள் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் முக்கியமானதோர் படைப்பாளியாவார். நீண்ட காலமாக ஈழத்து இலக்கிய உலகில் தொடர்ச்சியாக இயங்கி வருபவர் சட்டநாதன் அவர்கள். சிறுகதை, கவிதை, நாவல், கட்டுரை, விமர்சனம் என இலக்கியத்தின் பல்வகைமைகளிலும் தனது படைப்பாக்கங்களை மேற் கொண்டு வருபவர். இதுவரை 10 சிறுகதைத் தொகுதிகளையும், 2 கவிதைத் தொகுதிகளையும், ஒரு கட்டுரைத் தொகுதியையும், ஒரு நாவலையும் வெளியிட்டுள்ளார். இவரது 14 நூல்களில் 7 நூல்கள் ஜீவநதி வெளியீடாக வெளிவந்துள்ளன.

சட்டநாதனின் படைப்புகள் பற்றிய விமர்சனங்கள் அடங்கிய தொகுப்பாக “சட்டநாதனின் கலையும் வாழ்வும்” என்னும் இந்நூல் வெளி வருகின்றது. ஈழத்தின் இலக்கிய ஜாம்பவான்கள் பலரது பார்வையில் சட்டநாதனின் படைப்புகள் பற்றிய விரிவான விமர்சனங்களாக இத்தொகுப்பில் உள்ள கட்டுரைகள் அமைந்துள்ளன. சட்டநாதனின் படைப்புகளை பல்வேறு கோணத்தில் ஆய்வு செய்த இக்கட்டுரைகள் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் சட்டநாதனின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றி அறிய உதவுகின்றன.

சட்டநாதன் தொடர்ச்சியாக இயங்கி இன்னும் பல நூல்களை ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கு தர வேண்டும் என இறைவனை வேண்டுகின்றோம்., இந்நூலும் ஈழத்து வாசகர்களுக்கு கிடைத்த நல்லதொரு நூலாக அமையும் என நம்புகின்றோம்.

- க.பரணீதரன்

தமிழ்க்கலையலகில் தனித்துத் தெரியும் ஈழத்துப் படைப்பாளமை

ஈழத்துப் புனைகதை வரலாற்றில் க.சட்டநாதனுக்குத் தனியிடமுண்டு. அவரது படைப்புலகம் வசீகரம் மிக்க மொழியால் கட்டமைக்கப்படுகின்றது. சாதாரண சனங்களினதும் மத்தியதர வர்க்கத்தினதும் வாழ்வியலைப் பின்புலமாகப் பெரிதும் கொண்டமையும் இவரது படைப்புலகம் ஆணாதிக்கத்தையும் சமூக வரையறைகளான கட்டுக்களை மீறித் தம் வாழ்வைக் கட்டமைக்கும் பொருளாதாரப் பாதுகாப்புள்ள பெண்களையும் அவர்களது அழகியலையும் காதலையும் காமத்தையும் அதிகம் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது. அதேபோல் குழந்தைகளின் உலகத்தையும் அவ்வுலகத்தின் சிருஷ்டிக்குள் வாசகர்களை கவர்ந்திழுக்கும் வலிதான கதைகளையும் கொண்டமைகின்றது.

“சட்டநாதனின் கலையும் வாழ்வும்” எனும் இந்நூல் இவரது தனிமனித - படைப்பாளியின் இயல்புகளையும் அவரது படைப்புக்களையும் பற்றி விமர்சகர்களும், படைப்பாளிகளும் முன்வைத்த கருத்துக்களை ஆவணப்படுத்துகின்றது. தமிழகத்தவர்கள், ஈழத்தவர்கள், புலம்பெயர்ந்தவர்கள் எனப் பிராந்திய ரீதியாகவும் இடதுசாரிகள், வலதுசாரிகள், வாசகர்கள் எனக்கோட்பாட்டு ரீதியிலும் முதிர்ந்தவர்கள் அல்லது முதியவர்கள், இளையவர்கள் என வயதடிப்படையிலும் உலகறிந்த அல்லது நாடறிந்தவர்கள், ஆரம்ப எழுத்தாளர்கள் எனக் “கீர்த்தி” அடிப்படையிலும் பன்முகப்பட்டு நிற்பவர்களின் எழுத்துக்கள் இங்கே ஒன்றாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

இதன்வழி சட்டநாதனின் படைப்பு பன்முக வாசகர்களாலும் விமர்சகர்களாலும் வாசிக்கப்பட்டிருப்பதையும் அவர்களது கவனத்தை யீர்த்துத் தன்னைப்பற்றி எழுதச் செய்திருப்பதையும் அனுமானிக்க முடிகின்றது. அது நேர்ப்பங்கு, மறைப்பங்கு எனும் இருதளங்களில்

இயங்கினாலும் சட்டநாதனின் படைப்புகள் நிராகரிக்க முடியாத ஒன்றாக இருந்து வருகின்றமையை இத்தொகுப்பு ஆதாரப்படுத்தி நிற்கின்றது.

சட்டநாதனது புனைவுகள் பல்கலைக்கழக முதற்பட்டப்படிப்பு நிலையில் மட்டுமன்றி முதுகற்கைமாணி, முதுகலைமாணி, முதுதத்துவமாணிப் பட்டப்படிப்பு மேற்கொள்ளும். மாணவர்களால் ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகும்.

இவரது புனைவுகள் மாத்திரமன்றி கவிதைகளும் வாசகர்களினதும் ஆய்வாளர்களினதும் கவனத்தை ஈர்த்துள்ளது. அவரது கவிதைத்தொகுப்புகள் வடக்கு மாகாண சிறந்த நூற்பரிசைப் பெற்றிருக்கின்றன. மிக எளிமையான நேர்ப்பாங்கான முறையில் கவிதைகள் அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள பல்வேறு காலகட்டத்தில் பல்வேறு மனிதர்களால் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகள் பின்வரும் கருத்துக்களை முன்வைக்கின்றன.

1. சட்டநாதன் தன் நிலத்தில் அல்லது கிராமத்தில் காலூன்றி நின்று உலகத்தைத் தரிசிக்கின்றார்.
2. தம் வாழ்வை தீவமானிக்கவல்ல ஆளுமையுள்ள பெண்கள் சட்டநாதனின் பெண்கள், அவர்கள் வசீகரமானவர்களும் கூட.
3. மண்வாசம்.
4. ஆணாதிக் கம் , சாதியம் , அதிகாரத் துக் கெதிரான ஆர்ப்பாட்டமற்ற வலிதான குரல்.
5. வசீகரம் மிகுந்த மொழி, சிறந்த விபரிப்பு, கலைத்துவம்.
6. குழந்தைகளின் உலகம்.

மேற்படி விடயங்கள் சட்டநாதனின் எழுத்துக்களில் முதன்மை பெறுவதையும் காதல் - காமம் என்பன விரவிநிற்பதையும், சமூகமாற்றங்கள், பெண்களுக்கான பொருளாதாரப்பாதுகாப்பு, மனித உறவுகள் போன்றனவும் இன்னும் பலவும் செல்வாக்குச் செலுத்துவதையும் இக்கட்டுரைகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

தமிழகத்து எழுத்தாளர்கள் தம் சூழலில் இருந்து கொண்டு ஈழத்துப் புலத்தை விளங்கமுற்படுவதில் ஏற்படும் தோல்வியை வெங்கட்சாமிநாதனின் வரிகளிலும் படைப்பு மொழி பிராந்தியம் தாண்டி வாசகர்களைச் சென்றடையத் தக்கது என்பதை அம்பையின் வரிகளினூடாகவும் புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

தமிழகத்தவர்களின் அங்கீகாரத்துக்குக் காத்துநின்ற காலம் மலையேறி விட்டதையும் ஈழத்து எழுத்துக்கள் உலகம் முழுமைக்கும் பயணித்துவிட்டதையும் வெங்கட்சாமிநாதன் ஒத்துக்கொள்கின்றார்.

இன்று புலம்பெயர் நாடுகளில் வாழும் தமிழர்களைக் கவனத்திற் கொண்டே தமிழக அரசியல்வாதிகளில் இருந்து பதிப்பக உரிமையாளர்கள் வரை தம் நிகழ்ச்சிநிரலைக் கட்டமைப்பது கவனத்திற்குரியதே.

ஈழத்துப் புலத்திலும் தமிழகத்திலும் புலம்பெயர்நாடுகளிலும் தனக்கான வாசகரையும் நன்மதிப்பையும் பெற்ற புலத்தில் வாழும் மூத்த படைப்பாளிகளில் ஒருவராக க.சட்டநாதன் இருப்பது மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது. அவர் இன்னும் ஆரோக்கியத்தோடு வாழவும் எழுத்துப்பணியை மேற்கொள்ளவும் வேண்டும்.

12.02.2023

தி.செல்வமனோகரன்,

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்,

யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக்கழகம்.

உள்ளே...

1. சட்டநாதனின் திசைகளும் தடங்களும் /01
தெ.மதுசூதனன்
2. சட்டநாதனின் படைப்புலகில் சமூகச் சூழல் /05
எம்.வேதசகாயகுமார்
3. சட்டநாதனின் சிறுகதைகள் /11
ஏ.ஜே.கனகரத்தினா
4. தமிழில் உலாவரும் உன்னதமான சிறுகதைத்தொகுதி /13
சி.சிவசேகரம்
5. க.சட்டநாதன் படைப்புத்தளம் ஒரு பார்வை /21
வே.ஐ.வரதராஜன்
6. ஒரு புதிய அறிமுகம் இரண்டு பழையவர்கள் /25
வெங்கட சாமிநாதன்
7. சட்டநாதனின் சிறுகதைகள் பணிய மறுப்பவர்களின் குரல்கள் /35
ஜிஃப்ரி ஹாசன்
8. சட்டநாதனின் புதியவர்கள்: வாழ்க்கையை ஆமோதிக்கும் கதைகள் /42
ஆரபி
9. சட்டநாதனின் சிறுகதைகள் /44
என்.கே.எம்
10. சட்டநாதனின் "புதியவர்கள்" /46
முருகேசு ரவீந்திரன்
11. நீளும் பாலை : சட்டநாதன் எனும் ஆண்மொழிதல் /52
ந.மயூரநுபன்
12. க.சட்டநாதனின் படைப்புலகம் "சட்டநாதன் கதைகள்" தொகுதியை முன்வைத்து! /58
தெளிவத்தை ஜோசப்
13. நீர் மேட்டில் தளம்பும் இலை க. சட்டநாதன் கவிதைகள் /66
கருணாகரன்
14. சட்டநாதனின் மாற்றம் /78
அருண்மொழிவர்மன்
15. சட்டநாதனின் மாற்றம் - சிறுகதை /85
அனோஜன் பாலகிருஷ்ணன்
16. சட்டநாதனின் பொழிவு /87
ராதேயன்
17. சட்டநாதன் கதைகளில் போரும் வாழ்வும்
பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமான் / 88
18. க.சட்டநாதன் புனைவுகளில் பெண்கள், குழந்தைகள்
தி.செல்வமனோகரன் /101
19. பலரது பர்வைகள் /112
20. கடிதம் - வ.இராசையா /115
21. கடிதம் - அம்பை /118

சட்டநாதனின்

திசைகளும் தடங்களும்

• தெ. மதுசூதனன்

ஈழத்து நவீன தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் தனித்து அடையாளம் காணக்கூடிய தன்மைகளுடனும் கூறுகளுடனும் இயங்குபவர் கனகரத்தினம் சட்டநாதன். இவர் 1970 களின் ஆரம்பத்தில் “சிறுகதை” எனும் இலக்கிய வகைமை மூலம் எழுத்துலகிற்கு அறிமுகம் ஆனவர். தன்னளவில் தொடர்ந்து இயங்கிக் கொண்டிருப்பவர். நவீன தமிழ் இலக்கியம் குறித்துத் தீவிர தேடலும் பிரக்ஞையும் கொண்ட படைப்பாளியாக ஆரம்பம் முதல் இந்தக் கணம் வரை தன்னை தக்க வைத்தும் கொண்டிருக்கிறார். நவீன தமிழ் இலக்கியம், ஆங்கில இலக்கியம் மற்றும் மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியம் என, விரிந்த களங்களில் வாசிப்பும் தேடலும் மிக்கவராக உள்ளார். இவற்றுடன் ஓவியம், சினிமா, இசை எனப் பிற கலைகளுடனும் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டவர்.

இவர் ஆரம்பத்தில் மார்க்ஸிம் கார்க்கி, அன்டன் செக்கோவ், புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ராஜகோபாலன் தி.ஜானகிராமன், த.ஜெயகாந்தன் போன்ற ஆளுமைகளால் ஈர்க்கப்பட்டவர். அவர்களது படைப்பாக்கத்தின் கலைத்துவ உட்கிடக்கையின் நுண்ணுணர்வுகளை, அனுபவங்களை தனதாக்கிக் கொண்டவர். தனக்கான படைப்புக் கூறுகளின் அழகியல் சார்ந்த பயணிப்பில் தமக்கான மொழியைக் கண்டடைந்தவர். சாதாரண இயல்பான உணர்வுகளை கலைநயத்தோடும் மனித நேயத்தோடும் வெளிப்படுத்துவதில் தனக்கான தனித்தன்மைகளைக் கொண்டுள்ளவர். இதனால், ஈழத்து நவீன தமிழ்ச்சிறுகதை

உலகில் சட்டநாதன் தனித்து நிற்கிறார்.

சட்டநாதன் இதுவரை மிகக் குறைவான கதைகளையே எழுதியுள்ளார். இதற்கு, தரத்திற் சிறந்த சிறுகதைகளை எழுத வேண்டுமென்ற உந்துதல்தான் காரணம். மேலும், தன்னளவில் திருப்தி கொண்டால் மட்டுமே இவர் கதைகளைப் பிரசுரிக்கின்றார். பொதுவாக இவர் பரவலாக மேற்கிளம்பும் வாசக ரசனைக்குத் தீனி போடுவதற்காக கதை கட்டும் பேர்வழி அல்லர். அதேநேரம் தனது இலக்கிய இருப்பை அடையாளப்படுத்திக் கொள்ளும் குறுகிய அரசியல் கண்ணோட்டம் மிக்கவருமல்லர்.

சட்டநாதன் தன்னளவில் திருப்பத் திரும்ப, தான் உருவாக்கும் படைப்புப் பற்றிய பிரக்ஞையுடன் நிதானமாக இயங்கும் படைப்பாளி. வேறு வார்த்தையில் சொன்னால், இவர் கலைஞராக இருக்கவே விரும்புகின்றார். வெறும் கதாசிரியராக இருக்க விரும்ப வில்லை. கலை அனுபவம், கலை வெளிப்பாடு சார்ந்த நுண்மையான அக்கறைகள் மையம் கொள்ளும் வகையில் இயங்குகின்றார். இதுவே இவரது தனிச்சிறப்புக்குரிய அடையாளம், சட்டநாதன் காட்டும் திசைகளில் மனித வாழ்வுக்கான கனவும் சுதந்திரமும் இருப்பும் அடையாளமும் போராட்டங்களும் விரிவு கொள்கின்றன. மனித வாழ்வு குறித்தான சிந்தனைகளும் பார்வைகளும் விமரிசனங்களும் இன்னும் விரிகின்றன. புதிய வாழ்வுக்கான, கனவுகள், மனித மதிப்பீடுகள், ஆன்மீகத் தேட்டங்கள் யாவும் புதிதாகச் சேகரம் கொள்கின்றன. அவை படைப்பாகின்றன. புதிதாகப் பிறக்கின்றன.

எந்தவொரு படைப்பாளிக்கும் தமிழில் முன்னோடிப் படைப்பாளிகளையும் ஏலவே வகுக்கப்பட்ட எல்லைகளையும் தாண்டிச் செல்வதிலேயே முனைப்பும், பிரக்ஞையும் இருக்கும். அத்தகைய படைப்பாளிகள் தான் படைப்பாக்கத் திறன், படைப்பாளுமை வெளிப்பாட்டில் தனித்து இயங்க முடியும். இந்தப் பின்புலத்தில்தான் சட்டநாதன் படைப்புலகம் கவனம் பெறுவதோடு முக்கியத்துவமும் பெறுகிறது.

பொதுவாக அனுபவம் என்பது வாழ்வின் தன்மையை உணர்த்துகிற தீவிரகுணம் கொண்ட நுண்தளம். இத்தளத்தின் விரிவு உச்சமாக வெளிப்படும் பொழுதுதான் கலைத்துவம் சிறக்கும். வாழ்வைச் செழுமைப்படுத்தும் கலைத்தூண்டலே சமூக பிரக்ஞையாக மேற்கிளம்பும். சட்டநாதனிடம் இந்தப் பிரக்ஞை வெகு இயல்பாக உள்ளது. புதுமைப்பித்தன் மரபு வழிவரும் இந்தக்

கலைத்தூண்டல் சட்டநாதனிடமும் செறிவாய் உள்ளது. இது கலை அனுபவமாக, கலை வெளிப்பாடாக புதிய சாளரங்களைத் திறந்து விடுகிறது.

இவரது படைப்புலகம் மனிதாயம் தேடிய சமகால வாழ்வியல் குறித்த பரிசீலனைக்கான சாத்தியங்களை தன்னளவில் கொண்டிருக்கின்றன. சாதியம், பால்நிலை, வர்க்கம், பிரதேசம், நகரம்-கிராமம் என பலதளங்களாலான முரண்கள், இவை மனித உறவுகளில் ஏற்படுத்தும் சிக்கல்கள், வலிகள், துன்பங்கள் என படைப்பின் உள்ளீட்டுப் பொறிகளாக இயங்குகின்றன. மனிதவாழ் நிலைப் பரப்பின் அனுபவத்தை ஆழப்படுத்துகின்றன. இந்த ஆழங்களில் உட்சென்று வெளிச்சம் பாய்ச்சும் பார்வைவெளியாகவே சட்டநாதனின் படைப்பனுபவம் அமைவு கொள்கிறது. தன்னை உணரவும் தன்னை வெளிப்படுத்தவும் மனிதன் பிறப்பித்த கலை; மனித மனத்தை, வாழ்வை செழுமைப்படுத்தும் உயர்ந்த நோக்கம் கொண்டது. இருப்பினும், எதார்த்த வாழ்வில் பல படைப்பாளிகளது மனதை அவரவர் அளவில் செழுமைப்படுத்துவதில் கலை தோல்வி கண்டிருக்கிறது. சக படைப்பாளிகளுடன் கொண்டிருக்கும் முரண், அவஸ்தை ஒருவித 'நிழல் யுத்தமாகவே' அவர்களிடத்து இயங்குவதைக் காணலாம். இத்தகைய தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் சட்டநாதன் மிகுந்த நேசிப்புக்குரியவராகவும் உள்ளார்.

மனித உறவுகள் குறித்தான சட்டநாதனின் பார்வை ரொம்பவும் நெகிழ்ச்சியானது. அதன் உச்சபட்ச வெளிப்பாட்டில் தான் மனித உறவுகளுடனான முரண், நெருக்கம், நேசிப்பு அமையும் 'என்பதில்' நம்பிக்கை கொண்டவர். அவற்றைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள முற்படுபவர். இதனை தனிப்பட்ட வாழ்விலும் படைப்பிலக்கிய முறைமையிலும் நுண்மையாக வெளிப்படுத்துபவர்.

'மாற்றம்', 'உலா', 'சட்டநாதன் கதைகள்' யாவும் சட்டநாதனின் படைப்புலகம் எத்தகையது என்பதை தெளிவாக உணர்த்தும். அந்த மனப்பதிவை மேலும் உறுதிப்படுத்தும் விதத்தில் இத்தொகுப்பு அமைகிறது. குறிப்பாக பல்வேறு சிக்கல்களும் குழப்பங்களும் நிரம்பிய அக புற உலகில் மனித அடையாளத்தினைத் தேடும் இவரது கதைகள் வாசகருக்கு மிக நெருக்கமானதாகவும் அவரது பிம்பத்தையே அடையாளம் காட்டுவதாகவும் உள்ளன.

ஆண், பெண் மற்றும் காதல், குடும்பம் சார்ந்த வெளிக்குள் இயங்கும் பல்வேறு முரண்களை, உணர்வுகளை, கருத்தியலை

வெளிப்படுத்தும் நுணுக்கம் வாசகத் தளத்தில் விரிவு பெறக் கூடியவை. மிக எளிமையான வருணனை சாதாரண நடையில் அமைந்திருப்பினும் கருத்தியல் ரீதியில் வாசகரிடம் இறுக்கமான உணர்வைத் தோற்றுவித்து, அவர்களது தேடலைத் துரிதப்படுத்துகின்றது. பொதுவாக சட்டநாதன், கதைகளை வளர்த்து, நகர்த்திச் செல்வதில் ஒரு இயல்புத் தன்மையையும் லாவகத்தையும் எப்போதும் கடைப்பிடித்து வருகின்றார். இதனால் கதை கூறுமுறைமையில் சிக்கலற்ற புதிய உணர்திறன் முறைமை மேற்கிளம்புகிறது. அதன் அடையாளமாகவே சட்ட நாதனுக்கான 'பாணி' வெளிப்படுகிறது. அதற்கான மொழிநடையும் எடுத்துரைப்பும் இயைபு கொள்கிறது.

சட்டநாதன் பெண்களை சக ஜீவியாக - உணர்வும் வலிகளும் சிந்தனையும் கனவும் சுயத்துவமும் கொண்டவர்களாக படைப்பதில் மிகப் பிரியமானவர். இந்தப் பெண்கள் ஆணாதிக்கக் கருத்து நிலை மேலாட்சியினால் படும் அவஸ்தைகளை, துன்பங்களை மட்டுமல்ல - அவற்றுக்கு எதிர்ப்புக் காட்டும் கலகம் செய்யும் பெண்களாகக் காட்டுவதில், அவரளவில் நேர்மையை தார்மீகப் பொறுப்பை வெளிப்படுத்துகின்றார். மனிதநேயம் பற்றிய விரிந்த சிந்தனைக்கான வாழ்புலத்துக்கான அவசியத்தை இயல்பாகவே உணர்த்தும் பாங்கு, ஈழத்தின் ஏனைய எழுத்தாளர்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் பொழுது வீச்சாகவே உள்ளது.

இதைவிட, சட்டநாதன் குழந்தையின் உணர்வுகளோடு ஒன்றி, அவர்கள் உலகமாக இயங்கும் அவர்கள் கண்களின் ஊடாக உலகை நோக்கும் படைப்புத்திறன் கொண்டவர். வாசக மனநிலையில் குழந்தைமையின் அக உலகை விரித்து விடுவதில் கைதேர்ந்தவர். சின்னச் சின்ன விடயங்கள் கூட குழந்தையின் அகவுலகில் பதிவாகும் என்பதை மிக நுட்பமாக நமக்கு எடுத்துக்காட்டும் பண்பு கொண்டவர். இத்தகைய படைப்பாக்க முறைமை சட்டநாதனின் படைப்புலகை தனித்து நோக்குவதற்கான சாத்தியங்களை தன்னளவில் கொண்டிருப்பதை ஒரு தேர்ந்த வாசகர் நிச்சயம் உணர்ந்து கொள்ள முடியும்.

தமிழில் நவீன கதையாடல் விவரிப்பில், மொழி மீதான அக்கறையுடனும் கலைப் பிரக்ஞையுடனும் தொடர்ந்து சட்டநாதன் இயங்குபவர். இவர் ஈழத்து நவீன புனைகதை மரபின், அதன் ஆக்கத்தில் பெற்றுள்ள இடம் - வெற்றி தனித்துவமானது. முக்கியமானது. ●

சட்டநாதனின்

படைப்புலகில் சமூகச் சூழல்

● எம்.வேதசகாயகுமார்

சட்டநாதன் படைப்புலகில் சமூகச் சூழல் தன்னை முழுமையாக வெளிப்படுத்திக் கொண்டுள்ளது. பழமையின் பிடியிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்ளப் போராடும் சமூகம் அது. ஆனால் நில உடமை, உயர்சாதி என்ற இறந்த காலத்தின் எச்சங்கள் சுமையாக அதன் கழுத்தை அழுத்துகின்றன. இயல்பான வாழ்வை இழந்து தள்ளாடுகிறது. புறப்பார்வையில் நிகழ்வுகளை முன்னிறுத்தி இதைத் தூலக்குவதில் படைப்பாளி நம்பிக்கை கொள்ளவில்லை. மாறாக மானுட மனங்களில் இவற்றின் தடயங்களைத் தேடுகிறார். உணர்வுகளின் நுட்பங்களை மொழிப்படுத்துவதில்தான் அவனது கவனம் படிந்துள்ளது. எனவே இதில் வெற்றிகளும் சரிவுகளும் சரிவிகிதத்தில் இவரது எழுத்துகளில் கலந்துள்ளன.

‘மாற்றம்’ தொகுப்பின் மூலம் 1980 இல் ஈழத் தமிழ்ச் சிறுகதை மரபில் காலடி வைத்த சட்டநாதன் ஈழத்தமிழ் வாழ்வின் மிக முக்கியமான காலப் பகுதியைத் தன் எழுத்தினூடாகப் பதிவு செய்யும் வாய்ப்பினைப் பெற்றவர்.

1980 இல் வெளியான ‘உறவுகள்’ கதையினூடாகப் பதிவு கொள்கிறது; போருக்கு முந்தைய ஈழத் தமிழ்ச் சமூகம். “கோவியப் பெட்டை”யைக் காதலித்து மணம் செய்து வாழ்பவன் உயர்சாதி நில உடமையாளன். நில உடைமை என்பது பெயரளவுக்குத்தான். ஒரு வகையில்

கடந்த காலத்தின் எச்சம். 'கோவியப் பெட்டை' என்பதுகூட காலம் விட்டுச்சென்ற வெறும் அடையாளமே. தனியார் கம்பெனியில் சொற்ப சம்பளத்திற்கு ஊழியம் செய்கிறான் அவன். அரசுத் துறையில் சகலவிதமான பணிப் பாதுகாப்புடன் வேலை செய்கிறான் அவன். ஒருவகையில் அவன் அவளைத் தேர்ந்து கொண்டதுகூட இப்பாதுகாப்புக் கருதித்தான். ஒரு வருட தாம்பத்ய வாழ்வில் விரிசல் விழ எப்போது வேண்டுமானாலும் அவர்கள் பிரிந்துவிடக்கூடும் என்ற நிலை. இத்தருணத்தில் இருவருடைய மன உணர்வுகளும் எவ்வாறு செயல்படுகின்றன என்பதே படைப்பின் மையம்.

படைப்பாளியான அவள் சக படைப்பாளியான அருணோடு கொள்ளும் தோழமை உணர்வே இப்பிரிவினைக்கான காரணம் என்பதல்ல. இது ஒரு முகாந்திரம் மட்டுமே. இத்திருமணத்தால் அவள் கணவன் இழந்த சாதி வெள்ளாளர் பட்டயம் அவ்வளவு எளிதாகத் துறக்கக்கூடியதல்ல. 'எந்த விஷயத்திலும் அவன் சொல்வதையே அவள் கேட்டு நடக்க வேண்டுமாம்', 'இக்கட்டுப் பெட்டித்தனமான ஆணின் அதிகாரம்' எதிலிருந்து ஊற்றெடுக்கிறது என்பது அவளுக்குத் தெரியவில்லை. அவளைப் பொறுத்தவரையில் தாம்பத்ய வாழ்வில் இருவருமே உழைப்பதும் ஒருமித்து செயல்படுவதும் தான் தேவை. அப்படித்தான் விவசாயக் கூலிகளான அவள் தாய் தந்தையர் வாழ்ந்தனர்.

அவள் நடத்தையை அவன் கேள்விக்குள்ளாக்கியபோது அவள் அழகையுடன் அதை மறுத்திருக்கலாம். அவன் எதிர்பார்ப்பும் அதுதான். அவ்வாறெனில் மேலும் அந்த தாம்பத்ய வாழ்வு முன்நகர்ந்திருக்கக்கூடும். உயர்சாதி ஆண் என்ற தன் நிலையை அவன் தக்க வைத்திருக்க முடியும். ஆனால் நிகழ்வு வேறுவிதமாக அமைந்து விடுகிறது. 'ஓம் இன்று... அருணோடு அவன்ரை அறையிலைதான் இருந்தனான்...' அவன் பலவீனத்தை அவளால் சுட்டிக்காட்ட முடிகிறது. இத்தாக்குதலில் நிலைகுலைந்து சத்தமிட்டு அழுகிறான் அவன். வழக்கமான ஒருநாளை எதிர் பார்த்து அலுவலகத்திலிருந்து திரும்பி வந்த அவள் கண்டது அந்த வாழ்வு முழுமையாகத் துண்டிக்கப் பட்டிருந்தது என்பதைத்தான். தவறு எங்கே நிகழ்ந்து விட்டிருக்கிறது? வாசக மனம் தன் சுயமான தேடலில் கண்டடைவதற்கான வாய்ப்புகள் நிறையவே உள்ளன.

சட்டநாதனின் ‘முற்றிலும்’ இருவேறு தளங்களில் இயங்கும் கதை. உணர்வுத் தளத்திலும், நிகழ்வுகளின் தளத்திலும், உணர்வுகளைச் சித்திரிப்பதில் நுட்பங்களைக் கைக்கொள்ளும் சட்டநாதன், நிகழ்வுகளைச் சித்திரிப்பதில் இதற்கு முரணாக இயங்கியுள்ளார். அவர்கள் காதலைக் குறித்த தகவல்கள் வாசகனுக்கு இடையூறுகளாய் அமைந்துவிடுகின்றன.

ஈழத் தமிழ்ச் சமூகம் எதிர்கொண்ட நெருக்கடியான ஒரு காலப் பகுதியைப் பதிவு செய்யும் வாய்ப்பு சட்டநாதனுக்குக் கிடைத்துள்ளது. கலைஞன் மட்டுமல்ல, சமூகவியலாளனும், வரலாற்றாசிரியனும் கூடக் காலத்தினைப் பதிவு செய்கின்றார்கள். இவர்கள் எழுதுவது புனைவுத் தன்மையற்றது. துல்லியமானது. என்றாலும் கலைஞனின் புனைவுகளிலான பதிவுகள் தான் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. சமூகவியலாளனிலும், வரலாற்றாசிரியனிலும் மாறுபட்ட ஒரு கோணத்தில் கலைஞனின் பார்வை நிலை கொள்கிறது. கலைஞன் ஒரு சமூகவியலாளனாக, வரலாற்றாசிரியனாக வேடமணிய முற்படும் போதுதான் அவன் சரிவுகள் நிகழ்கின்றன.

சட்டநாதனின் “நகர்வு” ஈழ மண்ணின் நெருக்கடியான கணங்களை எழுத முயன்று இக்கணத்தின் முன்பின்னான நிகழ்வுகளைப் பதிவு செய்துள்ளது. அதிகாலைப் பொழுதில், சிந்திப்பதற்கு அவகாசமின்றி சட்டென்று உயிரைத் தக்க வைத்துக்கொள்ள இடம் பெயர்ந்து ஓடியாக வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இந்த மனிதர்களுக்கு, அவலங்களில் வெளிப்படும் மனிதத்தின் கீழ்மைகள், மேன்மைகள், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இம்மண்ணின் ஆன்மாவை இவ்வழிவுகளினூடாகக் காண முடிந்துள்ளது சட்டநாதனுக்கு.

“நகர்வு” கதையில் நிகழ்வுகள் அடுக்கடுக்காகத் தோன்றி வேகமாக ஓடி மறைகின்றன. தன் நோக்கங்களை நிறைவேற்றிக்கொள்ள முயலாமல் அவ்வாழ்வு கூறும் இரகசியங்களுக்குச் செவிமடுக்க முயன்றுள்ளார் சட்டநாதன். தனக்குக் கிட்டாத இரகசியங்கள் தன் வாசகனுக்குக் கிடைக்கக் கூடும் என்ற நம்பிக்கை படைப்பாளிக்கு,

தொலைவில் வெடித்த “ஷெல்” சத்தம்தான் அவனுக்கு விழிப்பூட்டியது. முன் திண்ணையில் அவனுக்கு முந்தியே விழித்திருக்கும் தாத்தா. இரண்டடி எடுத்து வைக்கக்கூட இயலாத

தள்ளாமை. அருகில் கோழி விரட்ட மட்டுமே இப்போது உதவும் வெள்ளிப்பூண் போட்ட கைத்தடி. கால்களுக்கு இயக்கமில்லா விடினும் கைகள் மட்டும் அசுரத்தனமாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கும். எப்போதும் அவற்றின் உறவு வாயுடன்தான். அருகில் அவருக்கே உரித்தான சொத்துகள். இறந்துபோன மனைவியின் மங்கலான புகைப்படம். கல்யாணப்பட்டு, பாசுரங்கள் ஆகிய பொருட்கள் அடங்கிய மரப்பெட்டி, கிழவருக்கு கவலையற்ற வாழ்க்கை, மனைவியின் தந்தையான அவர்மீது குடும்பத் தலைவருக்கும் மரியாதைதான், தாய்மாமாவும் கூட என்பதால்.

அம்மா வயல்பக்கம். பின் கிணற்றின் கரையில் சூரிய வணக்கம். தோட்டத்தில் திடீரென்று தலை தூக்கும் புகையிலைக் கணுக்களைத் தேடி அப்பா. தோட்டம்தான் அவர் வாழ்வு.

“அந்தக் கிராமத்தின் புழுதிபட்ட பெட்டையான” வச்சலாவோடுதான் அவன் உறவு.

“தகப்பனைத் தின்னி... தாயிருந்தும் இல்லாத மாதிரி... நோயாளி... நடைப்பிணம். அதோடை சொத்துப் பத்தெண்டு எதவுமில்லாத பெட்டை...”

“உன்னர படிப்புக்குச் சமனாய் ஏதேனும் பார்த்தால் நல்லம். அதுதான் மதிப்பு... மரியாதை... நாலு பேர் கீழ்க்கண் கொண்டு பார்க்கிற மாதிரி நடந்து போடாதை...”

படிப்படியாக இவ்வாழ்வையும், அதன் மதிப்பீடுகளையும் மொழியில் கொண்டுவர முடிகிறது படைப்பாளிக்கு. தொலைவில் வெடித்த “ஷெல்” அருகில் வெடிக்கத் தொடங்கியபோது அவ்வாழ்வு இதுவரை சந்தித்திராத நெருக்கடியை எதிர்கொள்கிறது. இடம் பெயர்ந்தாக வேண்டும். இது மிருகங்களின் இயல்புணர்வு. பாது காப்பான இடத்தினைத் தேடியாக வேண்டும். எல்லோருக்கும் முன்னதாகப் புறப்படுபவள் அம்மாதான். தாத்தாவுக்குப் பெரிய வாளியில் தண்ணீர் எடுத்து வைத்துவிட்டு அவர் கைத்தடியையும் அருகில் எடுத்து வைத்தாள். அம்மா புலம்புகிறாள்தான். ஆனால் தாத்தாவின் அப்போதையை தேவை ஒரு வாளித் தண்ணீரும் கைத்தடியும்தான் என்ற முடிவிற்கு அவளால் வந்துவிட முடிகிறது. மறக்காமல் அம்மா நகை, ரொக்கம், காணி உறுதிகள், சேமிப்பு வங்கி புத்தகம் அனைத்தையும் திரட்டி விடுகிறாள். தங்களுடன் கொண்டு

போக முடியாதவர் “தாத்தா”. வீண் சுமையும் கூட. அவரும் புரிந்துகொண்டு தலையசைத்து விடை தந்தார். இந்த வாழ்வு, காலம் காலமாகக் கட்டி எழுப்பிய மதிப்பீடுகள் இங்கு இடிந்து நொறுங்குகின்றன.

வத்சலா என்ன செய்து கொண்டிருப்பாளென்று நினைவு வந்தது. அவளைப் பார்த்துவிட்டுப் புறப்பட்டிருக்கலாம். சூழலின் நெருக்குதல் அவனை விரட்டினால் என்ன செய்ய முடியும்?

எல்லாவற்றிற்குமான பதில்கள் தயாராக இருக்கின்றன. “உயிரை இப்படிப் பொத்தி பிடித்துக்கொண்டு ஓடுவது அவனுக்குக் கேவலமாகப் பட்டாலும்” ஓடித்தான் ஆக வேண்டும்.

மாதா கோயிலில் தங்கலாம். தொலைவு குறைவு. இந்த நெருக்கடியில் இந்த முடிவிற்குத்தான் வர முடியும். ஆனால் ‘வேதக்கார ஆக்கள்’ புகலிடமாகக் கொண்ட கோவிலில் ‘சாதிகீதி பாராமல் தோச்சி முழுகேலுமே.’ அப்பாவால் உடன்பட முடியாது. ‘மனதில் அடியில் ஊறலாய்க் கிடப்பவை மிதப்பு கொள்வதை’ எவ்வாறு தவிர்க்க முடியும். இந்த நெருக்கடியிலும் தோட்டத்திற்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சும் வேலுப்பிள்ளை, தான் வளர்த்த ஜெர்சி பசுக்களோடு பயணமாகும் செல்லத்துரை மாமா, விளைந்து பயிர் தீயில் கருகுவதைக் கண்டு பதறும் விவசாய மனம் எல்லாம் இக்கட்டை எதிர்கொள்ளும் மனித நாடகங்களே. ஆனால் தங்கள் உடைமைகளையே பாதுகாத்துக் கொள்ளத் துடிக்கும் சுயநலங்கள். தாத்தா மட்டும் வீட்டில் தனியாய். இக்குடும்பம் மீண்டும் வீட்டிற்குத் திரும்ப இயலாமல் கூடப் போகலாம்.

வத்சலா வந்தாள். நடக்க இயலாத தாயை சைக்கிளில் வைத்து உருட்டிக்கொண்டு.

“தாத்தா எங்கே?”

“அந்தக் கிழவனை போட்ட இடத்திலை போட்டிட்டு ஓடிவர உங்களுக்கு வெட்கமாயில்லை. உயிர் அப்படி என்ன வெல்லமா?”

“இல்லை மாமி, உங்க பிள்ளைக்கு ஒண்டும் வராது. நீங்க கும்பிடிற தெய்வங்கள் அவரைக் காப்பாற்றும். கவலைப்படாதேங்க. செய்ய வேண்டியதைச் செய்யாமல் விடுறதுதான் பிழை. தாத்தா பாவம். தனிச்சு- தவிச்சு போயிடுவாரெல்லா. இரண்டு பேரும்

பத்திரமாவருவினம்.”

அவனுக்குத் தெரியும், மீண்டும் அங்கு போவது பாதுகாப்பானதல்ல. என்றாலும் பயணமாகிறான் தாத்தாவின் உயிருக்காக.

ஈழத்து அழிவின் குவியலுக்குள் இன்னமும் அழியாது ஒளிரும் அதன் ஆன்மாவை படைப்பாளி கண்டுகொள்கிறார். எல்லா அழிவிலிருந்தும் மீண்டு, புத்துயிர் பெறும் இந்த ஈழம். ஒரு கலைஞனால் மட்டுமே உணர முடிகிற உண்மை இது. இது போன்ற கதைகள்தான் ஈழச் சிறுகதை மரபில் சட்டநாதனுக்கான இடத்தை உறுதி செய்கின்றன. ●

சட்டநாதனின் சிறுகதைகள்

• ஏ.ஜே. கனகரத்தினா

நண்பர் க.சட்டநாதனின் சிறுகதைகள் அவ்வப் போது வெளிவரும் போது, அவற்றை வாசித்து, சுவைப்பவர்களில் நானும் ஒருவன்.

அவருடைய முதல் சிறு கதைத் தொகுதி மாற்றம் 1980 இல் வெளிவந்தது: ஓரிரு கதைகளைத் தவிர, அத் தொகுதியில் இடம்பெற்ற கதைகள் வெற்றிகரமாக அமைந்தன என நினைக்கின்றேன். பிளிறிக்கொண்டு அட்டகாசம் செய்யும் யானையைப் போலன்றி, மிக அடக்கமாகவும் மனிதத் தன்மையோடும் தனது பாத்திரங்களை நோக்கி அவர்களுடைய உறவுகளினூடாக சமுதாயத்தைப்பற்றி குறிப்பாக யாழ்ப்பாணச் சமுதாயத்தைப் பற்றி நாகூக்காகத் தமது கதைகள் மூலம் சிந்திக்கத் தூண்டினார் ஆசிரியர்.

இத்தொகுதியில் இடம் பெறும் ஐந்து கதைகளை வாசிக்கும் வாய்ப்பு எனக்கு ஏற்கெனவே கிடைத்தது.

அவருடைய முதல் சிறுகதைத் தொகுதி ஏற்படுத்திய மனப்பதிவை இக்கதைகள் மேலும் வலுவாக்கின.

அரும்பு, உலா ஆகிய கதைகளில், ஆசிரியர் குழந்தையின் உணர்வுகளோடு ஒன்றி, அக்குழந்தையின் கண்களினூடாக உலகை நோக்குகின்றார். குழந்தைகளின் அக உலகை நுட்பமாகச் சித்திரிப்பதில் ஆசிரியர் கைதேர்ந்தவர் என்பதற்கு இக்கதைகள் சான்று.

வித்தியாசமானவர்கள் வித்தியாசமான கதைதான். இதுவும் உலாவும் யாழ்ப்பாண வாழ்க்கை முறையைப்

பொறுத்த வரை, சிலருக்கு முகச் சுளிப்பை ஏற்படுத்தக்கூடிய, விரும்பத்தகா உட்புறத் தோற்றத்தை (Seamy Side) வாசகர் களிடையே அருவருப்பை ஏற்படுத்தாமல் உணர்த்துகின்றன. அருவருப்போ, வெறுப்போ ஏற்படாததற்குக் காரணம், ஆசிரியர் தனது பாத்திரங்களை மனிதாபிமானக் கண்கொண்டு நோக்குவதே. இதனால் அப்பாத்திரங்கள் மீது வாசகர்களின் உள்ளத்தில் பரிவு ஏற்படுகின்றது.

எம்மை இரட்சிக்க வந்தவர்கள் எம்மை சொல்லொணாத் துயரத்தில் ஆழ்த்திய அவலத்தை, கவளம் வெளிப்படையான சுலோகப் பிரசாரம் எதுவுமின்றி மனதைத் தொடும் வகையில் உணர்த்துகின்றது.

தனது வரம்பிற்குள், பக்குவம் ஓர் குழந்தை ஏற்படுத்தும் மனோ நிலை மாற்றத்தை வெற்றிகரமாகச் சித்திரிக்கின்றது.

மென்மையான உணர்வுகளை கலை நயத்தோடும் மனித நேயத்தோடும் வெளிப்படுத்துவதில் ஆசிரியர் வெற்றி பெறுவதால், ஈழத்துச் சிறுகதை உலகில் சட்டநாதன் தனது தனித்துவத்தை நிலைநாட்டியுள்ளார். ●

தமிழில் உலாவரும் உன்னதமான சிறுகதைத் தொகுதி

● சி.சிவசேகரம்

சென்ற வருட முற்பகுதியிற் பிரசுரமான சட்ட நாதனின் இந்த இரண்டாவது தொகுதிக்குச் சரிநிகரில் ஒரு சுருக்கமான விமர்சனக் குறிப்பு வந்தது. அதில் சட்டநாதன் கதைகளில் வரும் ஆண்களை விடப் பெண்கள் மன உறுதி அதிகம் உடையோராகத் தெரிவது ஏன் என்று ஒரு கேள்வியையும் எழுப்பியிருந்தார். சட்டநாதன் எழுதியது குறைய. அவர் தரமாக எழுதவேண்டும் என்பதாலோ என்னவோ எழுதிக் குவிப்பதில்லை என்ற என் ஊகத்தை இரா.சிவச்சந்திரன் நூலின் பின் அட்டையில் வரும் விமர்சனக் குறிப்பில் உறுதி செய்கிறார். அவரது ஆக்கத் திறன் பற்றி நூலின் முன்னுரையில் ஏ.ஜே. கனகரெத்தினா எழுதியவற்றுடன் யாரும் கருத்து முரண்படுவதற்கு இடமில்லை.

அவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியான “மாற்றம்” 1980ல் வந்தது. அதில் வந்ததாக நானெண்ணும் இரண்டு கதைகளை வாசித்ததாக நிச்சயம். பெண்ணு ரிமைக்குச் சார்பான அவரது நிலைப் பாட்டைத் தெளிவாக வெளிப்படுத்திய ஒரு கதை இப்ஸனின் “பொம்மை வீடு” நாடகத்தை நினைவூட்டினாலும் பாத்திரப் படைப்பும் கதையமைப்பும் கதை சொல்லும் நேர்த்தியும் மனதில் ஒரு ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. நண்பர்கள் எஸ்.வி.காசிநாதனும் திரு.கந்தையாவும் சேர்ந்து இக்கதையை ஆங்கிலத்துக்கு மொழி பெயர்ப்ப தற்காகத் திட்டமிட்டனர். அக்காரியங் கைகூடு முன் பல

இடையூறுகள் ஏற்பட்டு அம்முயற்சி நிறைவேற்றவில்லை. (Journal of South Asian Studies எனும்) தென்னாசிய இலக்கியச் சஞ்சிகையில் அவரது கதைகள் பற்றிய ஒரு குறிப்பு வந்ததாகப் பின் அட்டையிலிருந்து தெரியவருகிறது.

சட்டநாதனின் எழுத்தில் எந்தவிதமான ஆர்ப்பரிப்பும் இல்லை, மெல்லெனப்பாயும் ஆழநதியின் உறுதியான கம்பீரமான பாய்ச்சல் அவரது எழுத்துக்குரியது, சொந்தெரிவும் வாக்கிய அமைப்பும் தெளிவுக்கு முதன்மை கொடுப்பன. அன்றாட வாழ்க்கையின் சாதாரணமானதும் அசாதாரணமானதுமான நிகழ்வுகள் மூலம் மனித உறவுகளை அனுதாபத்துடன் சித்தரிக்கும் அவரது கதைகளில் பாலுறவு தொடர்பான விஷயங்கள் வருகின்றன. ஆனால் எவ்வகையிலும் அருவருப்புக்கு இடமில்லாதவிதமாக அவை எழுதப்பட்டுள்ளன.

சட்டநாதனுடைய கதைகளில் கோஷங்கள் இல்லை சுலோகங்கள் இல்லை ஆயினும் அவை பிரசாரம் செய்கின்றன, சமுதாயம் பற்றியும் குழந்தைகளின் உரிமை பற்றியும் சட்டநாதனுடைய நிலைப்பாடு அழகாகவும் தெளிவாகவும் கதைகளுடன் வருகின்றன. எது சரி, எது பிழை என்று தன்னை நீதவனாக்கித் தீர்ப்பு வழங்காமற், கதைப் போக்கில் நியாய அநியாயங்களை அழகாக உணர்த்துகிறார்.

“தரிசனம்” கதையில் சந்தேகங் காரணமாக மனைவியையும் மகளையும் கைவிட்டுப் போன கணவர் திரும்பி வந்து மனைவி தன்னை ஏற்பாள் என எதிர்பார்க்கிறார். எந்த ஆணையும் சார்ந்திருக்க ஆயத்தமாக இல்லாத மனைவி அவரைப் பண்பாகவே நடத்தி நிராகரித்து விடுகிறார்.

“பக்குவம்” மரணச்சடங்குக்குச் சூலைக்குப் போய் மன விரக்தியுடன் வருகிற ஒருவரிடம் முன்பின் தெரியாத ஒருசிறுமி காட்டும் அக்கறையால் அவரது மனநிலையில் ஏற்படும் மாற்றத்தைச் சித்தரிக்கிறது.

“தளம்பல்” ஆண் துணையின்றி வாழும் ஒரு ஏழைப் பெண்ணுடைய அனுபவம். கணவனை இழந்த பெண்ணை நாடி வரும் ஒருவனது துரோகமும் ஒரு காழகனின் பார்வையும் அப் பெண்ணுக்குத் தன் குழந்தை மட்டுமே ஆதாரம் என்று

உணர்த்துகின்றன.

“அரும்பு” ஒரு குழந்தைக்குக் கல்வியில் ஏற்படக்கூடிய ஆர்வத்துக்கு ஒரு ஆசிரியை காட்டும் பரிவின் முக்கியத்துவத்தை ஒரு சிறு சம்பவத்தின் மூலம் காட்டுகிறது. உலா கதையில் வரும் குழந்தை மூலம் தமிழ்ச்சமுதாயம் தன்னுள் இல்லை என்று பாசாங்கு செய்ய விரும்பும் தகாத உறவு ஒன்றைக் கூறுகிறது. கோயிந்திருவிழாவுக்குப் போன குழந்தையின் நடத்தையில் அக்குழந்தை முன்னர் கண்ட சம்பவம் ஏற்படுத்தும் சிறிய பாதிப்பைக் கதை விவரிக்கிறது.

“வித்தியாசமானவர்கள்”; நமது சமுதாயத்திற் கற்பு, ஒழுக்கம் என்பன பற்றிச் சுட்டிப்பாக பிறழ்வான நியாயங்களை அடையாளங் காட்டி இந்த வக்கிரத்திற்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட ஒரு பெண்ணின் கதை. கனகரெத்தினா முன்னுரையில் குறிப்பிட்டது போல உலாவும் வித்தியாசமானவர் களும் சிலருக்கு முகச்சுழிப்பை ஏற்படுத்துவது தவிர்க்கவியலாதது தான்.

“ஒதுக்கம்” வேலை நிறுத்தத்திற் பங்குபற்றாத “கருங்காலி” ஒருவர் பற்றியது. குற்ற உணர்வு, மனித உறவுகளில் ஏற்படுத்தும் மாற்றத்தை, முடிவில் வரும் இலேசான நகைச்சுவை உணர்வுடன் புலப்படுத்தும் கதை இது.

“கவளம்” இந்திய அமைதி காக்கும் படையின் அடாவடித் தனத்துக்குப் பலியாகும் ஒரு கிழவர் பற்றிய கதை. இன்று இந்தியா வந்து இரட்சிக்க வேண்டும் என்று சிலர் ஏங்கத் தொடங்குகிற நிலையில், சில வருடங்கள் முந்திய வரலாற்றை அமைதியாக நினைவூட்டுகிற இக்கதை ஒரு பயனுள்ள ஞாபக மாத்திரை.

சட்டநாதனுடைய உரைநடையில் மாதிரிக்குச் சில பகுதிகள் கீழே உள்ளன.

பிரதான வீதிக்கு வந்ததும் அவன் பசுபதியிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டான்.

சைக்கிள் ஞாபகம் வந்தது.

காற்றுக் கீற்றுப் போய்க் கிடக்குமோ அந்தப் பிள்ளை, அவளது தம்பி வால்வரியூப்பைத் தொட்டுக்கிட்டுப் பார்த்து,

ஏதோ கனவு கலைந்தது போலவும் மீண்டும் இயல்பான சூழலில் காலுன்றியது போலவும் அவனுக்கு இருந்தது.

சோர்வு நீங்கிய பாடாய் இல்லை. சைக்கிள் வைத்த வீட்டை அடைந்த போது அங்கு அவனுக்கு அதிசயம் காத்திருந்தது.

சைக்கிள் மழையில் நனையாதபடிக்கு பக்குவமாய் ஸண்ணேட்டின் கீழ், முன்புறமாக எடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தது.

யாருடைய வேலை இது அந்தக் குழந்தைதான் எடுத்து வைத்திருப்பாளோ? சிரமமாக இருந்திருக்குமே. சைக்கிளை எடுக்கும் போது எதிர்ப்பக்கமாகச் சரிந்து அவளுக்கு அடிகிடி பட்டிருந்தால் அல்லது உருட்டும்போது உடம்பில் உரசல் எதாவது.

இவன் சைக்கிளை எடுத்தபோது ஈரக்கையைத் தனது சீத்தைச் சட்டையில் துடைத்தபடி ஓடி வந்தான்.

“மழை பெய்தது அதுதான்”

“மழை பெய்தால் என்னம்மா? உனக்கு ஏன் இந்தத் தொந்தரவு?

“தொந்தரவா எனக்கா?”

அவள் உதடு நெகிழ்ச்சிரித்தாள்.

உடைந்து போன உள்ளம் நிரவல் பெற்றுப் பரவசம்கொள்ள அவளை வாஞ்சையுடன் பார்த்தான்.

வாழ்வின் அர்த்தமே அவள் என்பது போலவும் உயிர்ப் பசையின் தொடர்ச்சியை ஒரு சுடராய் அவள் தாங்கி நிற்பது போலவும் அவனுக்குத் தோன்றியது.

(பக்குவம்)

“படுத்திட்டு வாறன் யேஸ் ஐ சிலெப்டர் வித் ஹிம்” அவர்கள் பேசி முடிப்பதற்கு முன்பாகவே பதில் தந்தாள்.

அவளது அந்தப் பதிலை அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. அது அவர்களை அதிரவைத்தது.

அக்கா கூச்சத்துடன் கேட்டாள் : “என்னடி இது வெக்கங் கெட்ட பேச்சு, மட்டு மரியாதையில்லாமை.”

“என்ன வெக்கமிதிலை. அண்ணை செய்யிறதை, அப்பா செய்ததை நான் செய்தாப் பிழையே?”

“உண்மையிலை அந்த லாப் அசிஸ்டென்றிலை உனக்கு விருப்பமா? வெளியிலை தலை காட்ட முடியாமை கதையடிபடுகுது

எனக்கு நாக்கைப் பிடுங்கிச் சாகலாம் போலை இருக்கு.”

“விருப்பம்... காதலெண்டில்லை... வெறும் உடல் சம்பந்தப் பட்ட, பச்சையாச் சொன்னா செக்ஸ் விசயம்தான்.”

அவர்களை மேலும் சீண்டி வேடிக்கை பார்க்கவே அவள் அப்படிச் சொன்னாள்.

அண்ணைக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. உடல் பதற எழுந்தவன், அவளது தலைமயிரைப் பிடித்து இழுத்துச் சுவருடன் மோதினான். பலமான அடி தலையில் பட்டதால் நிலைகுலைந்தவள், சுவரோடு உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

அந்த நிலையிலும் அவள் அவனைப் பார்த்து நிதானமாக அவனது நாணைக் காயப்படுத்தும் தோரணையுடன் கேட்டாள்.

“அண்ணி சுசுமா இருக்கிறாளா? என்ன நான் கேக்கிறது விளங்கேல்லையே? சின்னண்ணிதான். கராஜ்சிலை இருக்கிறவளும் பிள்ளைகளும் தான் இடஞ்சலாக்கும்...”

அவனது பலவீனமான பகுதிகளை இவள் சுண்டியதும் அவன் உன்மத்தனாய் அவளது முகத்தில் எட்டி உதைத்தான்.

அத்தானும் அவசர அவசரமாகத் தன் பங்கிற்குக் கையோங்கிய போது அவள் ஏளனமாகச் சிரித்தபடி “பாவம் அத்தானுக்கும் அந்தச் செல்லப் பூனை விளையாட்டு ஞாபகம் வந்திட்டுதுபோலை... அதுதான் இந்தச் சுறுசுறுப்பாக்கும்.”

“உவளுக்குச் சரியான ஹிஸ்ரீரியாதான். உவளின்ரை அமரடங்க உதையுங்கடா! அந்தக் கோவியனிட்டை அப்பிடி என்ன இனிப்பைக் கண்டிட்டாள் இந்தப்பரத்தை” அம்மா.

“கோவியனோ?” இது அப்பா.

“அவன்ரை அப்பன்ரை அப்பன்ரை அப்பன் சிறுபுலப்பக்கம். அம்மா தாவடிக்காரி”. இப்படித்தான் அவயால் பேச முடியுமென்பது இவளுக்குத் தெரியும்.

அவள் அவர்களது முகத்தையே பார்க்கவிரும்பாதவளாய் பாத்ரூமுக்குள் சென்று சுவரைத் திறந்து விட்டாள். உணர்ச்சிகள் சமனாகும்வரை சுவரில் நின்றவள். குளித்து முடித்ததும் அறையை அடைந்து, கதவை மூடிக்கொண்டாள். தனிமை அவளுக்கு அப்பொழுது தேவையாக இருந்தது.

(வித்தியாசமானவர்கள்)

“என்ன... என்ன... ஏன் இப்படிச்சிரிக்கிறை?”

“இல்லை... மலர் உங்கடை பெண்ணென்பதை நிச்சயப் படுத்தியாச்சுப் போலை... அதுக்கு, உங்களுக்கு ஏழு வருஷம் பிடிச்சிருக்கு...”

“ஏன்... ஏன் அப்பிடிச் சொல்லிறை?”

“அந்தச் சந்தேகம் தானே நம்மைப் பிரிச்ச வச்சது... அது கூட ஒரு வகையிலை நல்லதாய்ப் போச்சு... கனவுகள் கலைய இப்படி ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைப்பது நல்லதுதான்.

“நான் கனவிலை நினைக்காத ஒரு வாழ்வை நீங்கள் கற்பிதம் செய்து... என்னை விட்டுப் பிரித்த பின்பு... கற்பிதமானதே நிதர்சனமாகிவிடுவது எவ்வளவு துயரம் தருகிற விஷயம்.”

“என்ன... துயரமா? நீ நகுலேசோடை சந்தோஷமாக இருக்கேல்லையா?”

“எதற்குமே ஆணில் சார்ந்திருக்கும் பெண்ணுக்கு மகிழ்ச்சி, சந்தோஷமென்பதெல்லாம் கைகூடுமா? உங்களைப் பிரித்த பின்பு எனக்கு வயிறு இருந்ததே... மலர், அத்தப் பிஞ்சு துடித்திருக்க என்னாலை பொறுத்திருக்க ஆகுமா? சரியோ தப்போ, நீங்கள் தான் எனது முதல் காசுமரம்; பாதுகாப்பு; வாழ்க்கை; கன்னி கழித்த உத்தமர்; தெய்வம்”

குரலில் ஏளனம் இழைய அவள் தொடர்ந்தாள்.

(தரிசனம்)

இரவு பட்டினி. காலையில் ஒரு சொட்டு நீர்வாயில் ஊற்றுவதற்குக்கூட வழியில்லாமல் போய்விட்டது.

வாய் ஊறலெடுத்தது. ஒரு துண்டுப் புகையிலைக் காம்பாவது கொடுப்பினுள் அதக்கினால்தான் அவருக்குப் பத்தியப் படும்போலிருந்தது. “வயிற்றுக்கே கிடையாதபோது புகையிலை ஒரு கேடா” என நினைத்துக்கொண்டவர், தன்னை மறந்தவராய் வாய் விட்டுக் குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்தார்.

நேற்றுக்காலை நித்திரைப் பாயால் எழுந்த பொழுது பென்சனியர் கந்தசாமி பட்ட அவஸ்தைதான் அவரை அப்படிச் சிரிக்க வைத்தது.

ஒரு “குறள்” சுருட்டைப் பற்ற வைப்பதற்கு அவர் பட்டபாடு, கைத்தடியை ஓரமாய் வைத்தவர், நிலத்தில் உட்காரமுடியாமல் தவழ்ந்து நெருப்புக் கொள்ளியைக் குனிந்து ஊதிக் கனிய வைத்தபடி சுருட்டை எடுத்து வாயில்வைத்து தணலை வாய்வரை கொண்டு வந்து நிமிர்ந்தபொழுது, பின்பக்கத்தால் குடை சாய்ந்து விழப் போனார். இவரது சமயோசிதம் அவரைக் காப்பாற்றியது. தாங்கிக் கொண்ட இவரை அந்தக் கிழவர் பீளை சாறிய கண்களால் நன்றி தெரிவித்துக் கொண்டது இவருக்கு இன்னமும் ஞாபகம் இருந்தது.

“கிழவன் பிடரி அடிபட விழுந்திருந்தால்...” அவருக்கு நினைக்கவே பயமாக இருந்தது.

உடல் ஆட்டங் கண்டுவிட்ட இந்த நிலையிலும் இந்தப் பலவீனமா? மனிதர்கள் திருந்தவே மாட்டார்களா? சுருட்டுப் பற்றாமல் விட்டால் குடியா முழுகிவிடும்?

அவருக்கு எல்லாமே புரியும்படியாய் இல்லை.

வெற்றிலை, சுருட்டு, பீடி, கசிப்பு, கள்ளச்சாராயம் என்று எல்லா வியாபாரமும் வீதியில் நடைபெறுகின்றது. ஆனால் ஒரு பருக்கை அரிசியோ பருப்போ மட்டுந்தான் எங்கும் கண்ணில் படமாட்டேன் என்கிறது.

(கவனம்)

சட்டநாதனுடைய உரையாடற் தமிழ் சற்றே செப்பனிட்ட யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத் தமிழை ஒட்டியதேயாயினும், (அடிக்கடியல்ல) இடையிடையே தமிழகத்துப் பத்திரிகைகளும் சினிமாவும் நம் எழுத்தாளர்களின் சொற் தெரிவில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தைக் காண நேர்வது ஒரு சிறிய குறைபாடு. ஆங்கிலச் சொற்களின் பிரயோகம் அளவுடன் தேவையையொட்டி அமைவது ஒரு சிறப்பு. தமிழகத்தின் சில முன் வரிசை எழுத்தாளர்கள் இவ்வகையிற் சட்டநாதனிடம் கற்கச்சிறிது உள்ளது.

இரண்டு மாதங்கள் முன்பு “உலா” என் கைக்குக் கிடைத்த போது அதைப் படித்து முடித்து விட்டுச் சரிநிகரில் அதுபற்றி வந்த கருத்தைப் பற்றி யோசித்தேன். சட்டநாதன், சமுதாயத்தில் இருக்க முடியாத, இல்லாத ஒரு பாத்திரத்தையும் படைக்கவில்லை. நடக்க முடியாத, நடக்காத எதையுமே சொல்லவில்லை. வலிமையான பெண் பாத்திரங்களை அவர் உலாவவிடுவது ஏன்? இது தேவை

கருதிச் செய்யப்பட்டதா? எப்படியாயினும் அவர் செய்தது மெத்தச் சரி என்றே நினைக்கிறேன்.

இறுதியாகச் சுய விளம்பரமும் விமர்சன வெறுப்பும் புகழுரைகள் பெறும் சுயதிருப்தியும் வயது வேறுபாடின்றிப் பல எழுத்தாளர்களைப் பீடித்துள்ள ஒரு சூழ்நிலையை இன்று நாம் காணலாம். இச்சூழலில் இந்த அடக்கமான மனிதரின் எழுத்தின் தெளிவும் ஆழமும் ஈழத் தமிழ் இலக்கியத் துறையின் எதிர்காலம் பற்றிய ஒரு நம்பிக்கைச் சுடரை ஏற்றுவன.

க. சட்டநாதனின் படைப்புத் தளம் ஒரு பார்வை

• வே.ஐ.வரதராஜன்

எழுபதுகளிலிருந்து, தனக்கென்றொரு சிருஷ்டி முறையைக் கைக்கொண்டு, காத்திரமான ஆக்க இலக்கியங்களைப் படைத்துவரும் எழுத்தாளர் க.சட்டநாதன் - வாழ்வின் இருத்தலுக்கு அடிநாதமாகிய மனிதநேய உறவுகளை, பண்புகளைத் தனது படைப்புக்களில் உள்ளீடாகச் செதுக்கி வைத்திருப்பதன் மூலம், ஒரு தனித்துவத்தினைப் பேணி வருவதைக் காண முடிகின்றது.

இவர் தான் பிறந்த கிராமத்தின் பால் உள்ள நேசத்தினை மையமாக்கிப் பல சிறுகதைகளை உருவாக்கியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். வேலணையில் உள்ள தாவாடிக் கிராமமும் - அங்குள்ளவர்களும் கதா மாந்தர்களாக வருகின்றார்கள். அவர்களது சிறப்பியல்புகள், உழைப்பு, துயரங்கள், அவலங்கள் என்பன வெகு துல்லியமாகவும், நுட்பமாகவும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளமை இவரது ஆக்கங்களை, கலைத்துவமும், வலுவும் ஒருங்கிணைத்த தரமான படைப்புகளாக மிளிர வைக்கின்றன. சமூக மாற்றங்கள் கூட, எதுவித பிரச்சாரமுமின்றி சுயாதீனமாகச் சாதீயத்திற்கு எதிரான கோஷங்களை நிலை நிறுத்தாமல், பாத்திரங்களின் மனமாற்றத்தின் மூலம் ஆகிவருவது இவரது கதைகளின் சிறப்பம்சமாகும். இவற்றிற்கு உதாரணமாக “காலங்கள்”, “மாற்றம்” ஆகிய சிறுகதைகளைக் கூறலாம்.

அனர்த்த காலங்களைச் சுட்டும் கதைகளில், கதாமாந்தர்கள் அனுபவிக்கும் துயரங்கள், இயலாமை,

அநீதியின் பால் கொண்டுள்ள எதிர்ப்புணர்வு என்பன இயல்பாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. “கவளம்”, “அவர்களது துயரம்” என்பன இதன் மூலம் சிறப்புப் பெறுகின்றன.

இன்றைய இலக்கியத் தளத்தில், படைப்புப் பரப்பு விசாலித்த தன்மையினை நோக்கும் போது - புதிய மாற்றங்களும், நவீன கோட்பாடுகளும் உட்புகுத்தப்பட்டு, பல சிருஷ்டிகள் வெளிவருவதை அறிகின்றோம்.

மாய யதார்த்தம் (Magical Realism) பன்முகத் தன்மை (Cubism), நவீன, பின் நவீனத்துவ சாத்தியப்பாடுகள், அசாத்தியத்தின் முரண் நிலைகள், மையம் சிதைக்கப்பட்டவைகள் எனப் பலவாகும். இவற்றின் மூலம் தோற்றப்பாடுகள் கொண்ட படைப்புகள் சில தரமானவையாகவும், சில புரிதலுக்கு அப்பாற்பட்டவையாகவும் உள்ளதனைக் காணலாம். குறிப்பாகத் தமிழகப் படைப்பாளிகளான தமிழவன், கோணங்கி, பிரேம் - ரமேஷ், எம்.ஜி. சுரேஷ் ஆகியோரது எழுத்தை ஒத்தவையாகும்.

சட்டநாதன் அவர்களுக்கு நவீன இலக்கியக் கோட்பாடுகளுடன் கூடிய ஆக்கங்களுடன் பரிச்சயமும், வாசிப்பு அனுபவமும் இருந்த போதும், பிறமொழிப் படைப்புகளின் பாதிப்போ, நவீன கோட்பாடுகளின் தாக்கங்களோ, இவரது படைப்புக்களில் ஊடுருவியது கிடையாது. இருப்பினும், மெஜிக்கல் ரியலிசம் பண்புகளைக் கொண்ட சில கதைகளையும் எழுதியுள்ளார். உதாரணமாக “சின்ன தேவதைகள்”, “முடிவு”, “அம்மா செய்த கொலை” ஆகிய வற்றைக் கூறலாம்.

இவரது படைப்புக்களில் மிகக் கவனம் பெறக் கூடிய சிருஷ்டியாக இவரது குறுநாவலாகிய “நீளும் பாலை”யைக் கொள்ளலாம். இக்குறுநாவலில் பாத்திர உருவாக்கம் உயிர்ப்புடன் சித்திரமாகிறது. கதைக்குரிய களம், அது நடைபெற்ற காலப் பகுதியில் வேலையற்ற பட்டதாரி இளைஞனின் மன அவசங்கள், காதல் நிலைப்பாடு, குடும்பத்தின் பொறுப்புகள் என்பன மிக யதார்த்தமாகப் பதியப்பட்டுள்ளன.

எனது வாசிப்புப் பரப்பிற்குட்பட்ட குறுநாவல்களுள் “நீளும் பாலை” சிறப்பான கவனத்தினைப் பெற்றதொன்றாகும்.

இவரது படைப்புக்களில் பெண் பாத்திரங்களை நோக்கும்

போது - வெவ்வேறு வகையில், வெவ்வேறு தளத்தில் இயங்குபவர்களாக இருக்கின்றார்கள். அதே நேரம் அங்க அடையாளங்களும், உருவ ஒற்றுமையும் சில கதைகளில் ஒத்த தன்மையுடையனவாக இருப்பதனையும் கவனங் கொள்ளலாம். இருப்பினும், இவரது பெண்கள் மிக மென்மையான உணர்வும், உறுதியும், ஆளுமையுடையவர்களாகவும், தமது மீட்பினை உறுதிப்படுத்துபவர்களாகவும், வக்கிரமற்றவர்களாகவும் படைக்கப்பட்டிருப்பது இவரது படைப்பாற்றலின் சிறப்பம்சமாகும்.

சட்டநாதன் அவர்கள் தனது பெண் பாத்திரங்கள் பற்றி “தூண்டி” இதழின் நேர்காணலில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

“எனது கதைகளில் வரும் பெண்கள் - யாழ்ப்பாணத்து மண்ணில் காலூன்றி நின்றபடி, தலை நிமிர்ந்து பார்ப்பவர்கள். அவர்கள் சரியெனப்படுவதை, தீர்மானமாகச் செய்பவர்கள். இப்பண்பை “பக்குவம்” கதையில் வரும் பெயர் தெரியாத சிறுமி தொட்டு “அரும்பில்” வரும் சிறுகுழைந்தை ராஜி, “உறவுகள்” கமலா, “வித்தியாசமானவர்களில்” வரும் வசந்தி, “ஒதுக்கத்தில்” வரும் சந்திரா, “இப்படியும் காதல் வரும் கதையில் வரும் விமலா, ரஞ்சி, சித்திரா என்று எல்லோரிடத்திலும் பார்க்கலாம். எனது எழுத்தின் அடிச்சரடாய், ஒரு தொடரிழையாய் இருப்பது இப்பெண்கள் பற்றிய அக்கறையும் அவர்களது உட்கிடக்கைகளை வெளிக் கொணரும் முயற்சியும் தான் என நினைக்கிறேன்”

இவர் படைத்த பெரும்பாலான ஆண் பாத்திரங்கள், பலவீனர்களாகவும், வக்கிர புத்தியுடையவர்களாகவும், பெண்களை எப்பொழுதும் சிறுமைப்படுத்துபவர்களாகவும் உருவம் பெற்றுள்ளார்கள். “தரிசனம்”, “உறவுகள்”, “அந்த மரணமும் அவர்களும்” கதைகளில் அத்தகையவர்களைக் காணலாம்.

சட்டநாதன் அவர்களது படைப்புகளில் பால் உறவு பற்றிய விமர்சனங்கள் ஆங்காங்கே எழுவது அறியக் கூடியதாக உள்ளது. இவரது “உலா” சிறுகதை பற்றிய விமர்சனம் ஒரு சஞ்சிகையில் பிரசுரம் பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பெரும்பாலும் படைப்புக்களில் பால் உறவு பற்றிய விடயங்கள், படைப்பின் இயல்பு நிலை மாறாமல் சித்தரிக்கப்படுவது தவிர்க்க முடியாதது. ஏனெனில், சில சிருஷ்டிகளில் பால் உறவுச்

சிக்கல்களை அடி நிலையாக வைத்துச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருப்பதனை நாம் மனதிற் கொள்ள வேண்டும். இவ்வுணர்வுகள் சில படைப்புக்களில் கலைத்துவத்துடன் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. தி.ஜானகிராமனின் “மரப்பசு”, “மோகமுள்”, “அம்மா வந்தாள்” ஆகிய படைப்புக்களை உதாரணமாகக் கொள்ளலாம்.

இருந்த போதிலும், சமகாலத்தவர்களான எஸ்.ராம கிருஷ்ணன், சாருநிவேதிதா, உமா வரதராஜன் ஆகியோரின் சமீபத்திய நாவல்களான “உறுபசி”, “ராஜலீலா”, “மூன்றாம் சிலுவை” ஆகியவற்றில் பால் உறவு அதீதமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளதனைக் காணலாம். இன்னும் சில படைப்புக்களில் இவை வலிந்து திணிக்கப்பட்டுள்ளமையைக் கவனம் கொள்ளலாம்.

மேற்கூறியவற்றினை நோக்கும் போது, சட்டநாதனது படைப்புக்களில் வரும் கதை மாந்தர்கள் பால் உறவு பற்றி ஒருவகை எதிர்ப்பையும் அசுசியையுமே காட்டுபவர்களாக இருக்கிறார்கள். “உலா”, “பொழுது”, “அந்த மரணமும் அவர்களும்” கதைகளில் வருபவர்களை இதற்கு உதாரணப்படுத்தலாம்.

அடுத்து, குழந்தைகளின் மன உணர்வுகளும் அவர்களின் நிலையிலிருந்தே படைக்கப்பட்டிருப்பது சிறப்பாகச் சொல்லக் கூடியதாகும். “அரும்பு”, “உலா”, “ஒரு அவிழ் கூட”, “சின்ன தேவதைகள்” என்பன புதிய தரிசனத்தினை நமக்குத் தருகின்றன.

இவரது புதிய தொகுதியாகிய “முக்கூடல்” தொகுப்பில் உள்ள சிறுகதைகளில் “நினைவுகளில்...”, “விடலை”, “அம்மா செய்த கொலை” ஆகியவை எனக்கு மிகவும் பிடித்த கதைகளாக அமைந்துள்ளன. “விடலை”யில் ஆண் - பெண் நட்பு மிக அழகாகப் பதியப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். மேலும் சில எழுத்தாளர் களுடைய நல்ல படைப்புக்கள் கூட, மீள் வாசிப்பின் போது அவற்றின் கனதியை இழந்து விடுகின்ற தன்மையை உணரலாம். ஆனால், சட்டநாதனது பல கதைகளை மீளவும் வாசிக்கும் பொழுது அவை மிகுந்த நிறைவைத் தருபவையாக இருக்கின்றன. இவ்வகையில் அவரது படைப்பாளுமை மனங் கொள்ளத்தக்க ஒன்றாக அமைகின்றது.

ஒரு புதிய அறிமுகம் இரண்டு பழையவர்கள்

● வொங்கட் சாமிநாதன்

சட்டநாதன், தன் மூன்று சிறுகதைத் தொகுதிகளை சில மாதங்கள் முன் எனக்கு அனுப்பி வைத்திருந்தார். அவர் எழுபதுகளிலிருந்து எழுதிவருபவர், யாழ்ப்பாணக்காரர். இது காறும் இவரது சிறுகதைகள் ஐந்து தொகுப்புகளாக வெளிவந்துள்ளன எனத் தெரிகிறது. எனக்கு அவர் அனுப்பி வைத்தவை சமீபத்திய மூன்று தொகுப்புகள், 2010ல் வெளியான முக்கூடல் என்னும் தொகுப்பையும் சேர்த்து. நாம் அறுபதுகளில் முதன் முதலாக சரஸ்வதி பத்திரிகையில் வெளிவந்து, மிகுந்த பரபரப்பை ஏற்படுத்திய மௌனிவழிபாடு என்ற கட்டுரை மூலம் தெரிய வந்த ஏ.ஜெ.கனகரத்னா-சட்டநாதன் கதைகளைப் பாராட்டி எழுதியிருக்கிறார். சட்டநாதனின் புதியவர்கள் என்னும் தொகுப்பு ஒன்றும் நான் பத்து வருடங்களாகத் தங்கியிருந்த சென்னைப் புறநகர் மடிப்பாக்கத்தின் பொன்னி என்னும் பிரசுரம் 2006 - ல் வெளியிட்டுள்ளது. ஆனால் எனக்கு அந்த பிரசுரத்தின் இருப்பே தெரிந்திருக்கவில்லை. அவர் சிறுகதைத் தொகுப்புகளை அனுப்பி வைத்த பிறகுதான் எனக்கும் சட்டநாதனையே தெரிய வந்துள்ளது. சட்டநாதனின் சமீபத்திய தொகுப்பான முக்கூடலுக்கு குப்பிழான் ஐ.சண்முகம் என்னும் இன்னொரு சிறுகதை எழுத்தாளர் “சட்டநாதனின் படைப்பு வெளி” என்ற தலைப்பில் ஒரு பாராட்டுரை யையும் அறிமுகமாகத் தந்திருக்கிறார். குப்பிழான் ஐ.சண்முகன் 1946 - பிறந்த, எழுபதுகளிலிருந்து சிறுகதைகள் எழுதிவரும் அறுபத்து

290151

ஏழு வயதினர் அவருடைய தொகுப்பு ஒன்றை, ஒரு பாதையின் கதை, காலச்சுவடு வெளியிட்டுள்ளது சில மாதங்கள் முன்பு. சொல்லி வைத்தாற்போல் அதுவும் ஓரிரு மாதங்கள் முன்பு எனக்குக் கிடைத்துள்ளது. நாற்பது வருடங்களுக்கு மேலாக எழுதி வரும் இவ்விருவரை பற்றி நான் அறிந்தவனில்லை. நாம் அறிந்தவர் இல்லை என்று அறியாமையைப் பொதுமைப் படுத்த முடியுமோ என்னவோ தெரியவில்லை. உலகில் எது ஒன்று பற்றியும் அறியாதவர் களேயாயினும், அறியாதவர்கள் என்று யாரும் சொல்லி விட்டால் நம்மவர்களுக்கு அசாதாரண கோபம் வருமாதலால், இந்த அறியாமையை என்னுடனேயே நிறுத்திக்கொள்கிறேன். இவ்விருவர் பற்றியுமோ, அவர்கள் எழுத்துக்கள் பற்றியுமோ இங்கு எந்த தமிழ் பத்திரிகையிலும் படித்ததாக எனக்கு நினைவில்லை. இருந்தாலும் ஒரு பெரும் குற்றச் சாட்டு அறுபதுக்களில் எழுந்ததுண்டு. இலங்கை தமிழ் எழுத்தாளர்களை நாம் அங்கீகரிப்பதில்லை என்று. நியாயமான குற்றச்சாட்டு தான் என்று நான் அப்போது நினைத்த துண்டு. அதற்குப் பதில் சொல்லும் வகையில் தானோ என்னவோ அறுபதுகளிலிருந்து கலாநிதிகள் க.கைலாசபதி, கா.சிவத்தம்பி, பின் இவர்களுக்கு எதிர்முனையாக, எஸ்.பொன்னுத்துரையும் ஒரு பெரும் புயலாக நீண்ட காலம் தமிழ் இலக்கிய வெளியில் மிகுந்த செல்வாக்குடன் பவனி வந்தார்கள். அனேகமாக இன்னமும் கூடத்தான்.

இப்போது கடந்த ஐம்பது அறுபது வருட அரசியல் நிகழ்வுகளால் உலகம் முழுதும் பரவியுள்ள இலங்கைத் தமிழர்களின் இலக்கிய பங்களிப்பு நம் அங்கீகாரத்துக்காகக் காத்திருப்பதில்லை. அச்சிலும் சரி, இணையத்திலும் சரி.

அந்தத் தவற்றைத் திரும்பச் செய்யும் எண்ணம் எனக்கில்லை. எனவே இவ்விருவர் எழுத்தையும் நாம் கவனிக்கவேண்டும். குப்பிழான் யாழ்ப்பாண கிராமம் ஒன்றின் பெயர். ஷண்முகன் பிறந்த ஊர். அவர் 1969லிருந்து எழுதி வருபவர் என்று அ.யேசுராசா தந்துள்ள பின்னிணைப்பில் சொல்கிறார். அலைகள் என்றொரு மாதப்பத்திரிகை எழுபதுகளில் அன்று ஆக்கிரமித்திருந்த இடது சாரி முற்போக்கு எழுத்துக்களுக்கு மாற்றாகச் செயல்பட்டது. அதில் குப்பிழான் சண்முகனின் ஆசிரியத்துவ பங்களிப்பைப் பற்றியும் யேசுராசா குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அவர் சொல்கிறார்: “சூத்திரப்

பாங்கான வரண்ட பார்வைகள் கோலோச்சிய இலக்கியச் சூழலில், பல்துறை ஈடுபாட்டுடனும் நவீனத்துவம் பற்றிய தாகத்துடனும் போலிகளுக்கு எதிராக மாற்று இதழாகக் கலகம் புரிந்து வெளிவந்த அலையில் அவரின் பங்களிப்பு சேர்ந்தே உள்ளது.”

பூரணி என்னும் ஒரு பத்திரிகை அலைக்கு முன்னரும் பின்னர் தொன்னூறுகளில் சரிநிகர் என்றும் முற்போக்கு கோஷம் இடாத எதிர்நிலை பத்திரிகைகளும் இருந்தன. ஆனால் நமக்கு மல்லிகை என ஒன்றையும் டொமினிக் ஜீவாவையும் தான் தெரியும். தன்னை முன்னிறுத்திக்கொள்வதிலும் ஒரு கெட்டிக்காரத்தனம் வேண்டுமே.

அக்காலத்தில் அவர்கள் ஒன்றாகச் செயல்பட்டது பற்றி பரவசத்துடனேயே அ.யேசுராசா எழுதுகிறார். இன்னொரு பின்னிணைப்பில், இன்னொரு இலங்கைத் தமிழர், ச.ராகவன், “வாய்ப்பாட்டு ரீதியிலான கதைகளை சண்முகனிடமிருந்து எதிர்பார்க்கமுடியாது,” என்றும் எழுதியுள்ளார்.

என்றாலும் கூட “1966 தொடக்கம் 2004 வரையில் நான் எழுதிய முப்பது கதைகளில் பதினைந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கதைகள்” கொண்டதாக குப்பிழான் சொல்லும் இத்தொகுப்பில் வார்த்தைகளின் அதீதப் பிரவாகமும், அரசியல் கொள்கை பிரகடனங்களும் இல்லாதவை எங்கு இருக்கின்றன என நாம் தேடினால் சில கிடைக்கத் தான் செய்கின்றன.

ஒரு பாதையின் கதை தொகுப்பில் காணும் முதல் கதை தலை மன்னார் ரெயில் கதை தான். இதுகாறும் இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் கவனம் செலுத்தாத ஒரு நீண்ட துயர வரலாற்றில் ஒரு சிறு நிகழ்ச்சியைச் சொல்கிறது. லால் பகதூர் ஸ்ரீமாவோ ஒப்பந்தத் தின் கீழ் இலங்கைத் தேயிலைத் தோட்டங்களில் தலைமுறை தலை முறையாக வேலை செய்து தம் வாழ்வைக் கழித்த இந்தியக் குடும்பங்களுக்கு இலங்கை குடி உரிமை மறுக்கப்படவே, அவர்கள் இந்தியாவுக்குத் திருப்பி அனுப்ப, இந்தியா அவர்களைத் திரும்பப் பெற ஒப்புக்கொண்டது. இதையும் இலங்கை நேர்மையாகச் செயல்படுத்தவில்லை. இந்தியா மறுப்பேதும் சொல்லவில்லை. அது பற்றி இலங்கைத் தமிழ் தலைவர்கள் வாய் திறக்கவில்லை. குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத் தமிழ்த் தலைவர்கள். தேயிலைத் தோட்டத்தில் நூற்றாண்டுகளாக வேலை செய்த தமிழர்களைத் தம்மவர்களாக

ஏற்றுக்கொள்ள அவர்களுக்கு மனமில்லை. இப்பெரிய சோகத்தைப் பற்றி அக்காலத்திய இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் யாரும் கூட எழுதியதாக எனக்குத் தெரிவில்லை. ஒரு வேளை என் அறியாமை தான் இங்கும் குடிகொண்டுள்ளதோ என்னவோ. இது பற்றி நான் படிக்கும் முதல் கதை குப்பிழானின் “தலைமன்னார் ரெயில்” தலைமன்னாரிலிருந்து இந்தியாவுக்குக் கப்பல் புறப்படும் நாளில் அங்கு தலைமன்னார் ரயிலுக்கு ஸ்டேஷனில் கூட்டம் அலை மோதும். அந்நிகழ்வு ஒன்றின் விவரிப்புத்தான் இந்தக் கதை. பிரிந்து செல்லும் உறவுகள், சகஜமான சிங்கள - தமிழ் உறவாடல்கள், எட்ட நின்று பரிமாறிக்கொள்ளும் கள்ளப் பார்வைகள், நம்பிக்கை உறுதி மொழிகள் வாழ்ந்த மண்ணுடனான உறவு மறுக்கப்பட்டு, தான் காணாத பிறந்த மண்ணுக்குத் துரத்தப்படும் வேதனைகள், நிச்சய மற்ற வரும் நாட்கள் இப்படி எத்தனையோ. ரயிலடிப் பேச்சுக்களில், ஒன்று. பக்கத்தில் இருந்தவனை” “தம்பியும் இந்தியா போகுதோ?” என்று கேட்டதும் தம்பி அடுக்கு வசனத்தில் பொரிந்து தள்ளு கிறான்.” “நான் வளப்படுத்திய நாட்டில் எமக்கு வாழ உரிமை யில்லை. நாங்கள் மனிதர்களாக நடத்தப்படவில்லை. மந்தைகளாக நடத்தப்படுகிறோம். நாங்கள் வேறு நாட்டுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப் படுகிறோம்.”

அவன் பேச்சில் தென்னிந்திய, ஈழத்து அரசியல் தலைவர் களின் வாடை மணத்தது என்று குப்பிழான் சொல்கிறார். இது 1970-ல் மல்லிகையில் வெளிவந்த கதை. மல்லிகைக்கதை தான். தாமரை இதழில் வெளிவரும் கதைகளில் தம்பியின் பேச்சில் கட்டாயம் அரசியல் வாடை இருந்தாலும் கொஞ்சம் இயல்பான பேச்சு மொழியில் இருந்திருக்கும்.

இலுப்பை மரமும் இளஞ்சந்ததியும் கதையில் கொழும்புவில் வேலை பார்ப்பவன் கிராமத்துக்கு வருகிறான். சின்னத் தங்கை தூங்கும் அண்ணனை எழுப்ப வேண்டியிருக்கிறது. அந்தக் குழந்தையுடனும் சரி, பாட்டியுடனும் சரி, அம்மாவுடனும் சரி, யாருடனும் பேச அன்பு காட்ட ஏதுமில்லை. வெளியே பல காட்சிகள். அவற்றின் பழைய நினைவுகள். எதிலும் மனம் கொள்வ தில்லை. வாழ்க்கையின் இட மாற்றம். புதிய அனுபவங்கள். புதிய மனிதர்கள். “ஞானக் குஞ்சியம்மா வீட்டுக்குப் போனா ராணியோட கதைக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. “ஞானக் குஞ்சியம்மா

வீட்டைப்போட்டு வாறேன்” என்று குரல் கொடுத்து வீட்டை விட்டு வெளிக்கிடுகிறான். வெறும் நிகழ்வின் விவரிப்பு தான் வீரகேசரி 1974 இல் வெளியான கதை.

இம்மாதிரியான விவரிப்புகள், நிகழ்வுகள், காட்சிகள், மனிதர்கள் பற்றி இடையிடையே குப்பிழான் தீட்டும் சித்திரங்கள் நன்றாகவே வந்துள்ளன. ஆனால் அவை ஏதேதோ கதைச் சிக்கல்களில், காதல் மயக்க வார்த்தை பிரவாஹங்களில் அகப்பட்டுத் தவித்துப் போகின்றன. ஒரு இடத்தை மாதிரிக்குப் பார்க்கலாம்:

உன்னை மறந்துவிட்டேனென்ற நினைவில் நான் வீதியில் நடை போடும்போது, அழகிய ரோசாவில் நீ நின்று அழுகிறாய். உன்னைமறந்து விட்டேனென்ற நினைவில் ஏதாவது பாடலை முணுமுணுக்கும்போது, அந்தப்பாடலில் இழையோடும் சுருதியாய் நீ நின்று உன் சோகக் குரலைக் கொடுக்கிறாய். உன்னை மறந்து விட்டேனென்ற நினைவில் நான் ஆண்டவனை வணங்கும் போது, வரங்கேட்கும் பாவனையில் நீ என்னைப் பார்க்கின்றாய். உன்னை மறந்துவிட்டேனென்ற நினைவில் நான் ஏதாவது படிக்க முயலும் போது கண்களில் ஏதோ உணர்ச்சி மிளிர்வுடன் நீ பாடத்தை மறைக்கிறாய்...

இத்தோடு முடிவதில்லை. பாரா பாராக்களாய் பக்கம் பக்கங்களாய் இது போன்ற வார்த்தை அளப்புகள் ஒவ்வொரு கதையிலும் பரந்து கிடக்கும். இதைக் குறித்துத்தான் குப்பிழான் சண்முகன் கதைகள் உணர்ச்சிக்கொந்தளிப்பும், உள்ளக் கிளர்ச்சியும் கருப்பொருளாகக் கொண்டவை, நினைவுகளும், கனவுகளுமே... என்று இப்படியெல்லாம் பாராட்டத் தூண்டினவோ என்னவோ. “சூத்திரப் பாங்கான வரண்ட பார்வைகள் அற்றவை என்றும் பாராட்டுக்கள் ஒரு புறம். “ஒரு பாதையின் கதை”யில் 1974 ல் வீரகேசரியில் வெளிவந்த கதை. ஊருக்கு நடுவே ஒரு நீண்ட பாதை அமைத்துக் கொடுக்கப்படுகிறது. அதன் நடுவே ஒரு தபால் பெட்டி, ஆஸ்பத்திரிக்கு அவசராக எடுத்துச் செல்ல ஒரு கார் நிற்கும் இடம், இப்படி முன்னர் காரை முள்ளும், புதரும், குண்டும் குழியுமாக இருந்த இடத்தைச் சீரமைத்துத் தருகிறார் ஒரு தனவந்தர். அவர் ஒரு காலத்தில் இரக்கமற்ற கொடூரனாக இருந்தவர். வீட்டு வேலைக் காரன் ஐயா எனக்கு மகன் பிறந்திருக்கிறான் செய்தி வந்துள்ளது

வீட்டுக்குப் போகணும்” என்றவனை “நீ என்ன செய்யப் போகிறாய், வேலையை முடி” என்று சொல்லும் குணத்தவர். இடையில் ஒரு நாள் ஒரு வாலிபன் அவர் முன்னால் அமர்ந்து பேசி அவர் மனத்தை மாற்றி விடுகிறான். ஊரின் வடக்கு தெற்காக ஒரு நல்ல பாதை அவர் செலவில் அமைக்கப்படுகிறது. வாழ்நாள் முழுதும் முரடனாகவும் கஞ்சனாகவும் இருந்த மனிதர் யாரோ ஒரு இளைஞனின் ஒரு நாள் கொஞ்ச நேர பேச்சில் மனம் மாறி கர்ணனாக, தருமனாக அவதாரம் எடுக்கிறார். பாதை திறப்பு நாளில் அவர் தன் மனம் திருந்தியகதையைச் சொல்லும் திறப்பு நாள் விழாப் பேச்சு தான் அந்த ஏழு பக்க கதை, பேச்சுத்தான் கதையாகத் தரப்பட்டுள்ளது. படிக்கக் கொஞ்சம் கஷ்டப்பட்டுத் தான் ஆகவேண்டும். நம் புராணங்களில் இத்தகைய மனமாற்றம் சித்திக்கும். அவதார புருஷன் தோன்றுவார். ராக்ஷஸன் பக்தி மானாகிவிடுவான்.

அடுத்த பழையவர் சட்டநாதன். அவர் தொகுப்புகள் இரண்டைப் பற்றிச் சொல்லலாம். புதியவர்கள் (2006). முக்கூடல் (2010)

சட்டநாதனின் உலகமும் ஆண் பெண் உறவுகளின் மர்மமான முடிச்சுகளைப் பற்றியே பேசுவதாகவும் காதல், காமம், நட்பு, பாசம், பரிவு பிரிவு என அவர் உலகம் விரிவதாகவும் குப்பிழான் சண்முகன் பாராட்டுரை எழுதியுள்ளார். வாஸ்தவம் தான். ஆண் பெண் உறவுகள் அதன் எல்லா வண்ணங்களிலும் ஆனால் அதை மீறி எழுவதால் இருந்தால் ஒழிய இந்தக் காதல் வண்ணங்கள் அத்தோடு நின்று விட்டால், அதுவும் கடந்த அறுபது வருட கால நீட்சியில் வாழும் ஒரு இலங்கைத் தமிழனின் வாழ்வில்... காதல் அதன் எல்லா வண்ணங்களிலும் ஒளிவீசாது தான்.

ஆனால் சட்டநாதன் முக்கூடல் தொகுப்பின் முதல் கதையே இந்தப் பாராட்டை மீறிய ஒன்று தான். “நினைவுகளில்” கதையில் அருள் என்னும் மனிதரை ஒரு பஸ் நிறுத்தத்தில் சத்திக்கிறோம். சாதாரண மனிதர் ஆனாலும் தன் சாதாரணத்தை அசாதாரணமாக மாற்றி, தம்மையும் மற்றோரையும் வாழ்விப்பவர். அவர் உதவாத, ஒரு காரியம் அங்கு எதுவும் நடப்பதில்லை எல்லோருக்கும் ஏதோ ஒரு விதத்தில் உதவுகிறவராகவே அவர் வாழ்வு கழிகிறது. மிக அநாயாசமாக வெகு சுவாரஸ்யமாக அருளும் அவர் சூழலும்

சித்தரிக்கப்பட்டு விடுகிறது. கடைசியில் ஒரு வரவேற்புக்கு அழைக்கப்படுகிறார் வேறு ஒரு வேலையைக் கவனித்துவிட்டு வருவதாகச் சென்றவர் வரவே இல்லை. நேரம் கடந்து செல்ல விசாரிக்கிறார்கள். கடற்படைக்காரர்களையும் கேட்டு விடலாம் என்று விசாரிக்க, “அப்படிப்பட்ட ஆட்களை நாங்கள் பிடிப்பதே இல்லை” என்று அரைகுறைத் தமிழில் அந்த சிங்களவன் சொல்கிறான். ஆனால் அருள் கிடைக்கவில்லை. எல்லோருக்கும் தெரிந்து விடுகிறது அவர் முடிவு என்னவாக இருந்திருக்கும் என. நம்மை உலுக்கி அசைத்துவிடும் நிகழ்வு. இது அங்கு தமிழர்களின் வாழ்க்கை. யார் காணாமற் போவார். எப்படி என்று தெரியாது. புகார் செய்ய இடமில்லை. காணாமற் போய்விட்டார் அவ்வளவே. மறுபடியும் அவரவர் அவரவர் அன்றாட வேலைகளைக் கவனிக்கச் செல்லலாம். 2009-ல் வெளியான கதை.

மனமடிப்புகளில் என்ற கதையில் சில நினைவுகளை அசை போடுகிறார். சாதாரணமாகவே ஆங்காங்கே தம் வாசிப்புகளைப் பற்றியும் எழுத்தாளர்களைப் பற்றியுமான குறிப்புகள் வரும். அவர் நினைவு கொள்ளும் எழுத்தாளர்களில் தி.ஜானகிராமன், செல்லப்பா, நா.சுப்பிரமணியம், ராமாமிருதம், எஸ்.ராமகிரிஷ்ணன், சாரு நிவேதிதா, ஜெயமோகன், ஜெயகாந்தன் இப்படி பலர் உண்டு. இதுவே ஒரு அசாதாரண கலவை தான். ஏனோ இவர்களில் எஸ் பொன்னுதரையோ, அ.முத்துலிங்கமோ, சேரனோ தென்படுவதில்லை. இந்த பழம் நினைவுகளின் மனமடிப்புகளில் அன்று சிவராஜுவாகவும் பின்னர் பிரமீளாகவும் தெரிய வந்தவர் மைலாப்பூரில் சட்டநாதன் இருந்த காலத்தில், “நான் திருமலை, பலத்தார் தான் உங்கள் விலாசம் தந்தவர். மைலாப்பூரிலை, தெற்கு மாடவீதியில் இருக்கினம், போய்ப் பாருங்க என்றவர்...” என்று அறிமுகம் செய்து கொண்டவர், இன்னும், “அம்மா வழியில் எனது பூர்வீகம் வேலணை தான். நான் பலத்தாருடைய மச்சாளின் மகன், சிவராம்,” என்று அறிமுகம் தொடங்கியது. “முன்பின் பார்த்திராத, பழகியிராத ரத்த பந்தம்” என்று சட்டநாதன் தனக்குள் சொல்லிக்கொள்கிறார். பின் சிவராஜு அழைக்க, செல்லப்பாவைப் போய்ப் பார்க்கிறார்கள். “தமிழ் நாட்டில் தீவிர எழுத்தாளர் நடுவே பெயர் சொல்ல வந்த ஒரு கிறுக்கன் அவர்” என்று பிரமிக்கும் சட்ட நாதன் அவர் 58-வயதில் கரடிக்குடி கிராமத்தில் மறைந்ததை

துயருடன் நினைவு கொண்டு, தமிழ் உள்ளவரை அவருக்கு சாவில்லை என்று முடிக்கிறார். ஒரு நல்ல தீர்க்கமான, பாராட்டும். நினைவுகொள்ளலும் தான். இதுவும் சட்டநாதன் தான்.

சட்டநாதனின் உலகில் மிருகத்தனமான, பெண்வெறி கொண்டவர்களும் உண்டு. மனைவி சடலமாகிக் கிடக்கும் வேளையில் மச்சாளை நினைத்து அவளைத் தேடி ஓடும் கணவனும் உண்டு. இப்படி பலர் பல நிற பேதங்களில் குண தோஷங்களில் அதான் முன்னமேயே சொன்னார்களே, காதல் அதன் பல வண்ணக் கோலங்களில் என்று.

ஒரு பெரும் வித்தியாசம். எனக்கு மிகவும் பிடித்த ஒரு எழுத்துப் பாங்கு. எந்தக் கதையாக இருந்தாலும், எதைப் பற்றி எழுதினாலும், யாழ்ப்பாண வாழ்க்கை, கிராமங்களின் சூழல் சட்டநாதனின் எழுத்துக்களில் காண்பது போன்று வேறு யார் எழுத்திலும் அத்தகையை அழகான, மனதில் உடன் பதிந்து ஒரு காட்சியை எழுப்பி விடும். சித்தரிப்பை நான் படித்ததில்லை.

அவர் சித்தரிக்கும் மனிதர்களையும் அவர்கள் வேட்கையையும் தான் மனம் ஒப்புவதாக இருப்பதில்லை. இருக்கக்கூடும் அப்படியும் மனிதர்கள். ஆனால் மைலாப்பூரில் இவர் வசித்த காலத்தில் எழுப்பும் சித்திரம், சில நிகழ்வுகள் சொல்லப்படுகின்றன. அது தான் நன்கு அறியாத மண்ணில், இவர் உலவ விடும் கற்பனை மனிதர்களும், உறவுகளும் ஒட்டுவதாக இல்லை.

அறியாத மண் கிடக்கட்டும். அவர் நன்கு அறிந்த வாழ்ந்த யாழ்ப்பாண மண்ணிலேயே, உலகறிந்த சாதி மேட்டிமை தான். ஆனாலும் காலங்கள் என்று ஒரு கதை. சட்டநாதன் அறிந்த உலகம் தான். நான் இன்னும், அறிந்திராத, கால்பதித்திராத மண் தான். ஆனாலும் காலங்கள் கதையில் தன் மகன், பள்ள சாதியைச் சேர்ந்த மாணவனை வீட்டுக்கு அழைத்து வந்து பழகுவது பிடிக்காத அப்பன், “பள் பொடியன் தானே, அதுக்கு நீ ஏன் குஞ்சங்கட்டிப் பூச்சுடறே பிள்ளை” என்று சத்தம் போடுகிறார்.

ஐயா, சத்தம் போடாதீங்க ரமணனுக்குக் கேட்கப் போகுது, எனக்கு கூச்சமாயிருக்கு என்கிறான்.

“இதிலே என்ன கூச்ச நாச்சம் பிள்ளை... சாதி கெட்ட பயல்.. உவனை இஞ்சை அடுக்காத பிள்ளை....”

அவர் இன்னம் சாதிப்பெருமையை மறக்காதவராக இருக்கலாம். வீட்டில் அனுமதிக்காதவராக இருக்கலாம். ஆனால் இந்த நாடக மிகையில் நடக்க சாத்தியமில்லை. காலமாற்றத்தையும், மிஞ்சி இருக்கும் சாதிவெறியையும் இன்னும் மிகைப் படுத்தாது நடப்பு உண்மையில் கையாண்டிருக்கலாம்.

புதியவர்கள் என்ற இதற்கு முந்திய தொகுப்பில் “ஒரு அவிழ் கூட...” என்னும் கதை மனதை மிகவும் உருக்கி உலைக்கும் ஒன்று. வன்னியிலிருந்து இடம் பெயர்ந்து வந்துள்ள ஒரு ஏழைக் குடும்பத்தின் சிறு பெண். உண்ண ஏதும் சரியாகக் கிடைப்பதில்லை. அன்று ஏதும் சாப்பிடவில்லை, ஒரு அவிழ் கூட உள்ளே போக வில்லை. வெறும் தண்ணியையே குடித்துக் குடித்து. “இந்த அகதிச் சனியன்” என்றே வகுப்பிலிருக்கும் சக மாணவிகளால் வெறுத்து ஒதுக்கப்படுபவள். வாந்தி எடுத்து விடுகிறாள். பள்ளியில் சேர்ந்து சில நாட்களே; அவளது குடும்பத்துக்கு உலர் உணவுக்கிடைப்பதில்லை. வேண்டுமென்றே விதானையார் தாமதப்படுத்துகிறார். வகுப்பு ஆசிரியையும் வெறுப்புடனே தான் பார்க்கிறார். பசி பொறுக்காது வேறு மாணவியின் சாப்பாட்டுப் பெட்டியைத் திறந்து சாப்பிட்டு விடுகிறாள். சாப்பாட்டு மணம் அவளைக் காட்டிக்கொடுத்து விடுகிறது. “வந்த மூணு நாளிலேயே திருட ஆரம்பித்தாயிற்றா” என்று வசைகள். கழுத்தில் “சாப்பாடு திருடி” என்று எழுதி அட்டை தொங்க விடப்பட்டு ஊர்வலம் வரச் செய்து அவமானப்படுத்தப்படும் அந்தச் சிறு பெண் ஏதோ பூச்சி மருந்து சாப்பிட்டு இறந்து விடுகிறாள்.

அகதிகள் வாழ்க்கை கொடுமையானது தான். ஆனால் அகதிச் சனியன் என்று ஒரு குழந்தையை ஒண்ட வந்த இடத்தில், வகுப்புக் குழந்தைகளும், வகுப்பு ஆசிரியையும், பள்ளி நிர்வாகமும் இப்படி அவமானப் படுத்தி, சாவுக்கு விரட்டுமா என்று தெரிய வில்லை. ஒட்டுதல் சிலரிடமும், வெறுப்பும் அலட்சியமும் வேறிடத்திலும் கலவையாக எதிர்கொள்ள நேரிடலாம். ஆனால் இத்தகைய கொடுமை நடக்குமா என்பது தெரியவில்லை.

அடுத்த சின்னத் தேவதைகள் என்ற கதையில் இந்தப் பெண் யசோவை வைத்தே ஒரு மாயா ஜாலக் கதை எழுதப்படுகிறது. அவள் ஒரு பூச்சியாக, பின்னர் ஒரு தேவதையாக ஒரு சுவர்க்க லோகத்துக்கு இட்டுச் செல்லும் மார்க்கம் காட்டுகிறாள். முந்திய கதை

மிகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளதோ என்று சந்தேகம் எழுப்புவதாக இருந்தாலும் மனதைப் பிழியும் ஆனால், இந்த யசோவுக்கு ஒரு விமோசனம் தரும் பாங்கில் எழுதப்பட்டது எந்த வித எதிர் வினையையும் எழுப்புவதில்லை.

கதை என்னவாக இருந்தாலும், அவர் சித்தரிக்கும் மனிதர்களும் அவர்கள் சிந்தனைகளும் என்னவாக இருந்தாலும், சட்டநாதன் கதைகளில் அவர் சித்தரிக்கும் சூழலும், வாழ்க்கையும் மிக வசீகரமானவை. அதிலும் கிராமத்து வாழ்க்கையும் கிராமத்து சித்தரிப்பும் மக்கள் பேசும் மொழியும் மிக ரம்மியமானவை. படிக்க இனிமை தருபவை. அவற்றின் குணமே வேறு தான். இத்தகைய நுணுக்கமான கண்முன் காட்சி எழுப்பும் சித்தரிப்பை வேறு யாரிடமும் கண்டதான நினைப்பு எனக்கில்லை. இதற்காகவாவது, மிஞ்சியிருக்கும் சட்டநாதன் கதைகள் (1996) தொகுப்பை சாவகாசமாகப் படிக்க வேண்டும். ●

சட்டநாதன் சிறுகதைகள் : பணிய மறுப்பவர்களின் குரல்கள்

● ஜிஃப்ரி ஹாஸன்

ஈழத்தில் எழுபதுகளில் உருவான எழுத்தாளர் சட்டநாதன். ஈழ இலக்கியத்தில் முற்போக்கு இலக்கியத்தின் தீவிர அலை ஓரளவு தணிந்து தேசிய இனப் பிரச்சினை சார்ந்த பதட்டங்கள் இலக்கியத்தினுள் ஊடுருவத் தொடங்கிய காலகட்டத்தின் பிரதிநிதி அவர். முற்போக்கு இலக்கியத்தில் முன்னிறுத்தப்பட்ட மார்க்ஸிய சித்தாந்தக் கருத்துகள் அவரது கதைகளில் ஆங்காங்கே போகிற போக்கில் உதிர்க்கப்பட்டிருப்பதைக் காண முடியும். உதாரணமாக உறவுகள் கதையில் “சதா முக்கோணக் காதல்கதைகளையே எழுதி வந்த அவள் இப்போதெல்லாம் மனிதன் பால் அதீத நேயம் பூண்டு வர்க்கநலன் பேணும் எழுத்தை வடிப்பதென்றால்..”

என்ற வரிகளிலும், தரிசனம் கதையில் வேறு வழி யின்றி பூர்ஷ்வா அரசாங்கம் என அரசாங்கத்தை திட்டுவது போன்றவை மூலமே முற்போக்கு குரல் இக்கதைகளுக்குள் ஒலிக்க விடப்படுகிறது. அந்த சித்தாந்தத்தின் மீதான ஆழ்ந்த பற்றுடன் கூடிய குரலை அவரது படைப்பு களுக்குள் கேட்கமுடிவதில்லை. அது அவரது கதை களினுள் மைய அம்சமாகவோ, அல்லது குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்க அம்சமாகவோ திரட்சியுறாமல் படும் படாமலும் காட்சி தந்துகொண்டிருக்கிறது.

அவர் எழுதத் தொடங்கிய காலம் முற்போக்கு இலக்கியப்படைப்புகளும், விமர்சனங்களும் கொடி கட்டிப் பறந்த காலம். அதனால் அந்தப் பாதிப்பு

இலக்கியத்தின் வழி அவருக்குள் ஊடுறுவியிருக்க வாய்ப்புள்ளது. ஆனால் அதுவே அவரது முழுமையான சித்தாந்தமாக மையம்கொள்வதில்லை.

அவரது காலம் தேசிய இனப்பிரச்சினை எழுச்சியடைந்த காலம். இலக்கியம் அதன் பிரதிநிதியாக மாறிய காலம். இதனால் சட்டநாதன் அதன் பிரதிநிதியாக மாறினார். ஆனால் முழுமையாக அவர் அந்தத் தளத்திலேயே இயங்கிக்கொண்டு போகவுமில்லை மானுட உறவுகள், ஆண் - பெண் உறவுகளில் காணப்படும் அசமந்நிலை மற்றும் அதற்கெதிரான குரல், போரினாள் அகப்பட்டு மடியும் மானுடத்துயர் என, பல நிலைகளில் வெளிப்படும் கதைகளை அவர் எழுதினார்.

ஒரு விதத்தில் சட்டநாதனின் கதைகள் மொத்தமும் மனித உறவுகளைக் கூர்ந்து நோக்க முனைபவைதான். அதிலும் குறிப்பாக, ஆண் - பெண் உறவுகுறித்த விசாரணைகளை நோக்கி நகர்பவை. இவரது தரிசனம் எனும் கதையில் வரும் பெண் அவரது காலகட்டத்தில் ஒரு புரட்சிகரமான குரல்தான். ஆனால் மிகையதார்த்தம் கதையின் இயல்பான நகர்வுக்கு சற்று இடையூறாகத் தெரிகிறது. ஒரு பெண்ணின் வாழ்வும் அனுபவமும் ஆண்களின் (கணவனின்) உலகத்தோடு ஒப்பீடு செய்யப்பட்டு மட்டுமே தீர்மானிக்கும் மனநிலை உடையவராகத் தான் சட்டநாதன் இருக்கிறார். ஆண்களின் (கணவனின்) உலகத்தோடு இயைந்து செல்ல முடியாத பெண்களின் வாழ்க்கையை அவர் தன் கதைகளில் கூர்ந்து நோக்குமளவுக்கு ஆண்களுக்கு வெளியே உள்ள பெண்களின் பிரச்சினைகள், வாழ்வியல் அனுபவங்கள் மீது அவர் கவனம் எடுப்பதாக எனது வாசிப்பு எல்லைக்குள் தெரியவில்லை.

சட்டநாதனின் அநேக கதைகளின் முற்பகுதி மனித உறவுகள், ஊடாட்டங்கள் பற்றியதாகத் தொடங்கி பின்யுத்தத்தில் முடிவுறுகின்றன. அதற்கு தளம்பல், நகர்வு போன்ற கதைகள் நல்ல எடுத்துக்காட்டுகள். தளம்பல்கதையில் ஈழப்போரில் மலையகப் பரிமாணம் குறித்த சித்தரிப்புகள் வருகின்றன. சட்டநாதன் இக்கதையில் 83 July கலவரங்கள் எப்படி மலையகத் தமிழர்களையும் பாதித்தது என்பதை பதிவுசெய்கிறார். இக்கதையில் சிங்கள இனவாதிகளால் சதாசிவும் கொல்லப்பட்ட போது அவன் மனைவியான தமிழ்ப் பெண்ணான

தவத்திற்கு பியசிறீ எனும் சிங்கள இளைஞனிடமிருந்து கிடைத்த ஆதரவு குறித்து கதைக்குள் விபரிக்கிறார். பியசிறி போன்றவர்கள் மூலம் சிங்கள மக்களின் மனச்சாட்சியைப் பதிவு செய்கிறார் சட்டநாதன்.

இக்கதையில் வரும் “அவன்” எனும் மையப்பாத்திரம் அவளிடம் (தவம்) “பியசிறி உன்னைக் கெடுக்கவில்லையா? சிங்களவர்கள் பெண்களைக் கெடுப்பார்கள்” என்று சொல்லும் போது அவன் அடையும் தீவிரம் இந்தக் கதைக்கு முக்கியமான ஒன்று. இலங்கையின் சமூகங்களுக்கிடையிலான பரஸ்பரப் புரிந்துணர்வின்மையின் குறிகாட்டி இந்தக் கதை.

தளம்பல் எனும் இக்கதையில் தன் கணவன் சதாசிவம் இனக்கலவரத்தில் பலியாகிவிட்ட பின் கோயிலில் குழந்தையுடன் நிர்க்கதியுற்று, அங்கலாய்ப்பில் இருந்த “அவள்”, அவளைப் போல் வீட்டைவிட்டு வெளியேறி வந்து கோயிலில் தஞ்சம் புகுந்திருந்த இளைஞனான “அவன்” உடன் கிளிநொச்சி போக முடிவு செய்கிறாள். “ஒரு ஆணின் நிழல் எப்போதும் பாதுகாப்பான ஒன்றுதான்” என அவள் நினைக்கிறாள். ஆண்களோடு முரண்படும் பெண்களே அதிகம் உள்ள சட்டநாதனின் படைப்புலகில் ஆணின் துணையை பாதுகாப்பாக கருதும் பெண்களும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள்.

சட்டநாதனின் பெண்கள் தன்னொழுக்கம் மற்றும் கற்பை பெரிதும் பூஜிப்பவர்கள். இங்கு தவம் அவனுடன் தற்செயலாக சபலத்தால் உறவுகொண்டு வருந்துவதும் அவனை மனமுவந்து கணவனாக ஏற்றுக்கொள்வதும் தமிழர் பண்பாட்டின் வேர்கள் அவளில் ஊடுறுவியுள்ளதைக் காட்டுகின்றன. சட்டநாதனின் அநேக பெண்கள் இப்படித் தமிழர் பண்பாட்டுக்கு மிகவும் விசுவாசமானவர்களாக இருக்கின்றனர்.

உறவுகள் கதையில் வரும் மையக் கதாபாத்திரமான பெண்ணும் இந்த வகையைச் சேர்ந்தவள்தான். ஒரு சிறு நம்பிக்கைக் கீற்றில் கூட முழுவாழ்வையும் வெளிச்சப்படுத்திக்கொள்ளவும், அர்த்தப்படுத்திக்கொள்ளவும் முனையும் ஒரு பெண்ணாக அவளை சட்டநாதன் சித்திரிக்கிறார்.

பெண்ணின் சோரம்போன வாழ்வும் வாழ்வை அவள் எதிர்கொள்ளும் விதமும் தளம்பல். உறவுகள், தரிசனம் கதைகளில்

வெவ்வேறு தளங்களில் பதிவாகியுள்ளன.

சட்டநாதனின் தரிசனம் கதை எந்தப் புள்ளியிலாவது இணைய மறுக்கும் வெவ்வேறு மனப்போக்குகள் கொண்ட, விருப்பவெறுப்புகள் கொண்ட கணவன் - மனைவியின் அகவுலகச் சிடுக்குகளை மிக மேலோட்டமாகப் பேசும் கதை. மனைவியின் இரசனைகளைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத கணவனுக்கு அவளது இரசனைகள் அசாதரணமானவையாகத் தோன்றுகின்றன. அவள் புத்தகங்களை நேசிப்பவளாக, அதிகம் வாசிப்புள்ளவளாக, நல்ல சினிமா பற்றிய தெளிவுள்ளவளாக சித்தரிக்கப்படுகிறாள். அப்போதைய சமூக சூழலில் ஒரு மத்தியதர குடும்பப் பின்னணிகொண்ட அவளுக்கு அப்படியான ஒரு ஆளுமை மிகையான சித்தரிப்பாகக் கூடத் தோன்றலாம். ஆனால் கணவன் பற்றிய சித்திரிப்புகள் அப்போதைய சமூக, பண்பாட்டுச் சூழலுக்கும் ஆண்களின் மனோ நிலைக்கும் மிகவும் நெருக்கமான சித்தரிப்பாகவே தோன்றுகிறது. ஆயினும் இந்த தளம் ஒரு கதைக்கான கற்பனையான சூழலையும், மனிதர்களையும் உருவாக்கிக் கொள்வது போன்றே தென்படுகிறது. அது ஒரு யதார்த்தமான சூழலுக்குப் பொருந்தி வருவதாக இல்லை.

“பெரிய இவ... அவவின் ரசனையும்... மண்ணாங்கட்டியும்...” என மனைவியின் திரைப்படம் ஒன்று குறித்த இரசனைக் குறிப்பை வன்முறையாக எதிர்கொள்கிறான் கணவன். இது அவளுக்கு ஏற்படுத்தும் மனக்காயம் அவர்களின் வாழ்க்கையின் முடிவுக்கு அவர்களைக் கொண்டு வந்து சேர்க்க கூடியது. அது பணிய மறுக்கும் ஈகோ.

ஒரு தர்க்கரீதியற்ற கதை ஒழுங்கு இங்குள்ளது. கணவனால் புரிந்து கொள்ளப்படாத அவளை கணவனின் நண்பனான நகுலேஸ் அவளைப் புரிந்துகொண்டவனாக நடித்து அவளுடன் வாழ்ந்து பின் ஏமாற்றிச் செல்வது அனைத்தும் படைப்பாளியின் குரலிலேயே ஒலிக்கிறது. அது கதைக்குள் விரியும் ஒரு உபகதை. ஆக, இந்தக் கதைக்குள் ஒரு பெண் இருவேறுபட்ட ஆண்களோடு வாழ்ந்தவள். ஒருவன் தன் கனவுகளுக்கும், இரசனைகளுக்கும் முற்றிலும் முரணானவன். மற்றையவன் அவளது கனவுகளுக்கும், இரசனைகளுக்கும் மிகவும் நெருக்கமானவன் எனினும் அது அவளை அடைவதற்காக அவன் போட்ட வேஷம் என்பதை அவள்

அவனுடன் சேர்ந்து வாழும் போது கண்டுகொள்கிறாள். அவனை விட்டும் பின் பிரிந்து சென்று ஆண்களின் உலகமே இப்படித்தான் என முடிவெடுத்து தன் பிள்ளையுடன் தனியாக வாழ முடிவு செய்கிறாள். அவளுக்கு கிடைத்திருக்கும் ஆசிரிய உத்தியோகம் அவளுக்கான பொருளாதாரப் பாதுகாப்பை அளிக்கிறது.

ஆக, இக்கதை மூலம் சட்டநாதன் எதை சொல்ல வருகிறார்? சமூகத்தில் பெண்களின் பிரச்சினைகள் ஆண்களால் மட்டுமே உருவாக்கப்படுகிறதா? பெண்கள் தொழில் புரிவதன் மூலமே அவர்களது வாழ்வு சுதந்திரமானதாக இருக்குமா? இது ஒருவகையில் பெண்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் ஆண்களின் வருமானம் உழைப்பு சார்ந்து தங்கி வாழ்வதன் நிலைமைகள் காரணமாகத் தோற்றம் பெறுபவை எனும் புரிதலை நோக்கி வாசகனைக் கொண்டு செல்கிறது. ●

நகரமயமாதல், உலகமயமாக்கத்தின் விளைவாக மனித உறவுகளில் ஏற்பட்ட நேரடி மாற்றங்கள் அதன் விளைவாக தனி மனிதர்களின் மனநிலையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள், தடுமாற்றங்கள் போன்றன இக்காலப் பகுதியின் எழுத்தாளர்களைப் பாதித்த நிகழ்வுகளாக வடிவங்கொண்டன. இக்காலப் பகுதியில் எழுதிய ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் பலரது கதைகளில் ஒத்த இயல்புடைய மனிதர்களைக் காணலாம். எடுத்துக்காட்டாக குப்பிளான் ஐ.சண்முகத்தின் “எல்லைகள்” அ.யேசுராசாவின் “ஒரு இதயம் வறுமை கொண்டிருக்கிறது” வை.அஹ்மத்தின் “உப்புக்கரித்தது” எம்.எல்.எம்.மன்கூரின் “முரண்பாடுகள்” போன்ற கதைகள் பொதுவான மனிதர்களாலும் உணர்வுகளாலும் ஆன கதைகள்.

வறுமையில் உழலும் ஏழைகள், தொழிலாளர்கள் தான் சட்டநாதனின் படைப்புலக மக்கள். பலவேறு வழிகளிலும் சுரண்டப் பட்டு, கைவிடப்பட்ட தொழிலாளர்களை நினைவூட்டும் படைப் பாளியாக அவர் தன்னை முன்னிறுத்த முனைந்துள்ளார். அதனால் தான் அவரது எல்லாக் கதைகளிலும் கதாபாத்திரங்களை வறியவர்களாக ஏதோ ஒருவிதத்தில் சுரண்டப்பட்டவர்களாக இன்னொருவரின் பொருளாதாரத்தில் தங்கி வாழ்பவராக காட்டுகிறார். ஒருவகையில் அதனை ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கியம்

அவர் மீது ஏற்படுத்திய தாக்கத்தின் ஒரு பகுதியாகவே பார்க்க வேண்டும்.

இவரது உலா கதை நகரமயமாக்கலுக்கும் கிராமிய வாழ்க்கைக்குமிடையிலான முரண்களைப் பேசுகிறது. சிறிக்கும் மதுவுக்குமிடையிலான உரையாடலில் இந்த இருவகை உறவும் முரணும் வருகிறது. “நான் வேட்டிதான் கட்டுவன்” என சிறி சொல்ல,

“முளைச்சு மூணு இலைவிடல்ல வேட்டியே வேணும்... கழிசன்தான் போடவேணும்” என தயா சொல்கிறாள். ஆடை கலாசார மாற்றத்திற்குள்ளாகும் விதம் சித்தரிக்கப்படும் புள்ளி இதுதான். திருவிழாவில் மது “எனக்கு துவக்கு வேணும்” என்கிறான். இது புதிய தலைமுறையினரின் மனநிலையில் உலகமயமாக்கம் ஏற்படுத்திய ஆழ்ந்த தாக்கத்திலிருந்து எழுந்து வரும் குரலாகவே தெரிகிறது. சமூகம் மாறத் தொடங்கும் ஒரு காலகட்டத்தின் பதிவாக இதனை பார்க்கலாம்.

உலகமயமாக்கலின் தாக்கங்களால் இங்கு மனித வாழ்வு இழந்து நிற்கும் தருணங்களை தனிமனிதர்களின் அனுபவத் தொகுப்புகளுக்கூடாக பேசும் கதை நகர்வு. முதலாளித்துவம் கிராம மக்களின் இயற்கையோடு இணைந்த வாழ்வை எப்படிச் சிதைத் திருக்கிறது என்பதை நகர்வு கிளர்த்திவிடுகிறது. “நகர்வு” கதையில் வரும் மனிதர்கள் இயற்கையோடு விவசாயத்தோடு கலந்து வாழ்பவர்கள். நகர்வு கதையில் “தாய்வாய்க்கால் பக்கம் முளை கொள்ளும் புற்தளிரைக் கிள்ளுவது, தலை காட்டும் புகையிலைக் கணுவை உடைப்பது, அடி எருப்பரவுவது, இலை ஒடித்து தறை சாறுவது” என ஐயாவின் வாழ்க்கை விவசாயத்துடன் இணைந்திருப்பதைச் சொல்கிறது.

அம்மாவைப் பற்றிச் சொல்லும் போது “கத்தரிச் செடிகளில் ஆமை வண்டு பார்த்து இலை ஒடிப்பாள், சந்துப் புழுப்பார்த்து கொழுந்தெடுப்பாள், தக்காளி, மிளகாய் நட்பிருந்தால் பூச்சிகொல்லி விசிறுவாள்” என விபரிக்கிறார். இன்றைய தலைமுறையினர் இழந்துவிட்ட அருமையான வாழ்வியல் தருணங்கள் அவை.

இவரது “உலா”, “வித்தியாசமானவர்கள்” போன்ற கதைகள் சட்டநாதனை ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளனாக நம்மை ஏற்றுக்கொள்ள வைக்கும் படைப்புகளாக உள்ளன. கதைமொழியும், சம்பவமும் ஒரு

சிறுகதைக்கான முழுமையைக் கொண்டிருக்கின்றன. 70-80 கள் வரையான ஒரு பத்தாண்டுகால ஈழச்சிறுகதைகளில் சிறந்த சிறுகதைகள் என்றொரு பட்டியலைப் போட்டால் சட்டநாதனின் “உலா” கதையை அந்தப் பட்டியலில் சேர்த்துக்கொள்ளலாம் என நினைக்கிறேன்.

சில கதைகள் போர் அரசியல் பற்றி மிக மேலோட்டமாகப் பேசிச் செல்பவை. “அவர்களது துயரம்” கதை போர் பற்றிப் பேசும் இந்தவகைக் கதைகளுள் ஒன்றுதான்.

சிலகதைகள் ஒரு மைய சம்பவத்தைச் சுற்றி சுழலாமல் அல்லது ஒரு மையக்கதையை மையக் கதாபாத்திரத்தைக் கொண்டு நகராமல் கதையில் வரும் கதாபாத்திரங்களின் தனிப்பட்ட வாழ்வை விபரிப்பதன் மூலம் அந்த விபரணைகளின் சேர்க்கையை “கதை”யாக மாற்றுகிறார். ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தில் அப்போது இப்படியான கதைகூறல் முறை பற்றிய வாதங்கள் எழுந்திருக்கவில்லை. எனவே இது ஒரு தற்செயலான போக்குத்தான். அவர் திட்டமிட்டு உருவாக்கிக் கொண்ட ஒரு போக்கல்ல. அவர் வாசகனுக்கு ஒரு பொதுவான கதையைச் சொல்லாமல் கதாபாத்திரங்களின் கதையைச் செல்வதன் மூலம் ஒரு படைப்பை வாசகனுக்கு அளிக்க முயன்றுள்ளார். நகர்வு கதையில் மையக்கதாபாத்திரம், அவனது அப்பா, அம்மா, ஐயா, வத்சலா போன்றவர்களின் தனி வாழ்வின் தொகுப்பே இக்கதையாக திரட்சிபெற்றுள்ளது.

இவரது எல்லாக் கதைக்குள்ளும் ஒரு அரசியல் இருக்கிறது. தோமஸ் மன் சொன்னதைப் போல “நவீன மனிதனின் தலைவிதி அரசியல் மொழியினாலேயே எழுதப்படுகிறது” பெண்ணிய அரசியல், உலக மயமாக்கல் எனும் அரசியல், போர் அரசியல் என மனித வாழ்வின் அக புற பக்கங்கள் அனைத்திலும் ஊடுருவிப் படர்ந்துள்ள அரசியல் அவர் கதைகளை நிறைத்துள்ளன. அத்தகையதொரு சமூகத்திற் குள்ளிருந்து எழுதப் புறப்பட்ட எந்தப் படைப்பாளிக்கும் அது தவிர்க்க முடியாதது. ●

சட்டநாதனின் புதியவர்கள் : வாழ்க்கையை ஆமோதிக்கும் கதைகள்!

• ஆர்பி

சட்டநாதனின் புதியவர்கள் சிறுகதைத்தொகுப்பு வெளியீடு கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கத்தில் பெப்ரவரி 3ஆம் திகதி இடம்பெற்றது. நிகழ்வின் ஆரம்பத்தில் அண்மையில் மறைந்த தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த ஓவியர் கே.எம். ஆதிமூலத்திற்கும். ஈழத்தைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர் செ.யோகநாதனுக்கும் இரண்டு நிமிட அஞ்சலிகள் செலுத்தப்பட்டன.

பேராசிரியர், சபாஜெயராசா தலைமையில் இடம் பெற்ற இந்நிகழ்வில் மு.பொன்னம்பலம், தெ.மதுசூதனன் ஆகியோர் நூலைப் பற்றிய உரைகளை நிகழ்த்தினார்கள்.

சபா ஜெயராசா தனது தலைமையுரையில், இன்று நம்மிடையே எழுதிக் கொண்டிருப்பவர்களில் இருவர் முக்கியமானவர்கள். ஒருவர் சட்டநாதன், மற்றவர் சாந்தன். எழுத்தாளர் சட்டநாதனுடைய இந்த சிறுகதைத் தொகுதி அவரது நான்காவது தொகுதியாகும். ஏற்கனவே மாற்றம், உலா, சட்டநாதன் கதைகள் என்ற சிறுகதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்டுள்ளார். அவர் சமீபகாலத்தில் எழுதிய கதைகளையும், அதற்கு முன்னைய தொகுதிகளில் இடம் பெறாத கதைகளையும் சேர்த்து இந்தத் தொகுதியை வெளியிட்டுள்ளார் என்றார்.

நூல் பற்றி உரையாற்றிய மதுசூதனன் தனது உரையில், ஈழத்து இலக்கியத்தில் சிறுகதை அறிமுகமாகி வளர்ந்து வரும் காலத்திலே பல்வேறு தலைமுறையைச் சார்ந்த எழுத்தாளர்கள் சிறுகதை வளர்ச்சிக்குப் பங்களிப்புச் செய்திருக்கின்றார்கள். வளம் சேர்த்திருக்கிறார்கள்.

70களில் எழுத வாரம்பித்து ஈழத்து எழுத்துக்களில், குறிப்பாக சிறுகதைத் துறையில் தனக்கென்ற ஒரு தனித்த பாணியில் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு சிலரில் சட்டநாதனும் ஒருவர். அவர் அதிகம் எழுதிக் குவித்துக் கொண்டிருப்பவர் அல்ல. எழுத்துச் சார்ந்த செயற்பாடுகளில் இயங்கிக் கொண்டிருப்பவர். இலக்கியத்தை ஒரு சமூகம் சார்ந்த கலைப்படைப்பாக இலக்கியச் செழுமையுடன் வெளிப் படுத்தி யிருக்கும் தன்மையை சட்டநாதனின் சிறுகதைகளில் நாம் காணலாம். படைப்பாக்கச் செழுமையையும் பல்வேறுபட்ட புதிய புதிய கோணங்களில் உள்நோக்கிப் பார்க்கின்ற முறைமையும் அவரது சிறுகதைகளின் சிறப்பு. ஜெயகாந்தன், ஜானகிராமன், ரஷ்ய எழுத்தாளரான அன்ரன் செக்கோவ் போன்றவர்களுடைய எழுத்துக் களின் வளம் சட்டநாதனின் பார்வையையும், எழுத்தையும் பண்படுத்துவதற்கும், வளப்படுத்துவதற்கும் பெரிதளவில் ஊக்கியாக இருந்திருக்கிறது என்பதையும் நாம் இவருடைய படைப்புக் களினூடாக இனங்காண முடிகிறது.

அது மட்டுமல்ல சட்டநாதனின் படைப்புகளிலே தாவாடி என்ற கிராமம், அந்தக் கிராமத்து மண் வாசனை, அந்தக் கிராமத்து மனிதர்களெல்லாம் மிக நுட்பமாகப் பதிவாகியுள்ளார்கள். குறிப்பாக 1930, 1940, 1950, 1960கள் என காலகட்ட ரீதியாக அந்தத் தாவாடிக் கிராமத்தின் பரிணாமத்தைத் தன்னுடைய படைப்புக் களில் வெளிக் கொணர்ந்திருக்கிறார். ஒரு எழுத்தாளனென்ற வகையில், வெற்றிகரமானதொரு பயணத்தைத்தான் அவர் செய்கிறார். என்பதைப் பின்னோக்கிப் பார்க்கின்ற போது கணிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது என்றார்.

மு.பொன்னம்பலம், தனதுரையில் சட்டநாதன் கதைகளின் அடிநாதமாக இருப்பது வாழ்வதற்கான முனைப்பு. இந்த வாழ்தல் என்கிற அம்சம் தான் என்னை மிக ஈர்த்தது. அவருடைய கதை சொல்லும் முறையும், மொழியும் மிக எளிமையானது. சட்டநாதன் தன்னுடைய கதை நகர்த்தலுக்கு ஏற்றவாறு கவிதைத்தனமாக தன்னுடைய கதைகளைச் சொல்லிக் கொண்டு வரும் தன்மை பெற்றவர். இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள பெரும்பாலான கதைகள் பாலியல் தன்மை களைக் கொண்டவையாக இருக்கின்றன. ஆனால் எந்தவித விரசமு மில்லாமல் அழகாக அவை எடுத்தாளப்பட்டிருக்கின்றன. அவலங்கள் பெருகிக் கொண்டிருக்கின்ற இன்றைய காலத்தில் வாழ்க்கையை ஆமோதிக்கிற கதைகளை இவருடைய தொகுப்பில் காண்பதில் நான் மிகச் சந்தோசம் அடைகின்றேன் எனத் தெரிவித்தார். ●

சட்டநாதனின் சிறுகதைகள் ஒரு குறிப்பு

● என்.கே.எம்.

மாற்றம், உலா, சட்டநாதன் கதைகள், புதியவர்கள் ஆகியவை க.சட்டநாதனின் ஏற்கேனவே வெளிவந்த சிறுகதைத் தொகுதிகள். இறுதியாக வெளிவந்துள்ளது, முக்கூடல் என்ற சிறுகதைத் தொகுதி.

சிறுகதைகள் எழுதுவதை ஒரு சிறப்புக் கலையாகவே எடுத்து எழுதி வருபவர், சட்டநாதன். பல சிறுகதைகளில் வெற்றியும் பெற்றுள்ளார். இலக்கியம், சினிமா, இசை போன்ற கலை இலக்கியங்களில் மிகவும் ஈடுபாடு கொண்ட அவர், சிறுகதை எழுதுவதிலேயே தன் முத்திரையைப் பதித்துள்ளார்.

மொழி நடையில் மிகவும் கவனம் கொண்டவர். நுணுக்கமான அவதானிப்புகள், உரையாடல்கள், பிரச்சினைகள், கதை ஆகியவற்றால் சிறுகதைகளை வளர்த்தும் செல்பவர். நிச்சயமாக, சட்டநாதனின் சிறுகதைகளில் கதை இருக்கும். கற்பனையும் விவரணையும் உரையாடலும் கதைக்களனை நிர்ணயிக்கும். பாத்திரங்களுக்குச் சார்பான எதிரான நிலைப்பாடுகளை சிலவேளை ஆசிரியரே எடுப்பதையும் வாசகன் உணர்ந்து கொள்வான். அதற்கான தர்க்கத்தை ஆசிரியரே வெளிக்காட்டியும் இருப்பார். ஆசிரியரின் முற்சாய்வு பெண்கள், குழந்தைகள், ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் பக்கமும் உள்ளதை உணருவதற்கு வாசகருக்கு அதிக நேரம் பிடிக்காது. அதனால், கதைகளில் வெளிப்படையாக ஒரு நோக்கம் உள்ளது போன்ற ஒரு தோற்றத்தையும் அவர் அளித்து விடுவார்.

அவரின் கதைகள் பலவும் பெண்களைப் பற்றியதும் அவர்களை அனுதாபத்தோடு அணுகுவதும். அதேவேளை ஆண்களைச் சமநிலையில் அல்லது இன்னும் கொஞ்சம் குறைவாக அல்லது செட்டாக அணுகுவதை, குழந்தைகளை அவர்களின் உலகிலேயே போய்ச்சந்தித்து அளவளாவுபவை.

மற்றவர்கள் பேசத் துணியாத விவாதப் பொருட்களை முக்கியமாக சாதியம், பாலுறவு சம்பந்தமானவற்றை சட்டநாதன் துணிவாக எடுத்தாண்டும் இருக்கிறார். குறிப்பாகப் பெண்கள் சம்பந்தப்பட்ட கதைகளில். இவரின் பெண்களின் அழகுக் குறிப்புக்கள் தி.ஜானகிராமனின் வர்ணனைகளை நினைவூட்டும். சட்டநாதன், பெண்களின் வெளி அழகையும் அக அழகையும் ரசிக்கும் மனிதர் என்பதை அவரின் கதைகள் சில வெளிப்படுத்துகின்றன.

முக்கூடல் சிறுகதைத் தொகுதியில் மிக ஒழுக்க நெறியைக் மீறிய பாலுறவு, இயக்க சம்பந்தமான பிரச்சினைகள், குழந்தைகளின் உளவியல், வளர்ந்த மனிதர்களின் கசப்புக்கள், வெறுப்புக்கள், பகைமைகள் ஆகிய பலவும் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. சிலவற்றில் இப்படியும் நடக்குமா? என்ற கேள்விக்கும் இடம் இருக்கின்றது. ஒருவகை ஒழுக்கத்தில் ஊறிய மத்திய தர வர்க்கத்தினருக்கு அது கொஞ்சம் ஜீரணிக்க முடியாது என்பதும் உண்மையே.

முக்கூடல் சிறுகதைத் தொகுதியிலுள்ள பல கதைகள் மேல் தட்டு அல்லது மத்திய தர வர்க்கத்தினரின் கதைகள். அதனால் அவர்களின் ஒழுக்கவிதிகள் மீறப்படும்போது இயல்பாக எழும் நெருடல்களையும் தவிர்க்க முடியவில்லை. ●

சட்டநாதனின் “புதியவர்கள்”

• முருகேசு ரவீந்திரன்

சட்டநாதன் ஒரு நிதானமான படைப்பாளி இவர் காட்டும் திசைகளில் மனித வாழ்வுக்கான கனவும் சுதந்திரமும் இருப்பும் அடையாளமும் போராட்டங்களும் விரிவுகொள்கின்றன. மனித வாழ்வு குறித்ததான சிந்தனைகளும் பார்வைகளும் விமர்சனங்களும் இன்னும் விரிவடைகின்றன.

மூர்த்தி சிறிது கீர்த்தி பெரிது எனச் சொல்வதுண்டு. இது எழுத்தாளர் க.சட்டநாதனுக்கும் பொருந்தும். குறைந்த சிறுகதைகளை எழுதிய போதும் தரமான சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். எழுபதுகளில் எழுதத் தொடங்கிய இவர் பட்டதாரி ஆசிரியர்.

இலக்கியம், சினிமா, ஓவியம் எனப் பலதுறைகளில் ஆர்வம் கொண்டவர். மாற்றம், உலா, சட்டநாதன் சிறுகதைகள் ஆகிய தொகுப்புகளைத் தொடர்ந்து “புதியவர்கள்” சிறுகதை தொகுப்பு வெளியாகியுள்ளது.

இந்தத் தொகுப்பில் உள்ள “புதியவர்கள்” சிறுகதை வெறுமனே சாஸ்திரம் சடங்குகளோடு கூடிய திருமணத்தை கேள்விக்குட்படுத்துகின்றது. படிப்பு, குடும்பப் பின்னணி, சீதனம் இவை பற்றி மட்டும் ஆராய்ந்தால் போதுமா? இவைகள் ஒரு குடும்ப உறவை தீர்மானிக்க போதுமா? இவ்வாறான வினாக்களை எழுப்புவதாக “புதியவர்கள்” கதையுள்ளது.

அம்மி மிதித்து அருந்ததி பார்த்து பெரியவர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்ட திருமணம். இருந்தும் அந்த

திருமண உறவு நிலைக்கவில்லை. ஈஸ்வரிக்கு வந்து வாய்த்தவன் அவளுடன் திருப்தியுறவில்லை. இன்னும் பல பெண்களின் உறவு அவனுக்கு தேவைப்பட்டது. தனது மனைவியின் முன்னிலையிலேயே இன்னொருத்தியுடன் படுக்கையைப் பகிர்த்து கொள்ள முற்படுகிறான்.

வேண்டத்தகாதவனான கணவனின் உறவை தூக்கி எறித்து விட்டு ஈஸ்வரி யாழ்ப்பாணம் வருகிறாள். கொழும்பில் வேலை பார்த்தவள் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள வங்கி கிளைக்கு மாற்றம் கேட்டு வருகிறாள்.

அவள் யாழ்ப்பாணத்தில் வாடகைக்கு குடியிருக்கும் வீட்டிற்கு அருகில் இருப்பவர் இவளை அவதானிக்கிறார். அவர் திருமணமானவர். மனைவி ஆசிரியை. தாம்பத்திய சுகத்தை நன்கு அனுபவித்தவர். முதியவர். முதியவர் என்றால் எழுபதைக் கடந்தவர் அல்ல. அதைவிட வயது சற்று குறைவாக இருக்கலாம். அவர் ஈஸ்வரியின் அழகைப் கண்களால் பருகுகிறார்.

மதமதவென அவள் வளர்ந்திருந்தாள். பிருஷ்டத்துக்குக் கீழாகத் தழையும் கூந்தல். முகம் வசீகரமாகவும் கண்கள் பெரிதாகவும் இருந்தன. மாத்தளிரில் சிறிது மஞ்சளைக் கொட்டிப் பிசைந்தது போன்ற நிறம். மார்பகம் கவர்ச்சி ஏதுமில்லாது மிக சிறியதாக இருந்தது.

தூரத்துப் பசுமை கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சி என்பது போல் ஏதாவது இவளிடமும் இருக்குமோ, அவளை நெருக்கத்தில் மேலுதட்டோரம் துளிர்ந்திருக்கும் பூனை மயிர் தெரியப் பார்க்க வேண்டும் போலிருந்தது அவருக்கு. அவரின் கற்பனை விரிகிறது. வங்கியில் முகாமையாளராக பணிபுரியும் ஈஸ்வரி தனக்கு கீழே வேலை பார்க்கும் ஒருவனை காதலிக்கிறாள். இதனால் அவள் முன்னைய காயம் சற்று ஆறுகின்றது.

இருவரும் ஒருநாள் ஈஸ்வரி குடியிருக்கும் வீட்டுக்கு வருகிறார்கள். அது ஒரு கனத்த மழை நாள். ஈஸ்வரியுடன் ஒட்டியபடி வரும் இளைஞனை பக்கத்து வீட்டு பெரியவர் பார்க்கிறார். அவனுக்கு அவளை விட வயது குறைவாக இருக்க வேண்டும். தொடர்ச்சியாக மூன்று நாட்கள் மழை பெய்கிறது. தேன் நிலவுத் தம்பதிகள் போல் அந்த மூன்று நாட்களும் இருவரும் அந்த வீட்டிலேயே இருக்கின்றனர்.

அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்பதை அவதானிப்பதில் பெரியவரின் பொழுது போகின்றது. அப்படி பார்ப்பது தவறு என்பது தெரிந்தும் அவர் பக்கத்து வீட்டில் நடக்கும் லீலைகளை அடிக்கடி தனது வீட்டில் இருந்தபடி பார்க்கிறார். உடல் அளவில் அடைய முடியாத ஆசை பார்வையினால் நிறைவேறியதான திருப்தி.

ஒருநாள் ஈஸ்வரி பெரியவரின் வீட்டுக்கு வருகிறாள். அவரது மனைவி நிதி அவளை வரவேற்கிறாள். திருமணம் முடிக்காமல் ஒரு இளைஞனுடன் பாலுறவு கொள்வது குறித்து உரையாடப்படுகிறது. இவ்வாறு நடப்பது சரியல்ல என்ற கருத்தை பெரியவரின் மனைவி நிதி முன் வைக்கிறாள்.

அப்போது ஈஸ்வரி இவ்வாறு கூறுகிறாள். “எனக்கு கொஞ்சம் மூச்சுவிட வேணும் போலை இருக்கு. தாலி கட்டி திருமண உறவுக்குள் மீண்டும் நுழையிறதைப் பற்றி நான் இப்ப யோசிக்கேல்லை. ஒரு ஆணும் பெண்ணும் திருமணம் செய்யாமல் மனம் விரும்பி இணையிறது பிழையா? ஒழுக்கக் கேடா? அம்மி மிதிச்சு, அருந்ததி பாத்து ஐயர் மந்திரம் சொல்ல சடங்கு முடிச்சு என்ன நடந்தது.”

ஈஸ்வரியின் கணவன் அவளுடன் மாத்திரம் திருப்திப் பட்டானா? அப்படி திருப்திப் பட்டிருந்தால் அவளது மண வாழ்க்கை முறிவடைந்திருக்குமா? நிதியுடன் இல்லற சுகத்தை பூரணமாக அனுபவித்த பெரியவர் ஏன் ஈஸ்வரியை கண்டு மனதுக்குள் ஆசைப்பட வேண்டும். அப்படியானால் திருமண பந்தம் போலியானதா? திருமணமே செய்யாமல் ஆணும் பெண்ணும் மனம் விரும்பி இணைவது சரியா? இணைவது எப்படி இலகுவோ பிரிவதும் அப்படியே இலகுவானது. எந்த வித எதிர்பார்ப்பும் இருவரிடமும் இருக்காது. சட்டம் சம்பிரதாயம் எதுவும் தடுக்காது.

திருமணம் முடிக்கும் போது அவரது குணத்தை சரிவர அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. திருமணம் முடித்தாயிற்று குழந்தைகளும் பிறந்து விட்டன. இனி என்ன செய்வது? என்றை தலையெழுத்து. இவருடன் குப்பை கொட்ட வேண்டியிருக்கிறது என அங்கலாய்க்கும் பெண்களைச் சமூகத்தில் காண்கிறோம். இவர் களைப் போன்றவர்கள் இனிவரும் காலங்களில் ஈஸ்வரியைப் போன்று சிந்திக்கத் தலைப்படலாம்.

தமிழக எழுத்தாளர் பாலகுமாரன் ஒரு பேட்டியில் இவ்வாறு தெரிவித்திருந்தார். எதிர்கால சந்ததி திருமணம் குறித்து அதிகம்

சிந்திக்காது. திருமணம் செய்யாமலேயே ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து வாழ்வார்கள் என பாலகுமாரன் கூறியிருந்தார்.

இங்கே எழுத்தாளர் சட்டநாதன் “புதியவர்கள்” சிறுகதை வாயிலாக இதனை அழகுற வெளிப்படுத்தியுள்ளார். “புதியவர்கள்” பற்றி சிந்திக்கத் தூண்டியுள்ளார்.

“புதியவர்கள்” சிறுகதை தொகுப்பில் பழக்கம் என்ற கதை ஆண்களின் சபல புத்தியை சித்தரிப்பதாகவுள்ளது. எழுபதுகளில் நடந்த சம்பவம் கதையில் கையாளப்படுகிறது.

புத்தூரில் அவன் ஆசிரியராக கடமையாற்றினான். பாடசாலைக்கு பஸ்ஸில் போகும் போது அவளைச் சந்திக்கிறான். அவன் கலாவை கல்யாணம் முடித்து ஆறு மாதங்கள் கூட ஆகவில்லை. அப்படியிருந்தும் பஸ்ஸில் இவனுடன் பயணிக்கும் அந்தப் பெண்ணை அடிக்கடி பார்க்கிறான். பார்ப்பது ஒன்றும் பாவமான விடயம் அல்லவே எனத் தனது மனதை சமாதானப்படுத்திக் கொள்கிறான். ஆனால் மனது கள்ளப்பட்டிருந்தது.

தை மாத குளிரில் கூட அவனுக்கு வியர்த்தது. “தனது அன்பான மனைவி கலாவின் நினைவுகளையும் மீறி மனது சபலப்பட முடியுமா? சபலப்படுவது மனதின் இயல்பு போலும். அவளும் இடையிடையே இவனைப் பார்ப்பாள்.

ஆனால் அவளது பஸ் பயணம் அதிக நாள் நீடிக்கவில்லை. அவளும் ஆசிரியையாக இருக்க வேண்டும். வேறு பாடசாலைக்கு மாற்றலாகி இருக்கலாம். இவனும் அவளை மறந்து போனான். ஐந்தாறு வருடங்களின் பின்னர் அவளை அவன் அவனது வீட்டில் சந்திக்கிறான். தனது மனைவி கலாவுடன் அவள் ஒன்றாக படிப்பிக் கிறாளாம். அவளுக்கு கடந்த மாதம் தான் திருமணமாகி இருக்கிறது.

கணவன் எஞ்சினியர். கனடா செல்லப் போகிறாளாம். இந்த விபரங்களை இவன் மனைவி கலா சொல்கிறாள். இவன் அவளை நேர்கொண்டு பார்க்க திராணியற்றவனாக தனது அறைக்குள் நுழை கின்றான்.

தன்னை ஒரு ஆணழகனாக எண்ணா விட்டாலும் வசீகரமானவன் என்ற எண்ணம் அவனுக்குள் இருந்திருக்கலாம். பார்வையாலே அவளை வசப்படுத்தி விட்டதாக எண்ணியிருந்தான். அந்த எண்ணம் ஈடேறவில்லை. தான் அவளை திருமணம் செய்யப் போவதில்லை என்பது உறுதி என்றாலும் தன்னை விட்டு அவள்

விலகி செல்வதை அவனால் சகிக்க முடியவில்லை. அதுவும் தன்னைவிட படித்தவன் கணவனாக கிடைத்ததை ஆண் என்ற வகையில் அவனால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. ஆண் மனத்தின் பிரதிபலிப்பை சிறந்த முறையில் வெளிப்படுத்தும் கதையாக சட்டநாதனின் “பழக்கம்” சிறுகதையை கருத முடியும்.

புதியவர்கள் தொகுதியில் காணப்படும் “தளிர்கள்” மழை நாளின் அழகை இரசிக்க வைப்பதாகவுள்ளது. மண்ணின் ஈரமணமும் மழையின் குளிர்ச்சியும் மனதைப் பரவசம் கொள்ளச் செய்கிறது. இந்த அனுபவங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஏற்பட்டிருக்கும். இரசித்தும் இருப்போம். அத்தகைய மழை நாளின் அழகை சட்டநாதன் எம்முன் குளிர்ந்த ஓவியம் போல் தீட்டியுள்ளார்.

“தளிர்கள்” கதையை வாசிக்கும் போது அத்தகைய பரவசம் ஏற்படுகிறது. மழை, கனத்த மழை. தெருவெல்லாம் வெள்ளம். பாடசாலை செல்லும் மாணவிகள் மழையில் நனைந்தபடி செல்கிறார்கள். அம்மன் கோயில் ஐயரும் மழையில் நனைந்தவாறு கோயிலுக்கு போகிறார். இவன் தனது மனோவிற்காக ஜன்னலோரம் அமர்ந்து, வீதியை அவதானிக்கிறான். எதிர்ப்பார்த்து காத்திருத்தல் கூட சுகமான அனுபவமாகத்தான் இருக்கிறது.

தளிர்கள் கதையை வாசிக்கும் போது தாமே காத்திருப்பது போன்ற உணர்வு மனதை நிறைக்கிறது.

அந்த நிறைவு மனதை வியாபிக்க, தொடர்ந்து வாசிக்க வைக்கும் வசீகர எழுத்து நடை. மழை நாளின் காட்சியும் காத்திருத்தலின் நீட்சியும் கதைக்கு உயிர்பைத் தருக்கின்றன. முப்பது வயதாகியும் திருமணமாகாத அக்கா. அதற்கு விதியே காரணம் என எண்ணும் மனப்போக்கு.

அவன் மனோவை காதலிக்கிறான். ஆனால் கல்யாணமாகாத அக்காவின் நிலையை நினைக்கையில் அவனுக்கு வருந்தமாக வுள்ளது. மனோவின் தமக்கைகள் இருவர் திருமணமாகாத நிலையில் உள்ளனர். இந்த நிலையில் தனது திருமணம் எப்போது கைகூடும். கைகூடாமலேயே போய்விடுமா என எண்ணி ஏங்கும் மனோ. இப்படி கதை பின்னப்பட்டிருக்கிறது. காலம் யாருக்காகவும் காத்திருப்பதில்லை. விதியை எண்ணி நோவதால் எதுவும் ஆகப் போவதில்லை என்பதை சட்டநாதனின் தளிர்கள் சிறுகதை சித்தரிக்கிறது.

சட்டநாதனின் கதைகளில் வாழ்க்கையின் சின்ன விடயங்களும் இரசிக்கத்தக்க வகையில் எழுதப்பட்டுள்ளன. எந்தவிதமான போலித்தனமும் இவரது படைப்புக்களில் இல்லை. மனிதனின் பலம் பலவீனம் எல்லாவற்றையும் உள்ளபடியே தருகிறார்.

இதனால் சிலர் முகத்தை சுழிக்கலாம். ஆனால் சட்டநாதன் போன்று மிகைப்படுத்தாமல் மனித பலவீனங்களை வெளிப்படுத்தும் எழுத்தாளர் மிகச்சிலரே உள்ளனர்.

இவரது சிறுகதைகள் அழகுணர்ச்சியுடன் கூடிய மெல்லுணர்வுகளை வெளிப்படுத்துபவையாகவுள்ளன. புதியவர்கள் சிறுகதை தொகுப்பிலே இன்னும் பல கதைகள் உள்ளன.

ஒரு பாணை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம் என்பது போல் சில கதைகளே இங்கே சிலாகிக்கப்பட்டுள்ளன. ●

நீளும் பாலை : சட்டநாதன் எனும் ஆண்மொழிதல்

● ந.மயூரூபன்

கூ.சட்டநாதன்!

ஈழத்து சிறுகதை உலகில் சிறந்த கதையாசிரியராக அறியப்பட்டவர். அவரது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியான “உலா” மூலம் எனக்கு அறிமுகமானவர். நான் முதலில் வாசித்த ஈழத்துச் சிறுகதை சட்டநாதனுடையது என்பது எனது ஞாபகங்களுக்குள் இருக்கிறது.

சாதாரண கிராமம், சாதாரண மனிதர்கள் அவர்களது உள்மனக் கிடக்கைகள், காதல் மனம், பாலியல் உறவு என இவரது கதைகள்; இயல்பான உலகைப் புனைந்து புனைவற்ற அனுபவத்தைத் தருகின்றன.

முதற் கிடைத்த ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் இவரது “நீளும்பாலை” எனும் குறுநாவல் தொடர்பான ஒரு குறுகிய இடப்பதிவைச் செய்திருந்தேன்.

சட்டநாதன் அவர்கள் எழுதிய ஒரேயொரு நெடுங்கதை “நீளும்பாலை” என்பதால் அது அவருக்குத் தனித்துவமானது. “சட்டநாதன் கதைகள்” எனும் தொகுதியில் இது இடம்பெற்றுள்ளது.

“இத்தொகுப்பில் இடம்பெறும் கதைகளில் “உறவுகள்”, “மாற்றம்”, “இப்படியும் காதல் வரும்”, “வித்தியாசமானவர்கள்”, ஆகியனவும் “நீளும்பாலை” என்ற குறுநாவலும் காதல் - பாலியல் சார் உணர்வுகளின் இயங்கு நிலைகளின் ஊடாக சமூகத்தை விமர்சனம் செய்பவை”

“பொருளியல் ஏற்றத்தாழ்வு, சமூக அந்தஸ்துணர்வு என்பவற்றின் மத்தியில் சிதைக்கப்படும் இளமை உணர்வுகளின் கண்ணீர்க்கதை நீளும்பாலை”

இவை “சட்டநாதன் கதைகள்” தொகுதிக்கான முன்னுரையில் கலாநிதி நா.சுப்பிரமணியன் குறிப்பிடும் கருத்துக்கள்.

உண்மையில் சட்டநாதனின் “நீளும் பாலை” என்பது எதனைச் சுட்டுகின்றது?

சட்டநாதன் ஆங்காங்கே கதையில் நேரடியாகக் குறிப்பிடுவது போன்று பெண் அடக்கு முறைக்கு எதிரான அல்லது இந்த குடும்ப சமூக அமைப்பு முறை கொண்டிருக்கின்ற “பெண்” தொடர்பான பிரதிமைகளை கேள்விக்குட்படுத்துவதாக முற்று முழுதாக அமைந்திருக்கிறதா எனும் ஒரு கேள்வி எழுகிறது.

நா.சுப்பிரமணியன் குறிப்பிடுவது போன்று பொருளாதார அந்தஸ்து வேறுபாடுகள் மத்தியில் சிதைக்கப்படும் இளமை உணர்வுகள் இக்கதையின் மையமாகத் தெரிகின்ற போதிலும் ஆணினுடைய பார்வை தூக்கலாகத் தெரிகின்றதை மறுப்பதற்கில்லை.

கதை முடிகின்ற போது “இந்த வாழ்க்கை நீளும் பாலை யாய்... வெக்கையும் தகிப்பும் மிக்கதாய் இனியும் தொடருமோ?” (அவனுக்கு) எனும் போதும்

“அப்பொழுது எல்லாமே ஒதுக்கங்கொள்ள, சியாமளாவின் நினைவு தந்த சுகம் மட்டுமே அவனுடன் பசுமையாக இருந்தது”

என்கிற முத்தாய்ப்பும் அவனது நீளும் பாலையை பேசுவதாகவே அமைகின்றது.

அவனது வாழ்க்கை வரதா அல்லது சியாமளா அல்லது இன்னொரு பெண் இல்லாத போது பாலையாய் வாட்டக்கூடியது என்கின்ற தொனியை சட்டநாதன் எழுத்துக்கள் தருகின்றன.

பொதுவாக சட்டநாதன் மீது ஒரு விமர்சனம் இருக்கிறது. “பெண்” தொடர்பான ஒரு இளமை ததும்பும் வாலைப்பருவ எண்ணங்களால் தனது சொற்களைத் தேர்ந்தெடுக்கிறார் என்பது அது.

எனினும் “நீளும் பாலை” நெடுங்கதையில் சட்டநாதன் வெளிப்படையாக, நமது சமூக அமைப்பில் “பெண்” எனும் பாத்திரம்

எவ்வாறு பயன்படுத்தப்படுகின்றது அல்லது சமூக அமைப்பின் பெயரால் சுரண்டப்படுகின்றாள் என்பதைப் பேசுகிறார். அதிலும் குறிப்பாக “பெண்” பாத்திரத்திற்கான பாலியல் வகிபங்கில் பாலுறவுக்கான எல்லைகள் மகேஸ், வரதா, சியாமளா எனும் மூன்று தளங்களில் விமர்ச்சிக்கப்படு கின்றது.

“அம்மாவுக்கு ஒரு ஐயா, உனக்கு ஒரு தருமு... அவளுக்கு ஒரு அப்பா... எல்லாருமே இந்தப் பெண்களை என்ன மாதிரி..”

“இது சுய நலமா.... பெண்ணைப் போகப் பொருளாய் மட்டும் பார்க்கும் நோய்க்கூறா”

“எனது கவலையெல்லாம் வரதாவை இழந்ததல்ல. பெண் ஒரு உடமைப்பொருளாக, தொழுவத்தில் நிற்கும் மாடுபோல திருமணம் என்ற பெயரில் விற்கப்படுவதும், வாங்கப்படுவதும் தான் எனக்கு அதிக துயரம் தருகின்றது. திருமணம், உறவு என்பதெல்லாம் செக்ஸை முதன்மைப்படுத்தி சோடி சேர்க்கிற விஷயம் மட்டுமா?”

என பிரதான பாத்திரத்தினூடாக சட்ட நாதன் தனது கருத்து நிலையை இடைக்கிடை கதையின் போக்கில் வலியுறுத்துகிறார்.

இதற்கிடையில் கதையின் போக்கில் சமூக அந்தஸ்து, சாதி தொடர்பான சிறு விமர்சனமும் வெளிப்பட்டுள்ளது.

“அவள் கட்டிக்காத்த செல்வம், பரம்பரைப்பெருமை, தாவடிக்காரர் எனும் உயர்சாதி அந்தஸ்து, கௌரவம் அனைத்துமே கொட்டிச் சிந்தியதான அவலம் அவளுக்கு (தாய்க்கு)”

சட்டநாதனின் இக்குறித்த முற்போக்கு அம்சங்களுடனான “நீளும்பாலை” நெடுங்கதையின் கதை மையம் “மிருக சுதந்திரம்” தொடர்பானது

வீட்டில் வளர்க்கும் பசுவுக்குள்ள சுதந்திரம் ஒரு பெண்ணுக்கு இல்லை என்பதை சட்டநாதன் நீளும்பாலையாக்கியிருக்கிறார்.

பசு 10 போத்தல் கறக்கக்கூடியது

மகேஸ் - ஆசிரியை, வீட்டைப் பார்க்கக் கூடியவள்

தருமு வட்டிக்குப் பணம் கொடுக்கும், எந்தத் தளைக்குள்ளும் அகப்படாதவன்

ஸ்ரட் சென்ரர் நாம்பன் - 1?

மகேஸ் (பசு) தருமு (நாம்பன்)

இருவேறுபட்ட பால்நிலை அந்தஸ்து கொண்டவர் களுக்கிடையிலான உறவினை மகேஸின் தம்பியைப் பிரதான பாத்திரமாக்கி வரதா, சியாமளா எனும் உப பாத்திரங்களுடாக தனது கருத்து நிலையை முன்வைக்குமுகமாக நீளும்பாலையை உருவாக்கி யுள்ளார்.

“இந்த மிருகங்கள் வாயில்லாப் பிராணிகளா? இல்லை... தங்கள் தவிப்பை எவ்வளவு அழகாக இவைகளால் காட்ட முடிகிறது... மனிதர்கள்தான் அடக்கி, உள்ளில் உக்கி, குமுறி அடங்கிப்போக வேண்டியிருக்கிறது”

“அவனை எழுப்பி நிற்கவைத்துப் பார்க்கவேண்டும் போலிருந்தது அவளுக்கு, ஸ்ரட் சென்ரரில் கண்ட அந்த இளமை திமிர்த்த ஜேர்ஸி நாம்பனின் நினைவு அப்பொழுது ஏனோ வந்தது அடுத்த கணம் மனசுக்கு சீஇதென்ன... என்று இருந்தது”

“அதே சமயம் அவனது ஆகிருதியை நன்றாகப் பார்க்கவும் செய்தாள். அவனுக்கு எந்தப் பெண்ணுடன் எத்தனை பெண்களுடன் சேர்த்தகுதி இருப்பது போல இவளுக்குத் தோன்றியது.”

எனும் உள்மன உரையாடல்களை மகேஸ் எனும் பாத்திரத்தினூடாக சட்டநாதன் பேசுகிறார்.

இங்கு கவனிக்கத்தக்க ஒரு விடயம்; வெளிப் படையாக ஒரு பெண் பேசத் தயங்கும் மனவெழுச்சியை சட்டநாதன் பேசுவது சம கால கட்டுடைத்தலில் புனிதங்களைத் தகர்க்கும் பெண் எழுத்துக்கள். எனினும் சட்டநாதன் எனும் “ஆண் மொழிதலில்” இது எதிர் மறை விமர்சனங்களைத் தரக்கூடியது.

மொழிதலில் பால் வகிபங்கு விவாதத்திற்குரியது. நீளும் பாலையில் இரண்டு வகையான காமம் பேசப்படுகின்றது, ஒன்று காதலற்ற காமம் மற்றையது காதலோடு கூடிய காமம். காதலற்ற காமம் என்பது வெறும் கருத்துருவ வடிவங் கொண்டது.

இந்த இரண்டு காமத்தையும் இப்படி வேறுபடுத்தலாம்.

ஒன்று வீட்டுப் பசுவுக்கும் ஸ்ரட் சென்ரர் நாம்பனுக்குமிடையிலான காமம், மற்றையது மகேஸின் தம்பிக்கும் வரதாவுக்கு மிடையிலான காதல்.

முதற்காமம் சமூக வெளிக்கு அப்பாலானது.

ஆனால் இரண்டும் சமூக வெளிகளால் நெருக்கப்படுவது. காமம் சமூகத்தால் அந்தரங்கமாகக் கொண்டாடப்படுகின்ற ஒன்றாக இருக்கின்ற போதும் பொது வெளியில் உணர்வுகளைத் துண்டாடும் அமைப்பாகவே எங்களிடம் உண்டு.

சட்டநாதனின் எழுத்து மொழி இயல்பானது எனினும் ஒருவித கனவுப்பாங்கானது. இளமையைத் தூக்கித் திரிவது.

“முகத்தில் மட்டும் அப்படி ஒரு களை கொட்டிக்கிடந்தது. அந்த அகன்ற கண்கள், கூரான மூக்கு, சிவந்த திரட்சியான உதடுகள், சிரிக்கும் போது முரசுவரை தெரியும் ஈறுகளின் அழகு. எல்லா வற்றையும் தொட்டுப்பார்க்க வேண்டும், பேச வேண்டும் போலிருந்தது அவனுக்கு”

வரதா பற்றிய வர்ணனை இது.

“உம்மட கள்ளம் எனக்குத் தெரியும்...” வரதாவின் குரல் மிக நெருக்கத்தில் கேட்டது.

“கள்ளமோ...? என்ன கள்ளம்..?” இவன் சற்று உரத்த குரலில் கேட்டான்.

இந்த உரையாடல் வாசிப்பவர்களை வசீகரிக்கக்கூடியது

“பெட்டை... என்னில உனக்கு விருப்பமிருக்கா...? நம்பிக்கையிருக்கா...?”

“நம்பிக்கையில்லாமலா... இப்படி உங்களைச் சுத்தி சுத்திப் பைத்தியம் மாதிரி அலையிறன்.”

இது இன்னொரு வகை மாதிரி.

எனது வாசிப்பில் சட்டநாதனின் “நீளும்பாலை” மிகச் சிறந்த சிறுகதைக்கான கதை மையத்தைக் கொண்டதாகப்படுகிறது. நீளும்பாலைக்கான அமைப்பில் அதற்கான கூறுகளே அதிகம் வெளித் தெரிகின்றன. நீளும்பாலையை அதன் அமைப்பில் சற்று நீண்டுவிட்ட தாகத் தோற்றங் காட்டினாலும் ஒரு நாவலாக்குவதற்கான வாய்ப்புக்களை சட்டநாதன் உருவாக்கியிருக்க முடியும்.

எனினும் சில கட்டுடைப்புக்களுக்கூடாக “நீளும்பாலை” எனும் நெடுங்கதையை சட்டநாதன் தனக்குரிய தளத்தில் விரித்திருக்கிறார். இது சமூக அமைப்பின் மீதான விமர்சனம். கொண்டிருக்கின்ற

நம்பிக்கைகள் புனிதங்கள் மீதான விமர்சனம்.

“மனசு... மனசுதானே.. அதற்கு என்ன கடிவாளம் வேண்டியிருக்கிறது. அது கட்டறுந்து போகட்டுமே. உடல் மட்டும் அப்படி இப்படி ஆகாமல் இருந்தால் போதாதா”

என்கிற மகேஸின் வார்த்தைகளினூடும் தொடரும் அவளின் வாழ்க்கையினூடும் மனசு, உடல் தொடர்பான புனிதங்களை கேள்விக்குட்படுத்துகிறார்.

சில தேவையற்ற பகுதிகள் கதையின் மையத்தைப் பாதிக்கவே செய்கின்றன. நாவல் எழுதுவதற்கான சாத்தியங்களை நீளும் பாலை காட்டி நிற்பதால் சட்டநாதன் ஏன் நாவல் முயற்சியில் இறங்க வில்லை என்ற கேள்வி இயல்பாகவே எழுகிறது. ●

க.சட்டநாதனின் படைப்புகள்

“சட்டநாதன் கதைகள்”

தொகுதியை முன்வைத்து!

• தெளிவத்தை ஜோசப்

தேசிய கலை இலக்கியப்பேரவையும் சென்னை சவுத் ஏசியன் பக்ஸ்சும் இணைந்து 1995 ஜூலையில் வெளியிட்ட நூல் சட்டநாதன் கதைகள்.

எழுபதுகளில் எழுத ஆரம்பித்த சட்டநாதன் அவர்களின் கால்நூற்றாண்டு கால இலக்கிய வாழ்வை கனம்பண்ணுவதற்காக வெளிவந்த நூலாகவே இதனைக் கணித்துக்கொண்டேன். இந்தத் தொகுதியில் அப்படியான குறிப்பேதும் இல்லாவிட்டாலும் கூட! இந்தத் தொகுப்பில் சட்டநாதனின் பதின்மூன்று படைப்புக்கள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. இறுதியாக இடம்பெற்றுள்ள “நீளும் பாலை” குறுநாவல் உட்பட. இது சட்டநாதனின் மூன்றாவது சிறுகதைத்தொகுதி. மாற்றம் - 1980, உலா - 1992 இல் வெளிவந்தன. இந்த மூன்றாவது தொகுதிக்கு சட்டநாதன் கதைகள் என்றே பெயரிடப்பட்டிருப்பதுடன் ஏலவே வந்த இரண்டு தொகுதிகளில் உள்ள ஒன்பது கதைகள் இதிலும் இடம்பெறுகின்றன. (மாற்றத்திலிருந்து 4. உலாவிருந்து 5) திருப்தி: நகர்வு: அவர்களது துயரம்: நீளும் பாலை ஆகிய நான்கு படைப்புக்களும் பிந்தி வெளிவந்த புதியவர்கள் 2006: முக்கூடல் 2010: ஆகிய வற்றிலும் இடம்பெறவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்தத் தொகுதியின் பெரும்பாலான கதைகள் மட்டுமன்றி சட்டநாதனின் பெரும்பாலான கதைகளின் மைய வெளியாக இருப்பது அடக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும் பெண்களின் அகத்துயர். சமூகத்திலும்

குடும்பத்திலும் பெண்கள் அடிமைகளாக அடக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளார்கள். அவர்களுக்கு அதிலிருந்து விடுதலை வேண்டும்; என்னும் குரல் ஒங்கிக் கேட்கத்தொடங்கியதே பாரதியூடாகத்தான். பாரதியின் எழுத்துக்களில் குறிப்பிட்ட ஒரு பகுதியை ஆக்கிரமித் திருந்தது இதுதான். இதை ஒரு இயக்கமாகவே நடத்தியவர் அவர்.

இந்துக்குடும்பங்களில் பெண்கள் கொடுமையாக நடத்தப் படுகின்றார்கள் என்பது மாதவையாவின் கருத்து. மாதவையாவின் கதைகள் சுட்டிக் காட்டும் சமூகக் கொடுமைகளுள் பிரதானமானது இந்தப் பெண்கள் கொடுமைதான்.

புதுமைப்பித்தனுக்கு அடுத்ததாக அல்லது அவருக்கு ஈடான ஒருவராக நமக்கு அறிமுகப்படுத்தப் பட்டிருக்கும் கு.ப.ரா.வின் கதைகள் பெரும்பாலும் காட்டுவது ஆண் - பெண் உறவு குறித்த மனக்குமுறல்களும், உளப்போராட்டங்களும் தான். “இச்சமூக அமைப்பில் பாலுணர்வு கூட ஒரு பெண்ணுக்கு எப்படிப் பிரச்சினை யாக அமைந்து விடுகின்றது என்பதை ஆபாச உணர்வு சற்றும் தோன்றி விடாதவாறு மிக நாகுக்காக தனது கதைகளில் எழுதிக் காட்டியவர்கு.ப.ராஜகோபாலன்.

“நானும் தான் எவ்வளவோ எழுதியிருக்கின்றேன் இந்தப் பாலுணர்வு பிரச்சினை பற்றி, ஆனால் அவர் போல் (கு.ப.ரா) ஒரு வரி; ஒரு வசனம் என்னால் எழுத முடியவில்லை: எனக்கு வசப்பட வில்லை” என்று ஆதங்கப்படுகின்றார்தி. ஜானகிராமன்.

புதுமைப்பித்தனைப் போலவே, கு.ப.ரா.வும் தமிழ்ச் சிறுகதை மரபில் தனக் கென்று தனிப்பாணியை சிருஷ்டித்துக் கொண்டிருக்கின்றார். புதுமைப்பித்தனின் படைப்புலகம் ஒரு அடர்ந்த பெரும்காடு. கு.ப.ரா.வின் படைப்புலகம் ஒரு கலைஞனால் உருவாக்கப்பட்ட சிறு பூங்கா. கலையழகுடன் அழகாக கத்தரித்து விடப்பட்ட செடிகளும் பூத்துக்குலுங்கும் மரங்களுமாக அழகு மிளிரும் பூங்கா.

“தமிழ்ச் சிறுகதை மரபில் இத்தகைய பூங்காக்கள் விரல் விட்டு எண்ணும் அளவில்தான் இன்னமும் இருக்கின்றன” என்றெழுதுகின்றார் எம்.வேதசகாயகுமார் - தமிழ் சிறுகதை வரலாறு 1979.

விரல்விட்டு எண்ணப்படும் அந்தக் கலை யழகுடன் கூடிய இன்னொரு பூங்காவாக நம் முன் காட்சியளிப்பது சட்டநாதனின் படைப்புலகம்.

கு.ப.ரா. வின் நீட்சியாக; விரிவு பெற்ற ஒரு வாரிசாக நமக்குக் கிடைத்திருப்பவர் சட்டநாதன் அவர்கள்.

மிக இயல்பாக ஸ்நேகிதபூர்வமாக என்னுடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்த ஒரு தமிழக எழுத்தாளர் சட்டநாதன் பற்றிய பேச்சு வந்த போது “தன்னை இன்னொரு கு.ப.ரா. வாக நினைத்துக் கொண்டிருப்பவர் அவர்” என்றார். சட்டநாதனுடனான நேரடிப் பழக்கமோ தொடர்புகளோ இல்லாதவர் அவர் என்பது எனக்குத் தெரியும் “அவர் உங்களிடம் அல்லது வேறு யாரிட மாவது அப்படிக்கூறியிருக்கிறாரா” என்று கேட்டேன். நண்பர் சிரித்தார்.

அவருடைய படைப்புக்கள் உங்கள் மனதில் அப்படியான தொரு நினைவை ஏற்படுத்தி இருக்கிறதென்றால் அது அவரது வெற்றியும் தானே என்று கூறினேன்.

பெரும்பாலான நம்மவர்கள் மனதிலும் - வெளிப்படையாகக் கூறா விட்டாலும் - அப்படியான தொரு ஒரு நினைவு இருக்கவே செய்கின்றது.

ஆனாலும் கு.ப.ரா.வின் பாதிப்பு தனக்கு இருந்ததாக சட்டநாதன் கூறியதில்லை. ஜெயகாந்தன்; தி.ஜானகிராமன் படைப்புக்களைத் திரும்பதிரும்ப வாசித்ததாகவும், அவர்களுடைய எழுத்துக்கள் ஏதோ ஒரு வகையில் தன்னைப் பாதித்துள்ளதாகவும், எனக்கேயான எழுத்துப்பாணியை, தொனியை, தனித்துவத்தைப் பேணிக்கொள்ள அவர்கள் இடைஞ்சலாக இருக்கவில்லை என்றும் சட்டநாதன் கூறுகின்றார். (தூண்டி - நேர்காணல்)

தான் ஆரம்பக் காலங்களில் கவிதைகள் எழுதியதாகவும் குறிக்கின்றார் சட்டநாதன். வீரகேசரியில் செ.கதிர்காமநாதன் அவர்களுடன் தொழில் புரிந்த அறுபதுகளில் “நல்ல தமிழ்ச் சிறுகதைகள்” என்னும் ஒரு தொடரை செய்தார். நல்ல தரமான தமிழ்ச் சிறுகதை களை வாரமொன்றாக வாசகர்களுக்கு வழங்கி வந்த தொடர் இது. யேசுராசாவின் தெரிதலில் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்ட நல்ல புத்தகங்கள் பற்றி விமர்சன ரீதியான கட்டுரைகளை தொடர்ந்து எழுதினார். எழுபது களில் வெளிவந்த பூரணியின்

இணை ஆசிரியராக என்.கே.மகாலிங்கத்துடன் பணியாற்றியவர் சினிமா, ஓவியம், நாடகம், கவிதை, சிறுகதை, இதழியல், விமர்சனம் என்று பன்முக செயற்பாடுகள் கொண்டிருந்தாலும் ஒரு சிறுகதையாளராகவே அறியப்படுபவர் இவர்.

கு.ப.ரா.வைப் போலவே! “கு.ப.ரா. சிறுகதை, கவிதை, விமர்சனம், கட்டுரைகள், நாவல் என எல்லா இலக்கியத்துறைகளிலும் கால் பதித்திருந்தாலும் ஒரு சிறுகதையாசிரியராகவே அறியப்படுபவர்... தன் அனுபவ வெளியீட்டிற்கு சிறுகதை என்ற இலக்கிய வடிவையே பெரிதும் கையாண்டிருக்கின்றார்...” (தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு)

“நான் விரும்பும் படைப்புத்துறை சிறுகதை தான்... உள்ளடக்க அளவில் எனது கதைகள் சமூகம் பற்றியே அக்கறை கொள்ளுகின்றன” என்கின்றார் சட்டநாதன்.

கு.ப.ரா.வின் படைப்புலகமும் பிரச்சினை நிறைந்த நடைமுறை உலகை சார்ந்து நிற்பவை தான்! என்றாலும் தனது வளர்ச்சிப்பாதையை பெண்; பெண்ணைச் சூழ்ந்த பிரச்சினைகள் என்று வரம்பு கட்டிக்கொண்டவர் அவர்.

கு.ப.ரா. வின் பெண்கள் அனைவருமே அழகான வர்கள், நெறிதவறாதவர்கள், துயரப்படுபவர்கள் பாலுற வுக்காக ஏங்கினாலும் சமூக அமைப்பினால் ஏற்பட்ட உறவின் எல்லைகளை மீறாதவர்கள். பெண்கள் மீதான சமூக அடக்குமுறை என்னும் விலங்கை தாங்களாகவே எடுத்து தங்களை விலங்கிட்டுக் கொள்பவர்கள்.

சட்டநாதனின் பெண்கள் இவர்களுக்கு நேர் மாறானவர்கள். வாழ்வின் சிக்கல்களை மரபு மீறும் துணிவுடன் எதிர்கொண்டு தூக்கி எறிந்து வெற்றி காண்பவர்கள்.

இதைத்தான் விரிவு பெற்ற “கு.ப.ரா.” என்று குறிப்பிட்டேன்.

“சட்டநாதன் கதைகள்” தொகுதியின் முதல் கதை உறவுகள் ஆணின் சொல்கேட்டு அடங்கி நடந்தால் தான் குடும்பம் குடும்பமாக இருக்குமாம். இல்லா விட்டால் சீரழிந்து விடுமாம். அதுதான் மனைவிக்கு லட்சணமாம். குடும்பம் சீரழிந்து விட்டால் இவள் தெருவில் தான் நிற்கவேண்டுமாம்...

இதெல்லாம் அவளுக்கு அர்த்தமாக வில்லை....

தனது பெற்றோரின் வாழ்க்கையை நினைத்து பிரமித்துப் போவாள்... அவள் கழற்றி வைத்துவிட்டுப் படுத்த, தாலிக்கொடி, கல்யாணக்கூறை ஒன்றையும் காணவில்லை... இரவோடு இரவாக அவைகளுடன் அவன் மறைந்து விட்டான்.

சட்டநாதன் அவர்களின் கதை நாயகி கமலா “அவன்” அவசரக்காரன் மட்டுமல்ல... அற்பத்தனமானவனும் கூட? என்று நினைத்துக் கொள்ளுகின்றாள்.

“அவள் நிம்மதியாகப் பெருமூச்செறிந்தாள்” என்று கதையை முடித்துக்கொள்ளுகின்றார் சட்டநாதன்.

இறுக்கமான குடும்ப உறவுகளில் ஆணின் அதிகாரமுனை மழுங்க பெண் தன்னைச் சுற்றி பிணைந்து கிடக்கும் தளைகளைத் தகர்த்து, விட்டு விடுதலையாவது எனது கதைகளில் இயல்பாகவே சாத்தியமாகின்றது என்கின்றார் சட்டநாதன்.

இந்த விட்டு விடுதலையாகும் இயல்பின் சாத்தியம் கு.ப.ரா.வின் பெண் பாத்திரங்களில் கிஞ்சித்தும் இருந்ததில்லை. ஆனாலும், பெண்கள் மீதான அனுதாபத்தை வாசகர் மனதில் விரிய விடும் எழுத்தாற்றல் இருவருக்கும் பொதுவானது. தனித்துவமானது. வியப்பூட்டுவது.

கதை எழுதும் போது உரிய இடத்தில் பேனா தானாக நின்று விடவேண்டும் என்பாராம் கு.ப.ரா. இந்த உறவுகள் கூட அப்படித்தான் முடிவு பெறுகின்றது.

கு.ப.ரா. வின் கதைகளில் வரும் பெண்கள் அனைவருமே, நல்லவர்கள்; நெறி தவறாதவர்கள். அதற்கு மாறாக அவர்கள் கதைகளின் ஆண்கள் சபலபுத்தி கொண்டவர்கள், குடிகாரர்கள், மனைவி சொல் கேளாதவர்கள், பிற பெண்களை நாடுபவர்கள் என்று ஆய்வாளர்கள் குறிக்கின்றனர்.

“எனது கதைகளில் வரும் பெண்கள் யாழ்ப்பாணத்து மண்ணில் காலூன்றி நின்றபடி தலை நிமிர்ந்து பார்ப்பவர்கள். சரியெனப் படுவதை தீர்மானமாகச் செய்பவர்கள்... எனது எழுத்தின் அடிச்சரடாய், ஒரு தொடரிழையாய் இருப்பது இப்பெண்கள் பற்றிய அக்கறையும் அவர்களது உட்கிடைக்கைகளை வெளிக்கொணரும் முயற்சியும்தான்.

எனது கதைகளில் வரும் ஆண்கள், பலவீன மானவர்கள், நெறிதவறியவர்கள், ஆனால் வித்தியாச மானவர்கள் என்கின்றார் சட்டநாதன்.

சொல்வதை மிக எளிமையான நடையில், ஒரு நிதானத் துடன், வாசகனை ஈர்த்துக்கொள்ளும் வகையில் கூறிவிடும் வல்லமை இவருக்கு வாய்க்கப் பெற்றுள்ள வரப்பிரசாதம்.

“ஆர்ப்பாட்டம் இல்லாமல் எவ்வளவு இதமாக நெஞ்சைத் தொடுமாப்போலை இவரால் சிரிக்க முடிகின்றது” (மாற்றம்) அது தான் சட்டநாதன்.

“பிளறிக்கொண்டு அட்டகாசம் செய்யும் யானையைப் போலன்றி மிக அடக்கமாகவும் மனிதத் தன்மையுடனும் தனது பாத்திரங்களை நோக்கி அவர் களுடைய உறவுகளினூடாக சமுதாயத்தைப் பற்றி குறிப்பாக யாழ்ப்பாணச் சமுதாயத்தைப் பற்றி நாகூக் காகத் தமது கதைகள் மூலம் சிந்திக்கத் தூண்டியவர் சட்டநாதன்” என்கின்றார் அமரர். ஏ. ஜே அவர்கள்.

யாழ்ப்பாணம் வேலணையில் உயர் அந்தஸ்த்துள்ள குடும்பத்தில் பிறந்தவர்.

மாற்றம் அதை மிக நாகூக்காகக் காட்டுகின்றது.

“...போயும் போயும் இவனுக்கு நாழுத்தன்ரை பேரன் தானே கிடைச்சான். அந்த நளவனும் லேசுப் பட்டவனில்லை... தாவடிக்கை அதுவும் வெள்ளாளக் குடியனுக்கு நடுவிலை... நாட்டாண்மை காட்ட வந்திட்டான்...”

“ஆரவன் முத்தனே.. பெத்ததுகளை சிறிசிலை இழந்தவன்... உழைப்பு பிழைப்புக்கு வசதியாய் இருக்கு மெண்டு இஞ்சை வந்த வனாக்கும்” ஐயா இதைச் சொன்ன போது அவரை இடைமறித்து வினாசியார் சொன்னார். “அதுக்காக அவனை நாம இங்கை நடு வீட்டுக்கை வைக்கேலுமே... அவன்ரை இனசனம் இலந்தையடிப் பக்கம் இருக்குதுகள் அங்கை போய் அவனிருக்கட்டன்...?”

தாவடிக்காரர்கள் சாதி வெள்ளாளர் என்பதில் பெருமை.

“சாதி கெட்ட நாயள் இஞ்சை எங்களுக்கு நடுவிலை எப்படி இருக்கேலும்.. கொழுத்துங்கடா அவன்ரை குடிசையை, அடிச்சுக் கொல்லுங்கடா அவனை உசிரோடை...”

ஊரே கூடி எதிர்ப்பே காட்டாத முத்தனை அடித்து நொறுக்க முயல்கையில் குடிசையில் இருந்து பாய்ந்து வெளியே வந்தாள் அந்தப் பெண். அவள் தான் வள்ளிப்பிள்ளை. முத்தனின் தங்கை.

அடிக்க ஓங்கிய அவரின் கையைத் தடுத்து தளர்ச்சியில்லாமல் இறுக்கமாகப் பற்றிக்கொண்டாள். அடிபட்டு விழுந்து கிடந்த முத்தனைத் தூக்கி அணைத்தபடி அவள் குடிசையினுள் சென்றாள்.

ஊரவர்களின் முயற்சி அன்று தோல்வியுற்றது அவளால் தான். அன்றைய நிகழ்ச்சியின் பின் முத்தனை ஊரை விட்டுக் கலைப்பதில் மூர்க்கமாய் நின்ற மாமா எதுவித தீவிரமும் காட்டவில்லை.

இந்த மாற்றத்துக்கான காரணம் தான் என்ன? வள்ளிப்பிள்ளையா அல்லது அவளது அழகா! என்றெழுதுகின்றார் சட்டநாதன்.

“எந்தப் புற நிகழ்வுமே என்னைப் பாதிக்கின்றது. மனதைத் தொட்டு நெருடுகிறது. சில சமயம் காயப்படுத்துகின்றது. இந்த அனுபவங்களை எல்லாம் சிறைப் பிடிக்கும் எத்தனம் தான் எனது கதைகள் என்கின்றார் சட்டநாதன்.

தன்னுடைய அனுபவத்தை வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வதில் அவர் கடைப்பிடிக்கும் நிதானமும் பொறுமையும், அந்த அனுபவத்துக்கு கலை உருவம் தரும் போது அவர் கையாளும் எளிமையான ஆனால் வீரியம் குன்றாத உரையாடலும், உருவ அமைதியும் அவருக்கே உரித்தான தனித்துவங்கள்.

சட்டநாதன் எழுத ஆரம்பித்த எழுபதுகள் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் முற்போக்கு அணியினர் உச்சத்திலிருந்து கோலோச்சிய காலம். இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் இலக்கியம், இன்னின்னதைத் தான் கொண்டிருக்க வேண்டும் பேச வேண்டும். படைப்புக்கள் என்று சட்டம் போட்டு சட்டத்துக்குள் எழுத்தாளர்கள் உருவாக்கப்பட்ட உயர்த்திப்பிடிக்கப்பட்ட காலம். இலங்கை எழுத்தின் படைப்பாளிமை விருத்திக்கு ஒரு வரட்சியை, ஒரு மலட்டுத் தனத்தை ஏற்படுத்திய காலம்.

இந்த சட்டத்திட்டங்கள் கெடுபிடிகள் அனைத் தையும் மீறி ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகை தனது படைப்புக்களால் செழுமையுறச் செய்திருக்கின்றார் சட்டநாதன். ஈழத்து நவீன தமிழ்ச்சிறுகதை

மரபில் சட்டநாதனுக்கான இடம் தனித்துவமானதும் பெருமைக் குரியதுமாகும்.

மனிதன், குடும்பம், சுற்றம், அயலவர் எனச் சூழலும் சமுதாயத்தில் நடமாடும் ஒவ்வொரு மனிதர்களின் விருப்பு, வெறுப்பு, இன்பம், துன்பம், அன்பு. ஆசை, காதல், பாசம், கோபம், கொதிப்பு, வீரம், விவேகம் எனப் பலவாறாக இழையோடும் உறவின் அந்தரங்க உலகை சாதாரண, துல்லியமான வசனப்பின்னல்களுடன் வெகு இலகுவாக வாசகர்கள் முன் படைத்து விடுகிறார் சட்டநாதன் என்று இந்த நூலுக்கான பதிப்புரையில் பதிந்து வைக்கிறது தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை.

சமுதாயத்தின் மனிதர்களை அவர்களின் உறவின் அந்தரங்க உலகை துல்லியமான வசனப் பின்னல்களுடாக எளிமையுடன் வாசகனை ஈர்க்கும் லாவகத்தை வியக்கிறது இந்தப் பதிப்புரை.

சட்டநாதன் எழுதத்தொடங்கிய காலங்களில் வெளிவந்த வெளிவந்து கொண்டிருந்த பெருவாரியான கதைகளின் மனிதர்கள் தங்களை உருவாக்கியவர்கள் கொள்கைகளை, கோட்டுபாடுகளை வாசகர் மேல் திணிப்பவர்களாக அல்லது அறிவுரைகள் வழங்குபவர்களாகவே இருந்தனர். பிரச்சாரர்களின் போலியான மனிதர்களையே கண்டு கண்டு அலுத்துப் போயிருந்த வாசகனுக்கு உண்மையான, இயல்பான மனிதர்களை, அவர்களுடைய ஆசாபாசங்களை வாழ்க்கைப் பிரச்சினை களை சட்டநாதனின் கதை மனிதர்கள் காட்டினார்கள். அலுப்பகற்றி ஆனந்தம் கொள்ள வைத்தனர்.

என்பதுகளின் பின்னரான ஈழத்து நவீன தமிழ்ச் சிறுகதையின் மறுமலர்ச்சிக்கும் எழுச்சிக்கும் சட்டநாதனின் படைப்புக்கள் உந்துசக்தியாக இருந்திருக்கின்றன. வித்திட்டிருக்கின்றன. என்னைப் பொறுத்த வரை சட்டநாதனின் கதைகள் பற்றிப் பேசுவது; எழுதுவது, கருத்துச் சொல்வது போன்ற அனைத்தையும் விட அவருடைய படைப்புக்களின் வாசகனாக இருப்பதில் கூடிய மகிழ்வும், சுகமும் கொள்கின்றேன்.

நீர் மேட்டில் தளம்பும் சூலை

க. சட்டநாதன் கவிதைகள்

• கருணாகரன்

சட்டநாதனின் கவிதைகளை மிக அண்மையில் தான்படித்தேன். அதற்கு முன் அவருடைய கதைகளே பரிச்சயம். ஏறக் குறைய முப்பது ஆண்டுகளாக அவருடைய கதைகளைப் படித்து வருகிறேன். வாழ்க்கையை அணுக்கமான முறையில் சொல்லும் கதைகள். அகவுணர்வே அவற்றின் அடித்தளம். ஆண், பெண் உறவைச் சொல்லுவதிலும் அதிலுள்ள பிரியத்தைக் காட்டுவதிலும் கரிசனை கூடிய எழுத்து. கூடவே கிராமிய அடையாளங் களையும் மெல்ல மெல்ல மாறிச் செல்லும் சமூக அமைப்பின் நெகிழ்வையும் சொல்லும் கதைகள். ஆனால் எந்தக் கதையும் ஆர்ப்பாட்டமாக, பெருங் கொந்தளிப்பாக இருப்பதில்லை. பகிரங்கத்தொனியில் பிரகடனங் களையும் பிரச்சாரத்தையும் செய்வதில்லை. சட்டநாதனைப் போலவே உள்ளூர்வில தீவிரங் கொண்டு, மெல்ல மெல்ல ஆழமாக ஊடுருவிச் செல்லும் கூர் முனைப்புடையவை. இன்னொரு வகையாகச் சொன்னால், வெளித் தெரியாத அமைதிக்குள் விளைந்த மென்னுணர்வின் வெளிப்படுத்தல்கள் அவை எனலாம். இதனால் இந்தக் கதைகள் உள்ளூர்வில ஊடுருவிச் சென்று நம்முடைய இரத்த ஓட்டத்துடன் கலந்து நமக்குள் வேதியியலை நிகழ்த்தும் இயல்புடையவையாக உள்ளன.

இப்பொழுது அவருடைய கவிதைகளைப் படிக்கிறேன். ஏனோ தெரியவில்லை. இருந்தாற்போல சட்டநாதனும் கதைகளை விடக் கவிதைகளையே அதிக

மாக எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார். அவருடைய புள்ளொக்கில் இந்தக் கவிதைகளைப் படிக்கலாம். அவ்வப்போது புதிய கவிதைகள் பதிவேற்றப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. எளிய வடிவிலான கவிதைகள். கதைகளைப்போலன்றி, இந்தக் கவிதைகள் வெளி வெளியாகப் பேசும் இயல்புள்ளவையாக உள்ளன. சட்ட நாதனின் கதைகளைப் படித்தவர்களும் அவருடன் நெருங்கிப் பழகியவர்களும் அவருடைய கவிதைகள் முற்றிலும் மாறுபாடான இயல்பில் இருப்பதை உணரலாம். அரசியல், சமூகப் பிரச்சினைகள், இலக்கிய உலகில் நடக்கும் உரையாடல்கள், அவற்றின் உள்ளோட்டங்கள், காதல், காமம், பெண்களின் நினைவுகள், குழந்தைகளைப் பற்றிய எண்ணங்கள் எனப் பலவற்றைப் பற்றியும் சட்டநாதன் எழுதியிருக்கிறார். ஏனென்றால் சட்டநாதனுக்கு எல்லாமே பிடிக்கும். அவரே சொல்கிறார் இதை:

எனக்கு

எல்லாமே பிடிக்கும்

செடி, கொடி

வளி

ஒளி

மலைகள்

இழிந்து வரும் அருவி

ஆறு

அடர்வனம்.

பெண் உடல்

அது தரும் சுகம்.

குழந்தை

அதன் மழலை.

மொட்டு அவிமும் மலர்,

அதன்

உள்ளிழையும் மணம்.

பறவைகள்

மண்புழு

வண்ணத்துப்பூச்சி

அதன் மாயச் சிறகடிப்பு.

ஒரு கல உயிரங்கி,

அதன் உயிர் அணுக்கம்

என்று
இன்னும் இன்னும்
எனக்கு
எல்லாமேபிடிக்கும்.

என்று. இந்த மாதிரியான விசயங்களைப் பற்றி எல்லோரும் தான் எழுதுகிறார்களே. இதை யெல்லாம் பல இடங்களிலும் ஏற்கனவே படித்திருக்கிறோம். தொடர்ந்து படித்தும் வருகிறோம். இதில் என்ன புதுமை இருக்கு? என்று யாரும் கேட்கலாம். இங்கே தான் நாம் கவனிக்க வேண்டிய விசயமே உள்ளது. ஒவ்வொரு படைப்பாளிக்கும் உள்ள வெளிப்பாட்டு முறையும் உணர்தல் முறையும் கொள்ளும் வித்தியாசங்களும் வேறுபாடுகளுமே ஒவ்வொரு படைப்பையும் நாம் படிக்கவும் அனுபவிக்கவும் தூண்டுகிறது. அது தவிர்க்க முடியாததாக வேண்டிய தாகவும் உள்ளது. அதுதான் படைப்பின் அனுபவமாகும். சட்டநாதனின் உணர்தல்கள் நம்மை வியப்பூட்டுகின்றன என்றால் அதுதான் நமக்கும் அவருக்குமான வெற்றி யாகும். அதுதான் இலக்கியத்தின் வெறியுமாகும். ஒரு சாதாரண கவிதை யாகத் தெரியும் “நீரின் நிறம்” காட்டுகின்ற கோலங்களும் உணர்த்துகின்ற அர்த்தங்களும் வித்தியாசமானவை.

துளிகள் விழுந்த போது
விழித்துக் கொண்டேன்.
அருகில் பார்த்தேன்
உன்னைக் காணவில்லை.
நீ மழையில் நனைந்தபடி...
ஏன்
எதற்கு
என்ன கூத்திது...?

மழை உனக்குப் பிடிக்கும்
அதனால்,
கடும் மழையிலுமா...?

நனைந்து
விறைத்த உன்னை
அணைத்தபடி வந்து

கட்டிலில் கிடத்தினேன்.

நீ

திண்ம நிலை அழிந்து
திரவமானாய்,
நீரின் தொடுகையில்,
உறைந்துகிடந்தாய்-
திடுக்குற்று விழித்தேன்.

நீ

அசையாமல்
என்னருகில்
கிடப்பது தெரிந்தது.
அசப்பில்
உன் நிறம்
நீரின் நிறமாயிருந்தது.

“தோற்றங்கள்” என்ற கவிதையில் இன்னொரு வகையில்
மாயவினை புரிகிறார்.

“ஓவியம்போடலாம்
என்ற எண்ண உளைச்சலில்
அந்தத்தாளில் புள்ளிகள் போட்டேன்.
புள்ளிகள்
பசும் புற்களாயின,
புற்களின் முனைகளில் பனித்துளிகள்.
சூரியக் கதிர்களின் புணர்தலில்
துளிகள் உலர
அங்கு சில மலர்கள் தோன்றின.
மலர்கள் பொன்னொளிர்
குழந்தைகளாய் மாறிய வேளை
அவர்களுக்கு ரெக்கைகள்
முளைத்துத் தேவதை ஆயினர்.
தேவதைகள் ஒவ்வொருவராய் வந்து
என்னைத் தொட்டிலில் இட்டு
தாலாட்டுப் பாடினர்.

சீராட்டினர்.

தாலாட்டுப்பாடலின்

சறுகலில் நான் எழுந்து

நர்த்தனமாடினேன்.

நர்த்தனமாடிய வேளை

என் காற் சலங்கைகளின் தெறிப்பில்

ஓராயிரம் பவளக் கற்களும்

முத்துக்களும்

தொடர்ச்சியறாது

சிதறி

மலைகளாய்க் குவிந்தன.

ஒருசில முத்துக்கள் நகர்ந்து சென்று

முண்டமாய் நின்ற சில பெண்களின்

தலைகளாயின.

அந்த

ஒளி முத்துத் தலைப் பெண்கள்

ஓய்யாரமாய்ச் சிரித்தார்கள்.

பின்னர்,

என்னைக் கிட்டவாக அழைத்தார்கள்.

கிட்டத்தில் வந்த என்னைத் தொட்டபோது

நான் காணாமல் போனேன்.

கவிதை ஒரு கற்பனைச் செயல் - புனைவின் சாத்தியங்களை அதிகமாகக் கொண்டது என்பதற்கும் மனம் எண்ணற்ற விதங் களில் வாழ்வை, இன்னொரு யதார்த்தத்தைத் தன்னுடைய தேவைக்கு ஏற்றமாதிரி விரித்துக் கொள்ளும் என்பதற்கும் இந்தக் கவிதை ஒரு அடையாளமாக உள்ளது. நாம் வாழ் கின்ற வாழ்வை விட, வாழ் நிர்ப் பந்தித்திருக்கும் வாழ்வை விட இன்னொரு வாழ்வை நம்முடைய மனம் அவாவிக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த வாழ்விற்கான அவா வுகையையே கலையும் இலக்கிய மும் பிரதிபலிக்கின்றன. நிறைவாக்க எத்தனிக்கின்றன. “தோற்றங்கள்” என்ற இந்தக் கவிதை அந்த எத்தனங்களின் விளைவே.

சட்டநாதனுடைய பெரும் பாலான கவிதைகள் தன்னுணர்வு சார்ந்தவை. இயற்கையையும் பிரிவின் ஆற்றாமையையும் மைய மாகக் கொண்டமைந்த தன்னிலை இது. காதல், ஏக்கம், வியப்பு.

கரைதல், மறுகுதல் என்ற பல நிலை களிலான தன்னிலை. இதில் பெரும் பாலானவை காதந்துடிப் போடுள்ளவை. ஒளிவுமறைவின்றி காதலையும் காமத்தையும் பேசுகிறார் சட்டநாதன். தமிழ்ச் சூழலில் அடக்கியும் அழுக்கியும் வைக்கப் படும் கலாசாரப் புனிதங்களை விட்டு நீங்கி அல்லது அவற்றை உடைத்துக்கொண்டு பேசவிளையும் தவிப்பு இது. அதிலும் பெண் தொடர்பான ஈர்ப்பும் ஆராதிப்பும் அதிகமாகக் கொண்டுள்ள கவிதைகள் பலவற்றை சட்டநாதன் எழுதியிருக்கிறார். இன்னும் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார். இந்த மாதிரி யான கவிதைகள் முன்வைக்கும் அர்த்தப்பாடுகளில் வாதப்பிரதி வாதங்களுக்கிடம் உண்டு. ஆனால், பெண்ணுடனான நேசமும் காதலும் காமமும் இணைந்த வாழ்க்கை சமனிலை கொள்ள எத்தனிப்பதையும் நாம் அவதானிக்க வேண்டும். இந்த அவதானிப்பு அவரைத் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளாமல் தடுக்க உதவும். ஆழமாகப் புரிந்து கொள்ளவும் வைக்கும்.

இப்படிக் காதலோடும் காமத்தோடும் சமூகம் மீதான சீற்றத்தோடும் ஊடாடிக் கொண்டிருந்த சட்டநாதனுக்கு எதிர்பாராத விதமாக ஒரு இழப்பு ஏற்படுகிறது. அவர் மிகப் பிரியமாக இருந்த அவருடைய சகியின், துணையின் இழப்பு அது. இது அவருடைய மனைவியின் இழப்பு. உறவாக இருந்த ஒரு பெண்ணின் இழப்பு, காதலையும் காமத்தையும் கலந்து பகிர்ந்து கொள்ளமுடியாமல் ஆகி விட்ட இழப்பு என்பதற்கு அப்பால், பரந்த தளத்தில் இந்த இழப்பின் கனதியையும் பரிமாணங்களையும் உணரவும் உணர்த்தவும் முற்படுகிறார் சட்டநாதன்.

அப்படி உணரும்போது, உணர்த்த முற்படும்வேளையில் அதன் கனதியை அவர் இன்னும் இன்னும் ஆழமாக உணர்கிறார். ஆகவே இந்த இழப்பும் அது உண்டாக்கிய பிரிவும் அதன் விளைவான அமைதியிழப்பும் எதிலும் நிலைகொள்ள முடியா ஆற்றாமையும் தனிமையும் சட்டநாதனை மிக ஆழமாகப் பாதிக்கின்றன. அண்மைய நாட்களில் எழுதப்பட்ட, இப்பொழுது அவர் எழுதி வருகின்ற பெரும்பாலான கவிதைகள் இந்தப் பிரிவின் ஆற்றாமைகளே. இந்த ஆற்றாமையை அவர் புலம்பல்களாக எழுதாமல், தனக்கும் துணைக்குமிடையில் நெகிழ்ந்து ததும்பிய காதலாகவும் நேசமாகவும் எழுதுகிறார். அந்த உறவை மையப் படுத்தி, நெகிழும் இயற்கையில் தன்னை இணைத்து விலக்கி கொள்வதாகவும் விலக்கி

இணைத்துக் கொள்வதாகவும் ஒரு மாய நிலையில் எழுதிச் செல்கிறார்.

இந்தக் கவிதைகளை ஆரம்பத்தில் படிக்கும்போது சட்ட நாதனின் மீது பரிவு உண்டானது. காரணம், அவரையும் அவருடைய இந்த உறவையும் இப்பொழுது அவர் தனித்திருப்பதையும் நன்றாக அறிந்ததாக இருக்கலாம். அவருக்கு அவருடைய துணையே நெருக்கமான உலகம். அதற்கு அப்பால் வேறு ஆதாரம் இல்லை எனும் அளவுக்கு “ஒருவரோடு ஒருவர்”, “ஒருவருக்காக ஒருவர்” என்றெல்லாம் இல்லாமல் இருவரும் ஒன்றித்திருந்தனர். இருவருக்கு மிடையில் இருந்த உறவும் நெருக்க மும் தனியே கணவன் மனைவி என்ற பந்தத்திற்கு அப்பாலானது. இதைத்தான் அவர் இந்தக் கவிதைகள் பலவற்றிலும் எழுதியிருக்கிறார். அல்லது இந்தக் கவிதைகளைப் படிக்கும்போது இதெல்லாம் தாம்பத்தியத்திற்கு அப்பாலான, பேருறவு என்று புரியும்.

எனவே, சடுதியாக நிகழ்ந்த துணையின் இழப்பு சட்ட நாதனை மிக ஆழமாகப் பாதித்துத் தனிமையில் வீழ்த்தியது. இந்தத் தனிமை அவரை வெவ்வேறு நிலைகளிலும் வெளிகளிலும் கொண்டு செல் கிறது. தன்னுள் அமிழ்த்தி மூச்சுத் திணற வைக்கிறது. சில வேளை அவருக்குச் சிறகுகளை அளித்துப் பறக்க வைக்கிறது. சில போது அவர் காற்றாகிச் சஞ்சரிக்கிறார். இப்படி யெல்லாம் பல நிலைப்படும் அனுபவத்தையும் அறிதல்களையுமே அவர் கவிதைகளாக்கியிருக்கிறார். இவற்றின் ஊடுபாவில் நம்முடைய உள் மனம் அறிவது, கொந்தளிக்கும் ஒரு மனதையே. இந்தக் கொந்தளிப்பில் உண்டாகும் அலைக்கழிப்பும் அது கண்டடையும் கால வெளிகளும் மனித மனதின் கோலங்களையும் அதன் விசித்திரத் தையும் நமக்குக் காட்டுகின்றன. நமக்கும் இத்தகைய ஒரு நிலை உண்டாகும்போது நாம் அடைகின்ற நிலை பற்றிய ஒரு சித்திரத்தை இவற்றில் நாம் பார்க்க முடியும். நம்முடைய வாழ்க்கையில் நாம் பொருத்திக் கொள்ளக் கூடிய அல்லது நாம் சந்தித்தே தீர வேண்டிய ஒரு நிலையை எதிர் கொள்வதற்கான முன்னாயத் தங்களை இந்தக் கவிதைகளின் வழியாக நாம் பெற்றுக்கொள் கிறோம். இதுதான் படைப்பின் அடிப்படைக்குணங்களில் ஒன்றும் முக்கியமானது மாகும். நம்மைச் சமனிலைப்படுத்துவதற்கான அக நிலைத் தூண்டலை அளித்துக் கொண்டேயிருப்பது.

சட்டநாதனை ஆழமாக வாசிக்கும்போது அவர் இயற்கையை யும் பிரபஞ்சத்தையும் மனித உறவுகளையும் இணைக்கும் புள்ளிகளை கவிதையில் பேசுகிறார் என்பது தெரியும். ஆகவே, தனியே தன்னுடைய துணையை இழந்ததற் கான துயரம் என்றில்லாமல் அந்தத் துயரம் வாழ்வின், பிரபஞ்சத்தின் பொதுவிதி என்ற உணர்தலில் பிரதி யிடுகிறார். இதுதான் நம்மை இந்தக் கவிதைகளின் பால் ஈர்க்கிறது.

“அலைகளில் நுரையும் இல்லை,

அலைவுமில்லை.

காற்று உறைந்து விட்ட நிலையில்,

மிதந்து வரும்

அந்த ஒற்றை மலர் மட்டும்

மெல்லிய

அசைவுகளுடனும்

சில்லிட்ட சிலிர்ப்புடனும்

எதை நோக்கி நகர்கிறது?”

இந்த மாதிரிக் குரலும் கவிதையும் நமக்கு ஏற்கனவே பரிச்சயமானதைப்போலத் தோன்றலாம். ஒன்றின் அல்லது பல வற்றின் மாதிரிபோலவும் படக்கூடும். ஆனால், அப்படியல்ல. நவீன கவிதையின் மர்மமும் தன்மையும் மாயத்தன்மையும் இதுதான். முன்னர் எங்கோ, எப்போதோ படித்ததைப் போலிருக்கும் உணர்வைத் தருகின்ற பல கவிதை களை நாம் வாசிக்கிறோம். அல்லது ஏற்கனவே நம்முடைய மனதில் பதியமாகியிருக்கும் பரிச்சயமாகி யிருக்கும் கவிதைகளை நினைவு படுத்துவதைப்போன்ற கவிதை களையும் வாசிக்கின்றோம். அப்படி ஏற்கனவே உள்ளவற்றை நினைவு படுத்தும் வகையில் எழுதப்படும் கவிதைகளின் முக்கியத்துவம் என்ன என்ற கேள்வி இங்கே எழலாம். அல்லது சாயைகளை மறு உற்பத்தியாக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? அதற்கான பெறுமதி என்ன? என்ற கேள்விகளும் கூடவே வரலாம். படைப்பின் அடிப்படையே இப்படித்தான் உள்ளது.

நமக்கு முன்னர் பரிச்சய மான ஒன்றாக இருக்கும் படைப்பு நிச்சயமாக அப்படியானதல்ல. இதை நாம் கூர்ந்த அவதானிப்பில் புரிந்து கொள்ள முடியும். ஒவ்வொன்றுக்குமிடையில் வேறுபாடு களும் கோல மாறுதல்களும் விலகல்களும் நிச்சயமாக உண்டு.

இதுதான் ஒவ்வொரு கவிஞரையும் வேறுபடுத்துகிறது. தனித்துவங்களின் அடையாளங்கள் ஒவ்வொரு வருக்கும் இடையில் உருவாகுவதும் இப்படியானபோதுதான். அப்படி யென்றால். ஏன் சாயைகளைப் போன்ற உணர்வு ஏற்படுகிறது? என்ற கேள்வி நம்முள் மீள எழும். நாம் தொடர்ந்து வாசிக்கிறோம். இந்த உலகோடு, சூழலோடு ஒன்றியிருக்கிறோம். நமக்கும் இந்த உலகத்துக்கும் சூழலுக்கும் இடையில் தொடர்ந்து ஊடாட்டங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. நமக்கும் கவிதைக்குமான ஊடாட்டங்களும் தொடர்ந்து நிகழ் கின்றன. இதெல்லாம் எங்களுடைய ஆழ்மனதில் படிந்து அதுவே ஒரு தளமாக மாறிக்கொண்டிருக்கிறது. அப்படி மாறிக்கொண்டிருக்கும் அந்தத் தளத்தில் எல்லாம் சமநிலை கொள்கின்றன. மண்ணில் எதைக் கொட்டினாலும் எதை எரித்தாலும் எதை நடட்டாலும் இறுதியில் எல்லாம் ஒன்றாகவே ஆகி விடுவதைப் போல, இந்த ஆழ்மனப்படிவுகளில் சேர்பவை எல்லாமே ஒன்றாக மாறி விடுகின்றன. இப்படி மாறும்போது நமக்கு ஏற்கனவே பரிச்சயமானதைப்போல, பலவும் உள்ளன. அதனால் புதியதாக எதுவந்தாலும் அது ஒன்றின் அல்லது பலவற்றின் சாயைகளைப்போலவே தோன்று கிறது. தவிர, கவிஞருடைய வாசிப்பும் சூழலில் அவருடைய ஊடாட்டமும் மொழியிலும் இலக்கியத்திலும் அவருக்கிருக்கும் உறவும் ஒரு தொடர்ச்சியை அளிக்கும். இந்தத் தொடர்ச்சியின் மறுவளம் சாயையென்றே உணரவைக்கும்.

“இந்த வழி
போகலாமா?” என்று
அவனைக் கேட்டேன்.

“அந்தவழி போனால்
இந்த வழி வரும்”
என்றான் அவன்.

அந்த வழியால் போனபோது
“ஏன் இந்தவழி” என்று
என்முன்னால் வந்த
இன்னொருவன் கேட்டான்.
பின்னர்,

“அந்தவழியாலும்
போகலாம்
இந்தவழியாலும்
போகலாம்”
என்றான்.

.....

என்னை அழைத்துச்
சென்றவன்,
“இதுதான் அது
அதுதான் இது”
என்று சொன்னான்.

“அவன் வந்தது
என பின்னாலா
இல்லை முன்னாலா...?”
திகைத்தபடி நின்றேன்.”

இதுபோலக் கவிதைகளை நாம் முன்னர் எங்கோ படித்தது போன்றிருக்கிறது. குறிப்பாக நகுலனுடைய கவிதைகளில் இந்தத் தொனியுண்டு. ஆனால், இது நகுலன் கவிதை இல்லை. சட்ட நாதனின் கவிதை. நகுலனுக்கும் சட்டநாதனுக்கும் ஒத்ததன்மையுடைய அனுபவமும் உணர்வும் சிந்தனையும் ஏற்பட்டிருக்கலாம். புழங்கும் மொழிகூட வாசிப் பினாலோ வெளிப்படுத்தல் முறையினாலோ ஒத்ததாக அமையக் கூடும். அதனால் எங்களுக்கு அப்படியொரு அருட்டுணர்வு ஏற்படலாம். ஆனால், தொடர்ந்த வாசிப்பில் நாம் ஒவ்வொன்றுக்குமான வேறுபாடுகளையும் விலகல்களையும் கூர்மையாக உணர முடியும்.

இதோ இதற்குச் சான்றாக இன்னொரு கவிதை.

அசப்பில் அவள் போல
இருந்தாள்.
கிட்டவாகப்
போய்ப் பார்த்தபோது
அவளில்லை

என்பது தெரிந்தது.

இவளும்

அழகாகத்தான்

இருக்கிறாள்.

சிறிது

கண்களைச் சுருக்கிச்

சிரிக்கும் அழகு

இவளிடமும் இருக்கிறதே,

இது எப்படி...?

அவளாகத்தான் இருக்குமோ....?

இவளும்.

இருக்கலாம்!

இந்த மாதிரியான அனுபவங்கள் நமக்கு ஆச்சரியமூட்டிய படியும் மாயவித்தை புரிந்தவாறும் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. இதைப்போன்ற தருணங்களை சட்டநாதன் பல கவிதைகளில் எழுதியிருக்கிறார். புதிர் நிலை. இது நமக்கு மிக ஈர்ப்பாக உள்ளது. இதே வேளை இதைக் கடந்து சமூகப் பிரச்சினைகளையும் அரசியலையும் வெளிவெளியாகவே சாடும் பல கவிதைகளும் சட்டநாதனிடம் உண்டு. அவருடைய அகச்சீற்றம் அது. நிகழ்கால நிகழ்வுகளின் மீதான எதிர்வினைகள் என அவற்றைச் சொல்லலாமா? அப்படித் தான் சொல்ல வேண்டும். எதுவெல்லாம் ஒரு படைப்பாளியைப் பாதிக்கிறதோ, எதுவெல்லாம் ஒரு கவிஞரின் உள்ளுணர்வில் கொதிப்பை உண்டாக்குகிறதோ, எதுவெல்லாம் தூண்டலை ஏற்படுத்துகிறதோ, எது அனுபவமாகவும் உணர்தலாகவும் உருப் பெறுகிறதோ அதை எழுத வேண்டிய அல்லது வெளிப்படுத்த வேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. அப்படி அமையும்போது அதற்கான வடிவமும் வெளிப்பாட்டு முறையும் உண்டாகின்றன. இங்கும் அது நிகழ்கிறது. பிற கவிதைகளில் காணப்படும் மொழிதலுக்கும் அரசியல் மற்றும் சமூகநிலை சார்ந்த கவிதைகளின் மொழிதலுக்கு மிடையில் வேறுபாடுகள் உள்ளன. பின்னவற்றில் ஆக்ரோசமும் பிரகரடனத் தன்மையும் வந்து விடுகின்றன. இது இயல்பானது.

சட்டநாதனின் கவிதைகள் தொகுக்கப்பட்டு நூலாகுவது அவசியம். அப்படி அமைந்தால் பல பரிமாணங்களுடைய இன்னொரு வாசிப்புக்கும் இன்னொரு அனுபவ அறிதலுக்கும்

வாய்ப்பேற்படும். படிமம், ஆராதனை, தீ, தோற்றம், பாலைப்புதிர், பிள்ளையாய் நான், நினைவில் நெருடலாய், துயரம் இன்னும் தூரமாய், உள்ளொளி, விசாரம், உரிமை, நீரின்நிறம், இவளும் அவளும் போன்ற பல கவிதைகள் மிக ஈர்ப்புடையனவாக உள்ளன. இந்தப் பட்டியல் இன்னொருவருடைய வாசிப்பிலும் தேர்விலும் வேறுபடலாம். ஆனால் இவற்றின் மொழிதலும் உள்ளீடும் சட்டநாதனை தனியாக அடையாளப் படுத்தக் கூடியன.

பொதுவாகவே சட்டநாதனின் கவிதைகளில் அடியொலிப் பாக உள்ளது கேள்விகளே. தன்னுள் எழுகின்ற எண்ணற்ற புதிர்களுக்குப் பதில்களைத் தேட முயற்படும் கேள்விகள். சில இடங்களில் எழுகின்ற கேள்விகளை அப்படியே நம்முன்னே அவர் வைக்கிறார். அந்தக் கேள்விகளுக்கான பதிலை நாங்களும் தேட வேண்டும். ஏனென்றால் இந்தக் கேள்விகள் என்னிடமும் உள்ளதே. கேள்வி மயமாகியதே வாழ்க்கை. எமக்குள்ளேயே எண்ணற்ற கேள்விகள் உண்டு. எம்மைச் சுற்றியும் பல கோடிக்கேள்விகள் உள்ளன. பிரபஞ்சமே புதிர்கள் நிறைந்த ஒன்றுதான். வாழ்க்கை முடிவற்ற கேள்விகளை உற்பத்தி செய்து கொண்டிருக்கும் ஒரு நிகழ்வு. கவிமனம் இந்தக் கேள்விகளில் தன்னை ஈடுபடுத்தியும் விலக்கியும் நிகழ்த்திக்கொண்டிருக்கும் ஒரு புதிர் விளையாட்டுத் தானோ!

290151

14089CC

சட்டநாதனின் மாற்றம்

● அருண்மொழிவர்மன்

எழுபதுகளின் தொடக்கங்களில் எழுதத் தொடங்கிய படைப்பாளிகளின் சிறுகதைத் தொகுப்புகளை அண்மைக்காலமாக வாசித்துவருகின்றபோது இந்தக் காலகட்டத்தில் உள்ளடக்கம் சார்ந்தும், சொல்லப்படும் விதம் சார்ந்தும் முக்கியமானதொரு மாற்றம் நிகழ்ந்திருக்கின்றது என்று உறுதியாகக் கூறமுடிகின்றது. அறுபதுகளில் ஈழத்தில் இடம் பெற்ற இலக்கியம் பற்றிய விவாதங்களையும் அந்நேரத்தில் முன்வைக்கப் பட்ட முற்போக்கு இலக்கியம் பற்றிய வரையறைகளையும் தொடர்ந்து கலையமைதிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து, உள்ளடக்கத்திலும் பல்வேறு புதிய கருக்களைப் படைப்புகளுடாகப் பேசிய காலப்பகுதியாக இது அமைகின்றது. குறிப்பாக தனிமனிதர்களுக்கிடையிலான உறவுகள், அதனால் எழுகின்ற சிக்கல்கள், சமத்துவத்தையும், விடுதலையையும் அவாவி நிற்கின்ற இளைய சமூகத்தினரின் ஊடான சமூகப் பார்வை என்பன இந்தக் காலகட்டங்களில் வெளியான சிறுகதைகளில் காணக்கிடைக்கின்றன. இந்த வகையான எழுத்துக்களை எழுதியவர்களுள் தனித்துவமான ஒருவர் க. சட்டநாதன்.

க. சட்டநாதன் குறுநாவல், சிறுகதைகள், கவிதைகள் என்று பல்வேறு படைப்பிலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு இருந்தாலும் அவரது அடையாளமாக சிறுகதைகளே அமைகின்றன. அவரது முதல் சிறுகதை 1970ல் வெளியானது என அறியமுடிகின்றது. நாற்பத்தைந்து

ஆண்டுகளாகத் எழுதிவந்தாலும் மிகக் குறைவாகவே எழுதியிருக்கின்றார் என்றே சொல்லவேண்டும். அவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பான மாற்றம் 1980ல் வெளியானது. அதனைத் தொடர்ந்து உலா, சட்டநாதன் கதைகள், புதியவர்கள், முக்கூடல் என்று மொத்தம் ஐந்து சிறுகதைத் தொகுப்புகள் வெளியாகி இருக்கின்றன.

மாற்றம் என்கிற அவரது முதலாவது தொகுப்பில் மாற்றம், அந்தக் கிராமத்துச் சிறுமி, தாம்பத்தியம், பிச்சைப் பெட்டிகள், இப்படியும் காதல் வரும், உறவுகள் என்கிற ஆறு சிறுகதைகள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. பிச்சைப் பெட்டிகள் இதில் இருக்கின்ற முக்கியமான கதைகளுள் ஒன்று. சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வெளியான மதுபானக் கடை என்கிற திரைப்படம், மதுபானக் கடை ஒன்றை களமாக வைத்து சமூகம் பற்றியும் சமகால நிகழ்வுகள் பற்றியும் காத்திரமான விமர்சனம் ஒன்றைப் பதிவு செய்திருந்தது. கடந்த சில ஆண்டுகளில் வெளியான முக்கியமான திரைப் படங்களில் அது ஒன்று. கிட்டத்தட்ட அதை ஒத்த ஒரு படைப்பினையே பிச்சைப் பெட்டிகள் ஊடாக சட்டநாதனும் செய்திருக்கின்றார்.

இந்தக் கதையில் வருகின்ற ஈசன் ஒரு வேடிக்கையான மனிதர். பழம்பெருமையையும், தற்புகழ்ச்சியையும் வைத்து வாய் வார்த்தைகளால் தன்னை வாழ வைத்துக்கொண்டிருப்பவர். நாள்தோறும் எம்மைச் சுற்றி இவர் போல பல ஈசன்களை நாமும் கண்டே தான் இருப்போம். இவர்களைச் சுற்றி இருப்பவர்கள் அனேகம் பேருக்கு இவர்களது பொய்மை நன்கு தெரிந்தே தான் இருக்கும். ஆனாலும் அவர்கள் ஒரு சுவாரசியத்துக்காக இவர்களை ஏற்றுக்கொண்டவர்களாக இருப்பர். அவர்கள் அணிந்துகொண்டிருக்கும் அந்த கம்பீரமான முகமுடியைக் களைந்துவிட்டுப் பார்த்தால் அவர்கள் மிகுந்த கழிவிரக்கத்திற்கு உரியவர்களாக இருப்பர். தனது செல்வாக்குப் பற்றியும், இதோ மிகப் பிரகாசமான எதிர்காலம் ஒன்று தனக்கு அமையப்போகின்றது என்றும் தொடர்ந்து பேசும் ஈசன் கேட்காமலேயே அவருக்கு பஸ் ரிக்கெட் முதல், கோப்பி வரை தனது செலவிலேயே வாங்கிக் கொடுத்து உபசரிக்கின்றார் கதை சொல்லி. ஈசனது பெரிய மனிதத் தோரணையும் வைத்தியர் தாமோதரத்தாற்ற பேரன், சேர் துரை குமாரசாமியின் தம்பி பிள்ளை என்கிற அவரது சமூகப் பின்னணியும் கதைசொல்லி மீது செலுத்தும் மறைமுகமான அதிகாரமும் இதற்குக் காரணமாகக் கூடும் என்றும் புரிந்து

கொள்ளலாம்.

இதே கதையில் பஸ்ஸில் ரிக்கெட் எடுக்காமல் பயணித்து டிக் கெட் பரிசோதகர்களால் குற்றப் பணம் செலுத்தும்படி கூறப்படும் கிழவர் ஒருவர் வருகின்றார். அனேகமாக ஏழ்மை காரணமாக ரிக்கெட் எடுக்காமல் தவிர்த்திருக்கக் கூடியவராகவே இந்த கிழவர் சித்திரிக்கப்படுகின்றார். ஆயினும் அவர் குற்றப்பணம் செலுத்து வதற்காகக் பிச்சை எடுப்பதுவரை கொண்டு செல்லப்படுகின்றார். இறுதியில் “அந்தப் பொடிச்சீற்ற தட்டிப் பறிச்சதுக்கு செம்மையாப் பட்டிட்டன்... இது நல்லதுக்குத்தான்.” என்ற குற்ற உணர்வுடன் செல்கின்றார் கிழவர். ஆனால் அந்தக் குற்ற உணர்வு ஏதும் ஈசனுக்கு இல்லை. சர்வ சாதாரணமாக அவரால் “தம்பி ஒரு பத்து ரூபாய் தாரும். பிறகு தாறன்” என்று கதைசொல்லியிடம் கேட்க முடி கின்றது. கிழவரால் அப்படி யெல்லாம் கேட்க முடியாது. அவருக்கு இருப்பது பிச்சை எடுப்பது அல்லது தட்டிப் பறிப்பது என்கிற தெரிவுகள் மாத்திரமே.

கதையில் வருகின்ற இளம் பெண் பாத்திரமும் முக்கிய மானது. அந்த ஒரு பஸ் சந்திப்பிலேயே ஈசன் அவளுடன் நெருக்க மாகப் பழகத் தொடங்குகின்றார். அவளும் அதற்கு இடம்கொடுப்ப வளாகவே காட்டப்படுகின்றாள். குற்றப் பணத்துக்காக பஸ்ஸில் இருந்த மற்றவர்களிடம் பணம் இரக்கும் கிழவர் ஈசனும் அந்தப் பெண்ணும் இருந்த இடத்தை அணுகியதும் அவள் தன்னிடமிருந்த சில்லறைகளை அவரிடம் கொடுத்து விட்டு அவசர அவசரமாக பஸ்ஸை விட்டு இறங்கிவிடுகின்றாள். அதன் பின்னர் தனது “பொக் கற்றைப்” பார்க்கின்ற ஈசன் “நாற்பது ரூபாயும் சில்லறையும் இருந்த தனது பேர்சை அவள் அடிச்சிட்டாள்” என்கிறார். ஈசன் பொய்மை நிறைந்தவர் என்றும் அவர் சொல்பவற்றை நம்பமுடியாது என்று கதையூடாகத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லும் கதைசொல்லியே, தனது பர்ஸை அந்தப் பெண் திருடி விட்டாள் என்று சொல்வதை அப்படியே நம்பி ஈசனுக்காக இரக்கப்பட்டுக் கொள்ளுகின்றார். எத்துவாளித்தனம் நிரம்பிய ஈசனைவிட அறிமுகம் இல்லாத ஆணுடன் நெருக்கமாகி, இழைந்து இழைந்து பேசுகின்ற பெண் மோசமானவளாக இருக்கக்கூடும் என்பதுதானே பொதுப்புத்தி.

சமூகத்தில் பெரிதாக எந்த விதமான அதிகாரமும் இருக்க முடியாத சாதாரணமான நடத்துனரும் ஓட்டுனரும் அந்த பஸ்ஸில் தமது உச்சபட்ச அதிகாரத்தையும் பிரயோகிக்கின்றார்கள். மிச்சக் காசினை கேட்ட பயணியிடம் தான் ஏற்கனவே மிச்சக்காசினைக் கொடுத்துவிட்டேன் என்று பொய்யுரைப்பதுடன், அவர் இரண்டாம் தடவை மிச்சக்காசினைக் கேட்டார் என்றும் கூறி அவமானப்படுத்துகின்றான். அதுபோலவே பத்து றாத்தல் செத்தலும், ஐஞ்சாறு பிஞ்சுக் கத்தரிக்காயையும் ஒரு சிறு பையில் எடுத்துக்கொண்டு பேருந்தில் ஏறும் ஒரு சிறுவியாபாரி யிடமும் அந்தப் பைக்கும் ரிக்கெற் போட்டுப் பணம் அறவிடு கின்றான். சாரதியும் டிக்கெட் எடுக்காமல் பயணித்த கிழவர் இதர பயணிகளிடம் பணம் சேகரித்த பின்னரும் ஒரு ரூபாய் நாற்பது சதம் குறைவாக இருந்தபோது அவனது வேட்டி மடியைப் பிடித்து பரிசோதகர்கள் இழுக்க அதிலிருந்த வெற்றிலைப்பொட்டலமும் சில்லறைக்காசுகளும் சிதறி விழுகின்றன. இவற்றையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்ற பஸ் சாரதி கிழவரைப் பார்த்து அடக்கமுடியாமல் குபீரிட்டு விழுந்து விழுந்து சிரிக்கின்றான். தன் சக மனிதன் தாழ்வுற்று இருப்பது கண்டு அவனுக்கு எந்த வருத்தமும் இல்லை. ஆனால் இதே சாரதியும், நடத்துனரும் பேருந்தை விட்டு இறங்கிய பின்னர் மானுடநேயம் மிக்கவர்களாக மாறி விடுகின்றனர். பேருந்தில் இருக்கின்றபோது நகைப்பிற்கிடமாகத் தோன்றிய அதே கிழவர் மீது இரக்கம் கொண்டு அவருக்கு கைச்செலவுக்கு என்று ஐந்து ரூபாய் பணத்தைக் கொடுத்து உதவுகின்றான் சாரதி. கதை சொல்லியின் மிச்சக்காசைக் கொடுக்காமல் அவரை ஏய்க்க நினைத்த ஓட்டுனரும் மனம் மாறுகின்றான். அவரது மிச்சக்காசினைக் கொடுப்பதோடு தம்பிக்கு ஏதேனும் நெருக்கடியோ என்று கேட்கும் கதைசொல்லியிடம், “நெருக்கடி என்டாலும் இப்படி வேண்டாம் மாஸ்ரர்” என்கிறான். எனது வாசிப்பில் மிக முக்கியமானதாக நான் அவதானித்த விடயம் இது. பேருந்தினை விட்டு இறங்கியபின்னர் அந்தச் சாரதியும், ஓட்டுனரும் கூட சாதாரண மனிதர்கள். அப்போது அவர்களால் அந்தக் கிழவரையும், பயணியையும் சகமனிதராக நேசிக்க முடிகின்றது. ஆனால் அதிகாரம் கையில் இருக்கின்றபோது அது எல்லார்மீதும் அதிகாரத்தைப் பிரயோகிக்க வைக்கின்றது. இந்த வாழ்வனு பவத்தை மிகுந்த கலையமைதியுடன் இந்தச் சிறுகதையில்

பதிவு செய்துள்ளார் சட்டநாதன்.

மாற்றம் சிறுகதையில் கதைசொல்லியின் மாமாவான காசிப் பிள்ளைக்குத் திருமணமாகி பதினைந்து வருடங்களாகியும் பிள்ளைகள் பிறக்கவில்லை. ஊர் வைத்தியன் ஒருவனிடம் சொன்னதன்படி தனது கணவனில் தான் குறைபாடு இருப்பதாகக் கூறி தொடர்ந்து சண்டையிட்டு வருகின்றாள் அவன் மனைவி. இந்த நிலையில் வள்ளிப்பிள்ளை என்கிற தாழ்த்தப்பட்ட பெண்ணுடன் காசிப்பிள்ளைக்கு உறவு ஏற்பட்டு, அவள் கர்ப்பமாகின்றாள். தனது கணவனுக்கு இன்னோர் பெண்ணுடன் உறவு இருப்பதையும் அவள் தன் கணவனால் கர்ப்பமடைந்துவிட்டாள் என்பதையும் அறிந்த காசிப்பிள்ளையின் மனைவி சண்டையிட, வள்ளிப்பிள்ளை வன்னிக்குப் போய்விடுகின்றாள். அதன்பிறகு காசிப்பிள்ளையும் இறந்த பிறகு தனது தாய் மாமன் வீட்டில் வந்து தங்குகின்றான் வள்ளிப் பிள்ளைக்கும் காசிப்பிள்ளைக்கும் பிறந்த மகன். அவனை ஏற்பதற்கு அவர்கள் தயாராக இல்லாத நிலையில் கதை சொல்லியின் இறந்து போய்விட்ட தங்கையின் புகைப்படத்தைப் பார்த்து, தனது தங்கையைப் போல அவள் இருப்பதாகக் கூறு கின்றான் வள்ளிப் பிள்ளையின் மகன். தொடர்ந்து அவன் தனக்கு மருத்துவம் கற்க அனுமதி கிடைத்திருப்பதையும் கூறுகின்றான். இவையெல்லாம் சேர்த்து அவர்கள் மனதை நெகிழ்த்த “அடுத்த முறை வரேக்க உன்ர தங்கச்சியையும் கூட்டிக்கொண்டு வா” என்று கூறுகின்றனர். தமது சாதிய அபிமானம் அல்லது சாதிய வெறியை விட உறவுப் பிணைப்புகள் (sentiments) வலிமையானது என்று ஒரு கோணத்தில் காட்டப்படுவது முக்கியமானது.

தாம்பத்தியம் என்கிற கதையில் வேலாயுதம் என்பவரின் மனைவி பர்வதம் நோயுற்றபின்னர் உதவிக்கு வருகின்ற பர்வதத்தின் தங்கை லட்சுமியுடன் வேலாயுதத்துக்கு உறவு ஏற்படுகின்றது. லட்சுமி குழந்தையையும் பெற்றுக்கொள்ளுகின்றாள். பர்வதமும் இதனை ஓரளவு ஏற்றுக்கொள்கின்றாள். இந்தக் கதையுடன் சேர்த்துப் பார்க்கின்றபோது இந்தக் கதையும் சரி இதற்கு முன்னர் குறிப்பிட்ட மாற்றம் கதையும் சரி, சாதிய, பொருளாதார ரீதியில் தமக்கிருந்த ஆதிக்கங்களின் மூலம் ஆண்கள் பெண்களை திருமணத்துக்கு அப் பாலான உறவுகளாகப் பேணியமையை ஆண்கள் மீதான மென்மையான போக்காகவே பார்க்கின்றமை மனதை உறுத்துகிறது.

இப்படியும் காதல் வரும் என்கிற கதையில் கல்விகற்று நகர்ப்புறங்களில் வேலைக்குச் சென்ற இளம் பெண்ணொருத்தியின் பார்வையில் சாதித் தடிப்பு, பழம் பெருமிதம் பேசும் பொறுப்பற்ற பெற்றோர், குடும்பத்தினர் மற்றும் சமூக வழமைகள் பற்றிய விமர்சனத்தை முன்வைக்கப்படுகின்றது. ஆயினும் அந்த விமர்சனங்களிலும், விமலாவிற்கும் சிவாவிற்கும் இடை யிலான உறவிலும் ஒரு விதமான செயற்கைத் தன்மையும் திரைப்படங்களின் தன்மையும் இருப்பதாகவும் உணர முடிகின்றது. இத்தொகுப்பில் இருக்கின்ற மாற்றம், இப்படியும் காதல் வரும் ஆகிய இரண்டு கதைகளிலும் கதை நகரும் களங்களில் இருந்து காணாமற்போவதாகக் காட்டப்படுபவர்கள் வன்னிக்குச் சென்று விட்டார்கள் என்றே குறிப்பிடப்படுகின்றது. கதை எழுதப்பட்ட காலங்களில் வன்னி யாழ்ப்பாணத்து மக்களுக்கு அந்நியமான ஒரு பிரதேசமாகவோ அல்லது சற்றே மதிப்புக் குறைந்த பிரதேசமாகவோ கருதப்பட்டமையும் இதனூடு புலப்படுகின்றது. இப்படியும் காதல் வரும் கதையில் வருகின்ற அதே சமூக நிலைமைகளுடன் கூடிய கதாபாத்திரங்களே உறவுகள் என்கிற கதையில் வந்தாலும் அந்த உறவில் இருக்கின்ற சாதிய வேறுபாடும், ஆணாதிக்கத்தனமும் இன்னொரு பரிமாணத்தைக் காட்டுகின்றன. கிராமங்களை விட்டு வெளியேறி நகர்ப்புறங்களில் பணியாற்றும் படித்த இளைஞர்கள் என்றவுடன் அவர்களது இலக்கியப் பரிச்சயம், ஆங்கில வாசிப்பும், பல்வேறு கலைகளிலான நாட்டம் என்பவற்றை விதந்து கூறும் தன்மையை அனேகமாக எழுபதுகளில் வெளியான படைப்பிலக்கியங்களில் காணலாம். இந்தக் கதைகளும் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல.

இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதி ஈழத்து இலக்கிய செல்நெறியில் புதியமாற்றம் ஒன்று ஏற்பட்ட காலங்களில் வெளியானது. இந்தக் காலப்பகுதிகளில் கலைவடிவங்களிலும், அரசியல் ரீதியாகவும், பாலியல் உறவுகளிலும், ஆண்-பெண் உறவுகள் பற்றியும் உலகெங்கும் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் இந்தக் கதைகளில் காணலாம். இதே காலப்பகுதிகளில் ஈழத்தில் சாதிய ஒழிப்புப் பற்றியும் பல்வேறு போராட்டங்கள் நிகழ்ந்திருந்தன. சட்ட நாதனின் கதைகளில் வெவ்வேறு சாதிப் பின்புலம் கொண்டோரிடையை ஏற்படும் பாலியல் மற்றும் காதல் உறவுகள் பேசப்பட்டாலும் அவை தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் குரலைச் சரியாகப் பிரதிபலிக்கவில்லை என்பது ஒரு

குறையே. அவர் தான் வாழ்ந்த சூழலை உன்னிப்பாக அவதானிக்கிறார். அந்தப் பாதிப்புகளையெல்லாம் தனது பார்வையில் தன் எழுத்துக்களில் பதிவு செய்கிறார். மனித உணர்வுகளதும், உறவுப் பிணைப்புகளதும் மென்மையான பக்கங்களை கலைத்துவமாக வெளிப்படுத்தியது என்ற வகையில் சட்டநாதனின் “மாற்றம்” முக்கியமானதே!

சட்டநாதனின் மாற்றம் - சிறுகதை

• அனோஜன் பாலகிருஷ்ணன்

புனிதம் அற்ற உறவுகள் என்று நமது சமூகத்தில் ஒதுக்கப்பட்டு இழிவாகப் பார்க்கப்படும் ஒவ்வொரு உறவுகளுக்கும் தொடுப்புகளுக்குப் பின்பும் ஒவ்வொரு உணர்வு சார்ந்த நெகிழ்வான காரணங்களும் இருக்கும். திருமணம் என்ற ஒழுங்கு, இருவருக்குமிடையிலான அன்பையும் நேசத்தையும் உதவிகளையும் ஒன்றை யொன்று இட்டு நிரப்பும். இருந்தும் இந்த ஒழுங்கில் சிறிய பகுதிதவறி அந்த இடைவெளி வளர்வதை வேறொரு துண்டு நிரப்பி விடலாம். இரண்டு அணுக்கள் இலத்திரன்களைப் பங்கிடுவதுபோல அதுசட்டென்று நிகழ்ந்துவிடலாம். மனித வாழ்க்கை என்பதே உடல், உளம் மாறிமாறி இட்டு நிரப்புதலுக்குள் சுழல்வது தானே. மீறப்படும் போது அவை ஒவ்வொரு காலகட்டத்துக்குமுரிய கலாசார அதிர்ச்சிகளை நிகழ்த்தும். ஆனால் இவை தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது. எதிர்ப்பால் மீதான பற்றும் ஊடலும் உயிரினங்களின் ஆதார இச்சையில் முதன்மையான ஒன்றாக இருக்கிறது.

சட்டநாதன் எழுதிய மாற்றம் சிறுகதை அவ்வாறான உறவுச்சிக்கல்கள் சார்ந்த நெருக்கடியைச் சொல்லுகிறது. சட்டநாதன் கதைகள் அதிகம் கதை சொல்லியின் புறவயமான சித்தரிப்பில் நகர்பவை. பல சம்பவங்களை மையமாகச் சேர்த்துச் சம்பவ ஒருமை ஏற்படுத்தும் வேலையைக் கதைசொல்லி நிகழ்த்துவார். அதனாலேயே அங்கு வரும்பாத்திரங்களின் உணர்வுத்தரும்பல்களை வெளியே

நின்று சொல்லும் கூறு முறையையே கதைகளில் நோக்க இயலுகிறது.

இக்கதையில் பிள்ளை அற்ற மனைவியொருவர் தன் கணவரிடம் குறை இருப்பதாகச் சொல்லி குற்றம்சாட்டித் தன சிறுமைகளைக்கொட்டிக்கொண்டிருக்கிறார். அது ஒருகசப்பான ஆறாகப் பெருகிக் கொண்டே இருக்கிறது. ஒருகட்டத்தில் சமூகத்தால் தாழ்த்தப்பட்டதாகச் சொல்லப்படும் சாதியைச்சேர்ந்த பெண் ஒருவருடன் நெருக்கம் உருவாகி அவள் கர்ப்பமடைகிறாள். அவளின் தமையனுடன் ஏற்கனவே அவருக்குச்சாதியம் சார்ந்த முரண்பாடு இருக்கிறது. இருந்தும் அவரில் ஏற்பட்ட உணர்வு ரீதியான மாற்றங்கள் மற்றைய ஏனைய புறக்காரணிகள் அனைத்தையும் பொருட்டேயில்லாமல் ஆக்குகிறது.

கதையின்இறுதி முடிவு கூடச் சாதியப்பற்றை விட உணர்வுகளும் அன்பும்தான் மிக முக்கியமான அடிப்படைத்தேவையாக இருக்கின்றது எனபதை மையத்தரிசனமாகக் காட்டிவிடுகிறது.

எந்தளவுக்கு மிக முக்கிய வெறியாக மனித மனத்துக்குத் தோன்றுவதெல்லாம் ஒருமையை என்று சொல்லவும் உணர்விக்கவும் அதிகம் ஒரு சம்பவத்தை அழகுணர்ச்சியாக்க வேண்டியுள்ளது. சட்டநாதனின் நுட்பமான சம்பவ வர்ணனைகளில் அவரது கதை கூறல்முறைக்கு அழகுணர்ச்சி சேர்கின்றது. சம்பவ வர்ணனைகளில் இருக்கும் சூழல் மீதான அவதானிப்பு இன்னுமொரு வகையில் அன்றைய சூழலின் ஆவணப்படுத்தலாகவும் அமைகிறது.

இக்கதையின் பேசு பொருள் மீண்டும் மீண்டும் தற்பொழுது எழுதப்பட்டுத் தேய்வழக்காகி விட்டாலும் இக்கதை வெளியான காலப்பகுதியான1977-ம் ஆண்டில் இலக்கியச்சூழலிலும் சரி, சமூகச் சூழலிலும்சரி ஒரு பாய்ச்சலையே தனக்குள் நிகழ்த்தி இருக்கிறது. •

சட்டநாதனின் பொழிவு

• ராதேயன்

ஈழத்துப்படைப்பாளிகளிடையே குறிப்பிடத்தக்க முக்கியமான, அற்புதமான ஆளுமையான க. சட்டநாதன் அவர்களின் ஆறாவது சிறுகதைத் தொகுதி- பொழிவு- பன்னிரெண்டு சிறுகதைகள் அடங்கிய இந்தத் தொகுதி சமூகத்தின் பல்வேறு தளங்கள் மீதான அவரது விசாலமான-ஆழமான- பார்வையைத் துல்லியமாகவும் அழுத்தமாகவும் பதிவு செய்துள்ளன.

இத்தொகுதிக்கான தன் முன்னுரையில் திரு.தி. செல்வமனோகரன் அவர்கள் - கருத்தியல் தளத்தில் இப்புனைவுகள் வாழ்வின் மீதான ஈடுபாடு, சுகிப்பு, தனது நிலம், பண்பாடு, சக மனிதர்கள் என நேரிய தன்மை வாய்ந்த யதார்த்தப் படைப்பு களாகத் திகழ்கின்றன- எனக் குறிப்பிட்டுள்ளமை, அர்த்தமுள்ள கருத்தாகும்.

சட்டநாதனின் கதை சொல்லும் உத்தியானது அலாதியானது கலைத்துவமானது. சமூக அக்கறையும் மனித நேயப் பண்பும் மிக்கது. அதுவே ஈழத்தின் இலக்கியப் பரப்பில் இவருக்குத் தனி அடையாளத்தை நிரந்தரமாகப் பெற்றுக் கொடுத்துள்ளது. பொழிவு சிறுகதைத் தொகுதி அதை மீண்டும் உறுதி செய்துள்ளது.

•

சட்டநாதன் கதைகளில் போரும் வாழ்வும்

• பேராசிரியர் எம். ஏ. நுஃமான்

சட்டநாதன் எனக்குப் பிடித்த ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதைப் படைப்பாளிகளுள் ஒருவர். 1970களில் அவர் எழுதத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்தே நான் அவருடைய கதைகளை விரும்பிப் படித்து வருகிறேன். கடந்த சுமார் நாற்பது ஆண்டுகளில் அவர் அதிகமாக எழுதிக் குவித்தவர் அல்ல. சுமார் ஐம்பது கதைகள்தான் எழுதியிருப்பார் என்று நினைக்கிறேன். குறைவாக எழுதிப் பலரதும் கவனத்தை ஈர்த்த எழுத்தாளர்களுள் அவரும் ஒருவர். இதுவரை அவரது ஐந்து தொகுதிகள் வெளிவந்துள்ளன. மாற்றம் (1980), உலா (1992), சட்டநாதன் கதைகள் (1996), புதியவர்கள் (2006), முக்கூடல் (2010) என்பன அவை. முதல் நான்கு தொகுதிகளையும் நான் படித்திருக்கிறேன், ஐந்தாவது தொகுதி இன்னும் படிக்கக் கிடைக்கவில்லை. முதல் நான்கு தொகுதிகளும் அவரைப்பற்றி மதிப்பிடப் போதுமானவை என்று நினைக்கிறேன்.

கடந்த சுமார் நாற்பது ஆண்டுகால சமூக மாற்றம் அவரது கதைப்பொருளில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி யிருக்கிறது என்பது உண்மையே எனினும், அவரது எழுத்துப்பாணியிலும் உலகப் பார்வையிலும் பெரிய மாற்றங்கள் எவற்றையும் என்னால் காணமுடிய வில்லை. தனக்கென்று ஒரு பாணியையும் பார்வையையும் வகுத்துக் கொண்டு தொடர்ச்சி அறாமல், தடம் மாறிப் போகாமல், குடைசாய்ந்து விழாமல் அவரது இலக்கியப் பயணம் நிகழ்ந்திருக்கிறது என்பது அவரைப் பற்றிய ஒரு முக்கியமான அம்சமாக எனக்குத் தோன்று கின்றது.

சட்டநாதன் ஒரு ஜனரஞ்சக எழுத்தாளர் அல்ல. வாசக ருசிக்காக கதைகட்டுபவர் அல்ல அவர். அரசியல் ரீதியாக அவரை ஒரு முற்போக்கு எழுத்தாளர் அல்லது ஒரு இடதுசாரி என்றோ அல்லது தமிழ்த் தேசியவாதி என்றோ அவரது படைப்புகளை வைத்து அவரை அடையாளம் காணவும் முடியாது. அவரது படைப்புகளில் இந்த அரசியல் துருத்திக்கொண்டு வெளிப்படுவ தில்லை. “மிக அடக்கமாகவும் மனிதத் தன்மையோடும் தனது பாத்திரங்களை நோக்கி அவர்களுடைய உறவுகளினூடாக சமுதாயத்தைப் பற்றி, குறிப்பாக யாழ்ப்பாணச் சமுதாயத்தைப்பற்றி நாகுக்காகத் தமது கதைகள் மூலம் சிந்திக்கத் தூண்டியுள்ளார் ஆசிரியர்” என சட்டநாதனின் உலா சிறுகதைத் தொகுதிக்கு எழுதிய முன்னுரையில் ஏ. ஜே. கனகரத்தினா சொல்வது எனக்கும் உடன் பாடானதே.

சட்டநாதன் தன்னைச் சூழ உள்ள சமூக யதார்த்தத்தையும் அது தொடர்பான தனது அனுபவங் களையும் கொண்டு தனது கதை உலகைப் புனைந்திருக்கிறார். அவரது புனைவில் யதார்த்தமும் மிகை யுணர்வும் ஒரு பொருத்தமான விகிதாசாரத்தில் கலந் திருப்பதே அவரது கலையின் வெற்றியின் அடிப்படை என்று எனக்குத் தோன்று கின்றது. இவ்வகையில் தி. ஜானகிராமனின் செல்வாக்கு அவரிடம் உண்டு என்று சொல்லலாம். இந்தச் செல்வாக்கு ஒரு போலி யான பின்பற்றலாக அன்றி (imitation) அவரது தனித்து வத்தின் ஒரு அம்சமாக மாறியுள்ளது எனலாம்.

சட்டநாதனின் கதைகள் எல்லாம் யாழ்ப்பாணக் கதைகள் தான். யாழ்ப்பாணச் சமூக வாழ்வு, அதன் யதார்த்தம்தான் அவரது கதைப்பொருள். யாழ்ப்பாணச் சமூக அமைப்பு, அதன் மதிப்பீடுகள், சாதி அடுக்கு என்பன தனிமனிதர்களை எவ்வாறு பாதிக்கின்றன, தனிமனிதர்கள் இவற்றை எவ்வாறு எதிர்கொள்ளுகின்றார்கள் என்பதையே சட்டநாதனின் கதைகள் சித்திரிக்கின்றன. கடந்த முப்பது ஆண்டுகால யுத்தத்தின் விளைவுகளையும் அவரது கதைகள் பதிவு செய்துள்ளன. பெண்களும் குழந்தைகளும் அவரது புனைவுலகில் முக்கிய இடம்பெறுகின்றனர்.

இக்கட்டுரையிலே போர்க்கால வாழ்வு பற்றிய அவரது கதைகளை மட்டும் நான் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக்கொள்கிறேன். இப்பொருள் தொடர்பான அவரது கதைகள் அதிகம் இல்லை என்று நினைக்கிறேன். அவரது முதல் நான்கு தொகுப்புகளிலும் இடம்பெறும் “அவர்களது துயரம்”, “நகர்வு”, “கவளம்”, “பக்குவம்”,

“திருப்தி” ஆகிய ஐந்து கதைகளை மட்டும் நாம் இங்கு நோக்கலாம். இவையெல்லாம் யுத்தத்தால் சாதாரண மக்கள் எவ்வாறு அவலத்துக்கு ஆளாகினார்கள், அதை எவ்வாறு எதிர்கொண்டார்கள் என்பதையே சித்திரிக்கின்றன.

புலம்பெயர்ந்து கனடாவில் வாழும் ஈழத்து ஆங்கில எழுத்தாளர் மைக்கல் ஒந்தாஜியின் அனுசரணையில் இயங்கும் “க்ரேக்ஷியன் ட்றஸ்ற்” வெளியிட விரும்பிய Lankan Mosaic என்ற சிங்கள, தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புத் தொகுதிக்காகத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளைத் தொகுத்தபோது எவ்வித சங்கடமும் இல்லாமல் சட்டநாதனின் “அவர்களது துயரம்” என்ற சிறுகதையை நான் தேர்ந்தெடுத்தேன். கடந்த முப்பது ஆண்டுகளில் போர்க்கால வாழ்வு பற்றி எழுதப்பட்ட மிகச் சிறந்த ஈழத்துச் சிறுகதைகளில் அதுவும் ஒன்று என்பது என் அபிப்பிராயம். போர்க்கால வாழ்வு பற்றிய மிகப் பெரும்பாலான கதைகள் அனுபவச் செறிவற்ற அரசியல் முனைப்புடைய சுட்டுக்கதைகளாகவே இருக்கின்றன. “அவர்களது துயரம்” அவற்றிலிருந்து வேறுபட்டது. ராணுவத்தால் பிடித்துச் செல்லப்பட்ட தன் அப்பாவி மகனைத் தேடி ராணுவ முகாமுக்குப் போயும் சரியான தகவல் எதுவும் இன்றித் திரும்பும் தகப்பன், வழியில் ஒரு பற்றைக்குள் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டு, சிதைந்த நிலையில் அவனது உடலைக் கண்டெடுத்தும், அதை வீட்டுக்குக் கொண்டுபோனால் தாய் தாங்கமாட்டாள் என உணர்ந்து அந்த இடத்திலேயே தகனம் செய்துவிட்டு வீடு திரும்புவதைச் சொல்கிறது கதை. சட்டநாதன் சம்பவங்களை விபரிக்கும் முறை “அவர்களின் துயரத்தை” வாசகரின் நெஞ்சில் ஏற்றிவிடுகின்றது.

கதை இவ்வாறு தொடங்குகின்றது:

அந்தச் செய்தி அவருக்குச் சிறிது நம்பிக்கை தருவதாய் இருந்தது.

“அவர்கள் அந்தக் காட்டேறியள்... போகேக்கை புடிச்ச இளம் பெடியளை விடுறாங்களாம்... அல்லைப் பிட்டியிலை சைவப் பள்ளிக்கூடத்திலையும் அலுமினியத் தொழிற்சாலையிலையும் “காம்” போட்டிருக்கிறாங்களாம்...”

தருமர்தான் அந்தச் செய்தியைச் சொன்னார்.

“தருமருக்கு இதை ஆர் சொல்லியிருப்பினம்... தகவல் சரியாய் இருக்குமா... ?

முகத்தார் அமைதி இழந்து தவித்தார்.

தருமர் மட்டுமல்ல சிவத்தாரும் அந்தச் செய்தியுடன்தான் முன் திண்ணைக்கு வந்தார்.

திண்ணையில் ஊரே கூடியிருந்தது. கொட்டத் தோட்டத்துச் சிவக்கொழுந்து, விசாலாட்சி, கதிரித் தம்பி, நாவலடிப்புலத்துச் செல்லப்பா, கந்தையா, அருமை, அருமை பெண்சாதி தவம், மொண்டித்துறை நவம், நடராசா, பசுபதி, நொச்சிக்காட்டுக் குணம், குணம் பெண்சாதி மதி, சோளாவத்தை செல்லர், சண்முகம் என்று பலர். திண்ணை நிரம்பி முற்றத்திலும் இருந்தார்கள்.

தாரணியும் கமலமும் கூட தாவடிப்பக்கத்திலிருந்து வந்திருந்தார்கள். தாரணியின் சிநேகிதி வதனியும் வந்திருந்தாள்.

கமலத்தின் மடியில் தலை வைத்து பவளம் படுத்திருந் தாள். தாரணி பவளத்துக்கு விசுக்கிக் கொண்டிருந்தாள். கமலம் பவளத்தைப் பார்த்துச் சொன்னாள்:

“மச்சாள் என்ன செய்யுது... கொஞ்சம் தண்ணி போட்டுத் தரட்டுமா...? நேற்றையிலை இருந்து அன்ன ஆகாரம் இல்லாமல் பட்டினி கிடக்கேலுமா.. ? தம்பி தயாளனுக்கு ஒண்டும் நடவாது. அவன் சுகமாயிருப்பான்... உயிராபத்திராது... நாம கும்பிடுற தெய்வம் பிள்ளையைக் கொண்டுவந்து தரும்...”

பவளம் விம்மினாள். அவளது விம்மல் ஒலி கூடத்தி லிருந்து வெளித்திண்ணைவரை கேட்டது. அந்த விம்மலில் தோய்ந்திருந்த துயரம், தாரையாய் அந்தச் சூழலையே கவிந்து அழுத்தியது.

முகத்தாருக்கு இருப்புக்கொள்ளவில்லை. கலக்கத்துடன் எழுந்து உள்ளே வந்தார்.

ஒரு திரைப்படக் காட்சிபோன்ற இந்த விபரிப்பு கடத்திச் செல்லப்பட்ட இளைஞனின் வீட்டுச் சூழலை, பெற்றோர், உறவினர், அயலவர்களின் கவலையையும் ஆதங்கத்தையும் நம் மனதில் ஒரு காட்சிப் படிமமாக விரிக்கின்றது.

முகத்தார், பவளம் தம்பதியரின் மகன் தயாளன் ஒரு மருத்துவ பீட மாணவன். அவனுடைய மச்சாள் தாரணியும் ஏ. எல் சித்தி யடைந்து மருத்துவபீடம் போக ஆயத்தமாயிருக்கிறாள். தயாளனுக்கு அவள்தான் என முகத்தார் ஏற்கனவே தீர்மானித்து விட்டார். அவர்களுக் கிடையேயும் அந்நியோன்யமும் காதலும் அரும்பியிருக் கிறது. இந்த நிலையில் தான் தயாளன் ராணுவத்தால் பிடித்துச் செல்லப்பட்டான். அவன் எங்கிருக்கிறான் அவனுக்கு

என்ன நடந்தது என்று யாருக்கும் தெரிய வில்லை.

வாய்வழித் தகவல்களைக் கேட்டு முகத்தார் அல்லைப்பிட்டி ராணுவமுகாமுக்குப் போகிறார். அவர் போகும் வழியெல்லாம் யுத்தத்தின் சிதைவுகளையே காண்கிறார். ராணுவ முகாமில் வழங்கப்படும் உலர் உணவுக்காக முதியவர்களும், பெண்களும், சிறு பிள்ளைகளும் கியூவரிசையில் நிற்கிறார்கள். நீண்ட காத்திருப்பின் பின் முகத்தார் ராணுவ அதிகாரியைச் சந்திக்கிறார். அதிகாரி சொல்கிறான்:

“நாம ஆக்களைப் பிடிக்கல்ல... புலியத்தாங் பிடிச்சது. விசாரித்துப் பாத்து விடும்.. நீ போங்க...”

நம்பிக்கை இழந்தவராய் முகத்தார் அவனைப் பரிதாபமாகப் பார்த்து நிற்கிறார். அதிகாரி மீண்டும் சற்று உரத்து அதட்டும் குரலில் சொல்கிறான்:

“நீ... போங்க ஐயா... உங்க மகன் வரும்...”

முகத்தார் மனம் உடைந்து போனவராய் மெளனமாக வெளியேறுகிறார்.

திரும்பிவரும் வழியில் மகனின் சடலத்தைக் கண்டெடுக்கிறார் முகத்தார்.

“கறுப்பாச்சி அம்மன் கோயிலைக் கடந்து, மண்கும்பானைத் தொட்டு நடந்தார்கள். அவர்களுக்கு முன்னாலும் பின்னாலும் சனசந்தடி இருந்தது. சாட்டியை ஊடறுத்து ஒற்றையடிப் பாதையில் இறங்கிய போது, அடர்த்தியாக வளர்ந் திருந்த ஈச்சம்பற்றைக் காட்டுப் பக்கமாக, வழமைக்கு மாறாக தொகையான காக்கைகள்... ஒரிரு நாய்களும் மோப்பம் பிடித்த படி...”

முகத்தில் அறைந்தாற்போன்ற துர்நாற்றம் அவர் களைத் தாக்கியது.

“மாடுகீடு செத்துக்கிடக்குது போலை..”

சிவராசா அபிப்பிராயம் கூறினான்.

முகத்தாருக்கு அப்படி அல்ல என்று ஏதோ உள்ளிருந்து சொல்லியது. ஒருவகை வேகத்துடன் அவர் ஈச்சம் பற்றைகளை விலக்கியபடி உள்ளே நுழைந்தார். கறுப்பாய் உள்ளே... கிட்டவாக நுழைந்து பார்த்தார். பச்சைக் கோட்டுச் சாறத்துடன்... அவருக்கு ஐம்புலனும் ஒடுங்கி, சதுரம் பதறி, மரண வேர்வை வேர்த்தது.

“சிவராசா... என்ரை பிள்ளை... என்ரை பிள்ளையடா...”

.....

முன்னால் போனவர்களும் பின்னால் வந்தவர்களும் கும்பலாகக் கூடிவிட்டார்கள்.

சிவராசா முகத்தாரைப் பார்த்துக் கேட்டான்:

“தொட்டால் கையுடன் வந்திடும் போலை கிடக்கு... எண்டாலும் வீட்டை எடுத்துப் போவம்...”

“வேண்டாம் ராசா. அவள் பவளம் இந்தக் கோலத்திலை பிள்ளையைப் பார்க்க வேண்டாம். அந்தப் பெட்டை தாரணியாலையும் தாங்கேலாது. இஞ்சையே என்ரை துரைக்கு நான் கொள்ளி போடுறன்.”

....

அவரது துயரத்தில் அங்கு கூடிநின்றவர்கள் அனைவரும் பங்குகொண்டனர். காட்டுவிறகு, பூவரசங்கொம்பு, ஒதியமரக்கிளை என உடைத்துக் குவித்தார்கள். ஈச்சம்பற்றை யின் உலர்ந்த பாளைகளைப் பிடுங்கி நெருப்பு மூட்டினார்கள். சடங்கு சம்பிரதாயம் எல்லாம் புறமொதுங்க தனது அருமந்த பிள்ளைக்கு முகத்தார் கொள்ளி போட்டார்.

தயாளனது உடலைத் தீ நாக்குகள் சூழ்ந்து தழுவிக்கொண்டன.

அங்கு நின்றவர்கள் எரியும் சிதையை வெறித்துப் பார்த்தபடி நின்றார்கள்.

கதை இத்துடன் முடிந்திருக்கவேண்டும். கதை வெளிப்படுத்தும் துயரமும், அதன் ஊடாக வெளிப்படும் யுத்தத்தின் மீதான ஆசிரியரின் விமர்சனமும் இங்கு உச்சத்தை எட்டிவிடுகின்றன. சட்டநாதனின் இயல்புப் படிக்கு அவர் இத்துடன் முடித்திருக்கக் கூடியவர்தான். ஆயினும் அவரது உணர்வு இதற்கு எதிரான தனது கோபத்தையும், இதற்கு ஒரு தீர்வையும் இன்னும் வெளிப்படையாச் சொல்வதற்கு அவரைத் தூண்டியது போலும். கதையை அவர் பின்வருமாறு முடிக்கிறார்:

“இந்த யுத்தம் நம்மை மிதித்து, துவைத்து புழுதியோடு புழுதியாய் அரைத்துவிடுமா... இளம் பிள்ளையள் கண்ணில் பட்டால் அள்ளிக்கொண்டு போறாங்கள்... அல்லது சுட்டுத் தள்ளி

விடுறாங்களே இதற்கு... இதற்கு...?”

தூரத்தில் துப்பாக்கி வேட்டுகள் கேட்டன.

“பொடியள் ஆமியைச் சுடுறாங்கள் போலை கிடக்கு. அல்லைப்பிட்டிப்பக்கம்தான் கேட்குது...”

கூட்டமாய் நின்றவர்கள் தமக்குள் கதைத்துக் கொண்டார்கள்.

மேற்கு வானம் சிவந்து, பெரியவெளி குருதிப்புனலில் தோய்ந்தது போலிருந்தது. இரத்த கோளமாய் திரட்சிகொண்ட சூரியப்பந்து படுவானில் சாய்ந்து மறைந்தது.

முகத்தார் சிவராசாவின் கைத்தாங்கலில் மீளவும் நடக்கத் தொடங்கினார். சிவராசாவின் கைகளில் அந்த அரிசியும் மாவும் பொதியாக, அந்தப்பொதி இப்பொழுது அவனுக்குக் கனத்தது.

கதைக்கு இந்த முடிவு அவசியம் அற்றது எனினும், அன்றையச் சூழலின் அரசியலோடு அது பொருந்திப்போவதாகத் தோன்றுகின்றது. சட்டநாதன் தமிழ்த் தேசியவாத அரசியலை வெளிப்படையாகப் பேசாதவர் எனினும், போர்க்கால வாழ்வு தொடர்பாக அவருடைய கதைகளில் வரும் இத்தகைய சில குறிப்புகள் அவருடைய அரசியல் சார்பை உணர்த்துவ தாகக் கொள்ளலாம். இந்திய அமைதிப்படையின் அனுசரணையுடன் தமிழ்த் தேசிய ராணுவம் உருவாக்கப்பட்ட காலத்திலிருந்து தமிழ்ச் சிறுவர்களும் இளைஞர்களும் பலவந்தமாகப் பிடித்துச் செல்லப் பட்டு ராணுவத்தில் சேர்க்கப்பட்டதும், இயக்க மோதல் களினால் ஆயிரக் கணக்கான இளைஞர்கள் கொல்லப் பட்டதும் வரலாறு. ஆயினும், இத்துயரங்கள் நமது சிறுகதைகளில் அதிகம் இடம்பெறவில்லை என்பதும் இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது.

“நகர்வு” போர்கால வாழ்க்கை பற்றிய சட்டநாதனின் பிறிதொரு முக்கியமான கதை எனலாம். படை நகரும் போது மக்கள் இடம்பெயர நேர்வதும், அது ஏற்படுத்தும் வலியும், சோகமும் இக்கதையில் இயல்பாகச் சித்திரிக்கப்படுகின்றது. மனிதத்தின் உயிர்ப்பும், நிலைமையை எதிர்கொள்ளும் ஓர்மமும் நிகழ்ச்சிகளின் ஊடாக முன்னிலைப்படுத்தப்படுகின்றன.

பட்டதாரி ஆசிரியனான வரதன், தோட்டத்தில் கடினமாக உழைக்கும் அப்பா, அப்பாபோல் கடின உழைப்பாளி இல்லா விடினும் குசினியிலும் தோட்டத் திலும் வேலைசெய்யும் அம்மா, வயதான காலத்தில் நடமாடமுடியாது கட்டிலோடு கிடக்கும்

தாத்தா. ஷெல் தாக்குதலும் குண்டுவீச்சும் தொடர ராணுவம் கிராமங்களுக்குள் நுழைந்தபோது இவர்களின் அன்றாட வாழ்க்கை சிதைகிறது. ஊரே எடுக்கக் கூடியதை எடுத்துக்கொண்டு வெளியேறும்போது இவர்களும் வெளியேற நேர்கிறது. கிழவரைக் கொண்டுபோக முடியவில்லை. வீட்டிலேயே விட்டு விட்டு வெளியேறுகிறார்கள்.

அவனுடனும், அந்த வீட்டுடனும் நெருக்கமான தொடர்புடையவள் வத்சலா. அதிகம் படிப்பறிவில்லாத அதே கிராமத்துப் பெட்டை. “தகப்பனைத் தின்னி... தாயிருந்தும் இல்லாத மாதிரி... நோயாளி, நடைப்பிணம்... அதோடு சொத்துப் பத்தெண்டு ஏதுமில்லாத பெட்டை.” அவர்களுக்கிடையிலே காதல் அரும்பி மலர்ந்திருக்கிறது. தாய் தகப்பனுக்கு அதில் விருப்பமில்லை. எனினும், தன் விருப்பத்துக்குக் குறுக்கே நிற்கமாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு. அந்த வீட்டில் அவனைத் தவிர, தாத்தா வுடன்தான் அவளுக்கு அதிக நெருக்கம். வெளியேறும் அவசரத்தில் அவளைப்பார்க்க விரும்பியும் முடியவில்லை. இவர்கள் அவளைப் பார்க்காமலேயே வெளியேறுகிறார்கள்.

“பெரிசும் சிறிசுமாய், வித்தியாசம் ஏதும் இல்லாமல் பல பக்கத்திலுமிருந்து இடம்பெயரும் ஜனசமுத்திரம். கையில் அகப்பட்டதை எடுத்துக் கொண்டு, சொத்து சுகம் எல்லாவற்றையும் இழந்த நிலையில், துயரம் படிந்த முகத்துடன், எதையோ தொலைத்து விட்டவர்கள் போல மக்கள் அள்ளுண்டு போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.”

வழியெங்கும் அவனுக்கு தாத்தாவின் எண்ணம், வத்சலாவின் எண்ணம். “ஐயாவையும் அம்மாவையும் மண்கும்பானில் விட்டுவந்து தாத்தாவையும் அழைத்துப் போக முடிந்தால்” என்று யோசிக்கிறான். “வத்சலா என்ன செய்து கொண்டிருப்பாள். தாயைத் தூக்கிப் பறிக்க முடியாமல் தனியாகத்தான் புறப்பட்டிருப்பாளா?” என்றெல்லாம் யோசிக்கிறான். “வத்சலா வலுகெட்டி. எப்படியும் வந்திடுவாள். தாய்க்கும் ஏதாவது ஒழுங்கு செய்துபோட்டு வருவாள்... இரண்டொரு நாளிலை திரும்பலாம்... திரும்பமுடியாமல் போனால் ...? தாத்தா வின் நிலை... வத்சலா அம்மாவின் நிலை...? அவனுக்குத் தலை சுற்றியது மயக்கம் வரும் போலிருந்தது.”

சாவுக்குப் பயந்து ஓடும் இந்த ஓட்டம் அவனுக்குச் சலிப்புத் தருகிறது. “மரணத்தின் கரு நிழலைக் கண்டு பயந்து விலகி ஓடி எதைக் கண்டு விட்டோம். களத்தில் மரணத்தின் முகத்துக்கு நேராகவே

முடிவுகளை எடுக்கும் ஒரு போராளியின் திராணி நமக்கு ஏன் ஆவதில்லை. பயந்து பயந்து ஓடும் இந்த அவலத்திலும் பார்க்க மரணம் அர்த்தமுடையது” என்றெல்லாம் யோசிக்கிறான். சூழலின் நெருக்கடி அவனுக்குள் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துகின்றது.

பிள்ளையார் கோயிலடி இடம்பெயர்ந்தவர் களின் புகலிடமாகிறது. கால்வைக்க இடமில்லாத சனநெரிசல். அவன் அப்பாவையும் அம்மாவையும் கோயிலடியில் சைக்கிளிலிருந்து இறக்கிவிடுகிறான். கோயில் சுற்றாடலில் வத்சலாவைத் தேடிப் புறப்படுகிறான். அவள் இல்லை. “வருவதாயின் அவள் இங்கு தான் வரவேண்டும். இல்லை நடப்பது நடக்கட்டும் என்று வீம்புடன் வராமலே விட்டுவிட்டாளோ” என்றெல்லாம் அவன் மனம் அலை பாய்கிறது. “அவள் வரவில்லையானால் அவளையும் அவளது தாயாரையும் தாத்தாவை யும் அழைத்துவர வேண்டும்” என்றும் தீர்மானிக்கிறான்.

சன நெரிசலில் கோயிலைச் சுற்றி வெளியே வந்தவனுக்கு ஒரு அதிசயம் காத்திருக்கின்றது. வத்சலா சைக்கிளை உருட்டியபடி வருகிறாள். சைக்கிளின் பின்னால் அவளது தாய். ஒரு அடிதானும் எடுத்து வைக்க முடியாதவளைத் தனியாகச் சைக்கிளில் சுமந்து வந்திருக்கிறாள். மகிழ்ச்சியில் நின்ற அவனிடம் வத்சலா கேட்ட முதல் கேள்வி “தாத்தா எங்க” என்பதுதான். அவனுடைய தயக்கத் தைப் பார்த்ததும் அவள் ஏசுகிறாள். “அந்தக் கிழவனைப் போட்ட இடத்திலை போட்டிட்டு ஓடிவர உங்களுக்கு வெக்க மாயில்லை. உயிர் அப்படி என்ன வெல்லமா?” என்று கேட்கிறாள். அப்படிக்கேட்க அவளுக்கு முழுத் தகுதியும் உண்டு. வரதன் சைக்கிளைத் தள்ளிக்கொண்டு போகப் போகிறான். அப்பாவும் அம்மாவும் தடுக்கின்றனர். வத்சலா அவர்களுக்குச் சமாதானம் சொல்லி அவனைப் போக விடுகிறாள். தோலைவில் ஷெல் விழுந்து வெடிக்கும் சத்தம் கேட்கிறது. சட்டநாதன் கதையை இவ்வாறு முடிக்கிறார்:

பாக்கியம் குமுறி அழத்தொடங்கினாள்.

“இல்லை மாமி உங்கள் பிள்ளைக்கு ஒண்டும் வராது. நீங்கள் கும்பிடுற தெய்வம் அவரைக் காப்பாற்றும் கவலைப்படாதேங்க. செய்யவேண்டியதைச் செய்யாமல் விடுறதுதான் பிழை. தாத்தா பாவம், தனிச்சு - தவிச்சுப் போயிடுவாரெல்லா.. இரண்டு பேரும் பத்திரமாய் வருவினம்.”

அவளது வார்த்தைகள் பாக்கியத்துக்கு ஆறுதல் தந்தன.

பாக்கியம் வரதன் போன திசையேயே பார்த்தபடி நின்றாள்.

எங்கோ தொலைவில் பொம்மர்கள் குண்டு மழை பொழிந்துகொண்டிருந்தன. இடையில் ஹெலியின் வேட்டுச் சத்தமும் கேட்டது.”

யுத்தத்தின் போது இடம்பெயரும் அவலத்தை மிக யதார்த்தமாகச் சித்திரிக்கும் கதை இது. சூழலின் யதார்த்தமும் மனித உணர்வுகளும் முட்டிமோதுவதை இயல்பு குன்றாமல் சட்டநாதன் இக்கதையில் விபரித்துச்செல்கிறார். அவருடைய, இளந்தலை முறையைச் சேர்ந்த பெரும்பாலான பெண்பாத்திரங்கள் போல வத்சலாவும் தந்துணிபு உடையவளாகவும், சுயமாகச் சிந்தித்துச் செயற்படுபவளாகவும் இருக்கிறாள். “அவர்களின் துயரம்” கதையில் வருவது போலவே போராளிகள் மீதான ஒரு மனச்சாய்வும் வரதனின் நினைவோட்டத்தின் மூலம் வெளிப்படுகின்றது. மக்கள் திரளாக அள்ளுண்டு வெளியேறுவதைக் கண்டு வரதனின் சிந்தனை இவ்வாறு ஓடுகின்றது:

“எங்கே போவது இந்த மண்ணைவிட்டு. தீத்தாங் கூடலையும், நவக்கை வயல் வெளியையும், தாவடியையும், சிலுந்தாவில் சிலிர்த்துக் கிடக்கும் நீரையும், அஞ்ஞாவையும், ஆலடித்துண்டையும் விட்டுவிட்டு எங்கேபோவது. இருத்தலின் அர்த்தம் இழந்த இந்த அவலம் நிரந்தரமானதா...? போன மார்கழியில்தானே மாங்குளத்தில் அந்த வீரம் விளைந்தது. ஓட ஓட விரட்டியவர்களை இந்த மண்ணின் மைந்தர்கள் புறங்கண்டு விரட்டினார்களே, அது இந்தப் பூமியில் நடந்த அதிசயம் அல்லவா...? இந்தப் பூமி... நம் கைவசமாகும், வாழ்வு புதிதாய் மலர்வுகொள்ளும்”

அவன் சிலிர்த்துக்கொண்டான்.

ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிரான மண்பற்றும். மீட்பர்கள் மீதான உணர்வுபூர்வமான நம்பிக்கையும் இங்கு வெளிப்படக் காணலாம். பின்னோக்கிப் பார்க்கும் போது இந்தக் கனவு மெய்ப்படவில்லை எனினும், இக்கதை சித்திரிக்கும் யுத்தசூழல் ஏற்படுத்திய மனித அவலமும், மனித உணர்வுகளும், யதார்த்தத்தை எதிர்கொள்ளும் ஓர்மமும் நம்முள் அழகியல் ரீதியான ஆழமான அதிர்வுகளை ஏற்படுத்துகின்றன.

சட்டநாதனின் “கவளம்” இந்திய அமைதிப் படையினால் அப்பாவி மக்கள் அடைந்த இன்னலைச் சித்திரிக்கின்றது. இக்கதையில் தாயை இழந்து, தகப்பனும் எங்கோ போய்விட தனது

பாதுகாப்பில் வளரும் பேரக்குழந்தை சிவகாமியுடன் அகதி முகாமில் தங்கியிருக்கும் முதியவர் ராமலிங்கம் இந்திய அமைதிப்படை யினரால் சுட்டுக்கொல்லப்படுகிறார். கீரைக்கட்டு விற்றுப் பிழைப்பு நடத்தியவர் அவர். ஒரு பிடிச் சோற்றுக்கும் வழியில்லாமல் தங்கி யிருக்கும் நிலையிலும் நேர்மையைப் பேணியவர். அகதிமுகாமில் இருக்கும் மற்றவர்கள் சங்கக் கடையை உடைத்துச் சாமான் அள்ளி யதிலோ, கோழிப் பண்ணைத் திருட்டிலோ சம்பந்தப்படாதவர். அதைவிடப்பட்டினி கிடப்பதை மேலாகக் கருதியவர் ராமலிங்கம்.

தன் பேத்திக்கும் தனக்கும் ஒரு கவளம் சோற்றுக்கு வழி யில்லாத நிலையில், திடீரென்று வீட்டில் பிடியரிசி போட்டுவைத்த பாணை அவருக்கு ஞாபகம் வருகிறது. அதை எடுத்துவருவதற்காக இந்திய ராணுவம் முற்றுகை இட்டுள்ள சூழலில் ஊரடங்குச் சட்டத்தையும் மறந்து ஒழித்தொழித்து வீடுவந்து அரிசிப்பாணையை எடுத்துக்கொண்டு திரும்பியபோது இந்திய ராணுவத்தால் சுட்டுக் கொல்லப்படுகிறார். இந்தியச் சிப்பாய்கள் சப்பாத்துக் காலால் அவரது உடலைப் புரட்டிவிட்டு “ஒரு கிழட்டுப் புலி” என்று ஏழனம் செய்து சிரிக்கிறார்கள்.

அப்பாவிமான ராமலிங்கத்தின் அவலச் சாவு நம் மனதில் கனம் ஏற்றுகின்றது. இடப்பெயர்வும் பசியும் மக்களை எப்படி யெல்லாம் விரட்டுகிறது என்பதை இக்கதையில் படம்பிடித்திருக் கிறார் ஆசிரியர். ராமலிங்கத்துக்குப் புரிந்த அளவு அரசியலும் இக்கதையில் பேசப்படுகிறது.

“காந்தி பிறந்த பூமி என்ற ஒரு பயபக்தி இருந்தது அவருக்கு. அந்த இந்தியா தன் ஆன்ம வசீகரம் அனைத்தையுமே இழந்து ஒரு இரத்த வெறி கொண்ட ஓநாயாய்... எல்லாமே பொய்யாய்... நம்ப முடியாததாய்...” இருக்கிறது அவருக்கு. “அவர் தெரிந்துகொண்ட தெல்லாம் அவ்வளவுதான். ஆழமான அரசிய லெல்லாம் எங்கே அவருக்குப் புரியப் போகிறது. எளிமையும் அப்பாவித்தனமும் மிகுந்த மனிதர் அவர்” என்று அவரைப் பற்றி விபரிக்கும் கதைசொல்லி, அதனூடு தனது அரசியலையும் முன்வைக்கிறார்.

அவருக்கு ஏதுவுமே புரியும்படியாய் இல்லை என்று கூறும் கதைசொல்லி “மக்களது துன்பதுயரம் புரிந்தது, அவர்கள் வயித்துக்கும் வாய்க்குமில்லாமல் அலைந்து திரிவது புரிந்தது. களப்பலியாகும் இளைஞர் களது இழப்பும் தியாகமும் புரிந்தது” என்கிறார். ராமலிங்கத்தின் நினைவோட்டமாக இப்படியும் கூறப்படுகின்றது:

“... ஆமிக்காரன் எவனுமே அயோக்கியனாகத் தானிருப்பான். துப்பாக்கிச் சனியனைப்பிடித்தவன் தமிழனோ, தெலுங்கனோ, சீக்கியனோ எவனாயிருந்தாலும் எல்லாரும் ஒரே ரகம்தான்.”

நற்குணங்கள் உள்ள ஒரு அப்பாவி ஏழைக் கிழவனின் படுகொலையைச் சித்திரிப்பதன் மூலம் யுத்தம் பற்றியும் வன்முறை அரசியல் பற்றியும் நம்மைச் சிந்திக்கத் தூண்டுகின்றது இக்கதை.

“திருப்தி”, “பக்குவம்” ஆகிய இரு கதைகளும் யுத்தத்தை நேரடியாக அன்றி, பின்புலமாகக் கொண்டுள்ளன. “திருப்தி” கதை ஷெல் அடியில் தந்தையை இழந்த சிறுவன் தனக்கும் தன் தாய்க்கும் தங்கைக்கும் சோறுபோடவும், தனதும் தன் தங்கையினதும் படிப்பைத் தொடரவும் கோயிலடியில் கடலையும் பலூனும் விற்றுப் பிழைப்பு நடத்த நேர்ந்த அவலத்தைக் கூறுகிறது. கதை சொல்லி அவனில் இரக்கப்பட்டும், அவனுக்கு உதவும் முகமாகவும் ஐந்து பலூன்கள் வாங்கித் திருப்தியடைகிறார். அவருடைய திருப்தி அந்தச் சிறுவனுக்கு எவ்வளவு தூரம் உதவும்? தொடர்ந்தும் அவர் அவனிடம் ஐந்து, பத்து பலூன்கள் வாங்குவாரா? அதன் மூலம் அவனது வாழ்க்கைத் தரம் உயர்ந்துவிடுமா? யுத்தம் அழித்த அவனுடைய வாழ்வு நிமிருமா? போன்ற கேள்விகளை நம்முள் எழுப்பும் ஒரு நல்ல கதை இது.

“பக்குவம்” கதை தன் சக ஆசிரியனின் சாவீட்டுக்குச் சென்று திரும்பும் கதைசொல்லியின் மன உணர்வைப் பற்றிப் பேசுகிறது. முப்பத்தொரு வயதில் பரந்தாமன் துப்பாக்கிச் சூட்டில் பலியாகிறான். இன்னும் இரண்டொரு மாதத்தில் தான் காதலித்த ஈஸ்வரியைத் திருமணம் செய்ய இருந்தவன் அவன். அவன் எப்படிச் செத்தான்? “குரொஸ் ஃபயரிங்கிலா அல்லது இயக்கத் தொடர்பினாலா” என்பது சரியாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் யுத்தம்தான் அவனது சாவுக்குக் காரணம்.

கதைசொல்லியை அவனது சாவு பெரிதும் பாதிக்கின்றது. சாவீட்டுக்கு வந்த தனது மற்றொரு நண்பன் பசுபதியை அது அப்படிப் பாதித்ததாகத் தெரியவில்லை. பரந்தாமனின் பிணம் சிதையில் எரிந்த போது அவன் யாரோடோ கலகலப்பாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தான். மற்றவர்களை விட தன்னை இது ஏன் பாதிக்க வேண்டும். “பரந்தாமனின் உடலைத் தீ நாக்குகள் தழுவியபோது இவனது தேகம் லேசாக நடுங்கியது. கண்கள் பனித்தன. உள்ளத்து உணர்வுகள் அனைத்துமே உறைந்து போனதான நிலை.” ஆனால் “பசுபதியை எதுவும் தொடவில்லை.” அது ஏன் என்பது இவனது

விசாரம். சுடலையை விட்டு வெளியே வந்தபோது மழை பிடித்துக்கொள்கிறது. இவன் பசுபதியின் குடைக்குள் ஒதுங்குகிறான். “பாஸிங் கிளவுட்ஸ் மச்சான்... மழை விட்டிடும்” என்கிறான் பசுபதி. “இந்த வாழ்வு... இதன் அர்த்தம் எல்லாமே நகரும் முகில்கூட்டம் தானா” என இவன் யோசிக் கிறான். மரணமும் வாழ்வும் பற்றிய விசாரம் அவனைத் தொற்றிக்கொள்கிறது.

சாவீட்டுக்குச் செல்லும் போது தான் சைக்கிளை விட்டுச் சென்ற முன்பின் தெரியாத அந்த வீட்டுச் சிறுமியின் பரிவும், கரிசனையும் அவன் மனதை மகிழ்விக்கின்றது. அவன் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு வீடு திரும்புகிறான் “மனம் பரவசம் கொண்டு சிறகு விரித்த தான உணர்வு. பரந்தாமனின் மரணம் தந்த உளைச்சல் சிறுகச் சிறுக நீங்கியதான நிலையில் எல்லாமே அவனுக்கு அழகாக இருந்தன.”

“அவனுக்கு முன்பாக, எதிரே வந்து அவனைக் கடந்து சைக்கிளில் சென்ற பெண்பிள்ளையின் லாவகம், சுமக்க முடியாத சுமையைச் சுமந்து செல்லும் சிறுவனின் முகம் காட்டும் முதிர்ச்சி, தோளோடு தோள் கைபோட்டு சைக்கிளில் சமாந்தரமாய் உலாப் போகும் சீருடை அணிந்த கல்லூரி மாணவர்களின் குதூகலம், பஸ்ரியன் சந்தியில் திரும்பிய பஸ்ஸில், கணமே தெரிந்து மறைந்த அந்தப் பெயர் தெரியாத, எங்கோ எப்பொழுதோ பார்த்துப் பிரியப் பட்ட அழகியின் முகம், எல்லாமே அவனுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தன.”

தன்னை மறந்தவனாக, பாடலொன்றை முணுமுணுத்தபடி அவன் சைக்கிளை ஊன்றி மிதித்துச் செல்வதாகக் கதை முடிகின்றது.

யுத்தம் மனிதர்களுக்கு எவ்வளவு காயத்தை ஏற்படுத்தினாலும் வாழ்வு தொடரத்தான் செய்கிறது. அதன் உயிர்ப்பும், இயக்கமும் நம் மனதை ஆற்றி விடுகின்றது. வாழ்வில் இன்னும் இனிமை இருக்கிறது என்பதுதான் இக்கதை கூறும் செய்தி என்று நினைக்கிறேன்.

கடந்த முப்பதாண்டுப் போரையும், அதன் குரூரத்தையும், அதற்குள்ளும் வீழ்ச்சியடைந்துவிடாத மனித உயிர்ப்பையும் தன் கதைகளில் யதார்த்தமாகவும் நேர்மையாகவும் சட்டநாதன் பதிவுசெய்திருக்கிறார். அவர் பதிவு செய்யத் தவறியவற்றை அவரது அரசியலை மட்டுமன்றி, போர்க்கால அரசியலையும் மையப் படுத்தியே பார்க்கவேண்டும்.

சட்டநாதனின் ஏனைய கதைகள் வெளிப்படுத்தும் அவரது புனைவுலகம் பற்றித் தனியாக நோக்கவேண்டும். ●

க.சட்டநாதன் புனைவுகளில் பெண்கள், குழந்தைகள்

• தி.செல்வமனோகரன்

தமிழ்ச் சூழலில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் முக்கிய சிறுகதை ஆளுமைகளுள் ஒருவராக க. சட்டநாதன் திகழ்கிறார். அவர், ஈழத்தில் மட்டுமல்ல தமிழகம் மற்றும் புலம்பெயர்நாடுகளிலும் கணிப்பையும் கௌரவத்தையும் பெற்றுள்ளார். மாற்றம், உலா, சட்டநாதன் கதைகள், புதியவர்கள் முக்கூடல் எனும் சிறுகதைத் தொகுதிகள் வெளிவந்துள்ளன. நீளும் பாலை என்பது அவரின் குறுநாவலாகும்.

சட்டநாதனுடைய படைப்பு வெளி தனித்துவமானது. தன்னளவில் திருப்தி தரும் படைப்புக்களையே பிரசுரித்ததால் மிகக் குறைவான கதைகளையே எழுதியவர் என்றும் தரமான கதைகள் பலவற்றைத் தந்தவர் என்றும் விமர்சகர்களாலும் பிற்கால படைப்பாளிகள் சிலராலும் பாராட்டப்படுபவர். சிறுகதை மட்டுமல்லாது கலை இலக்கியம் சார் அனைத்துத் துறைகளிலும் அதிக ஆர்வம் காட்டி வருபவர். பட்டங்களுக்காகவும் பரிசுகளிற்காகவும் எழுதுபவரில்லை. அதற்காக யார் வீட்டுக் கதவையும் தட்டுபவருமல்ல. சுயலாபம் கருதிச் செயற்படுபவரும் இல்லை. மென்மையான இயல்பும் கலையிலக்கியம் மீது தீராக்காதலும் மீதூரப்பெற்றவர்.

சட்டநாதனின் படைப்பு வெளி பொதுவாக மூன்று புள்ளிகளில் இருந்து ஆரம்பமாகின்றது. ஊர் அல்லது நிலம், பெண்கள், குழந்தைகள் என்பவையே யவை. இவரின் கதைகள் பெரும்பாலும் வாழ்வின் துக்க அடிப்படைகளை மையங் கொண்டவையாகவே

காணப்படுகின்றன. அதாவது வாழ்க்கை மீதான மோகமும், உணர்வு ரீதியான ஈடுபாடும் தன் “அனுபவ வெண்கூட்டின்” ஊடு கலையாக்கமாகின்றது. தான் பிறந்து வளர்ந்த வேலணை மண், அதன் பண்பாட்டு அம்சங்கள், சகமனிதர்களின் இயல்புகள், இவை மீது கொண்ட ஈடுபாடு என்பவை, ஒரு நேர்நிலை யதார்த்த வாழ்க்கைப் பார்வையாக இவரின் கலையாக்கத்தில் இடம் பெறுகிறது. இன்றைய தலைமுறையினரிடம் இருந்து சட்டநாதன் போன்ற படைப்பாளிகளைப் பிரித்துக் காட்டும் முக்கிய அம்சமே இந்த நில அடையாளம் தான்.

பெண்கள் - ஜானகிராமன், மௌனி, ல.ச.ரா போன்றோரின தும் சட்டநாதனுடையதுமான பெண்களிடம் பல ஒற்றுமைகளை நாம் காணலாம். மௌனியின் பெண்கள் “பயங்கரவசீகரம்” உடையவர்கள். சக்திசொருபினிகள் ல.ச.ரா வின் பெண்களும் அம்பாள் வடிவங்கள். ஆனால் சமையலறை அசடுகளாகவே அவர்கள் பெரும்பாலும் இருக்கிறார்கள். ஜானகிராமனின் பெண்களும் பயங்கர வசீகரம் உடையவர்கள். அதேவேளை தனித்தன்மையும் ஆளுமையும் உடையவர்கள். உதாரணமாக மோகமுள் யமுனா, செம் பருத்தியில் வரும் புவனா போன்ற பாத்திரங்களைக் குறிப்பிடலாம். சட்டநாதனின் பெண்களும் ஜானகிராமனுடைய பெண்கள் போல வசீகரமும் தனித்தன்மையும் ஆளுமையும் உடையவர்கள். அதேவேளை அடக்கம், கனிவு, புரிதல் உள்ளவர்கள்.

குழந்தைகள் எப்போதும் ஒரு வசீகரத்தோடும் பிரியத்தோடும் சட்டநாதனால் படைக்கப்பட்ட பாத்திரங்கள். இந்த மூன்று புள்ளிகளும் சட்டநாதனின் படைப்பு வெளியின் மையப்புள்ளிகள். எவ்வாறான கதையாக்கம் நிகழ்ந்தாலும் இம்மூன்று புள்ளிகளும் ஒன்றோடு ஒன்று பின்னியோ தனித்தோ இடம்பெற்று விடுகின்றன.

சட்டநாதனின் உலகம் புறப்பார்வையில் எம்முன் எப்போதும் காட்சி தந்து கொண்டிருக்கும் சாதாரண உலகம் மனிதர்களும் அவ்வாறே. அவர்களின் துன்பங்கள், துக்கங்கள், நளினங்கள், சந்தோஷங்கள் எனத் தன்முன் விரிகின்ற அனுபவங்களில் வாழ்வின் தன்மையை உணர்ந்து அதனைத் தன் எழுத்துக்களில் பதிபவர் - பிரதிபலிப்பவர் புற உலகத்தோற்றங்களின் ஆகர்ஷிப்புக்கு உள்ளாகி அதனைத் தன் அனுபவத்தளத்தினூடு நுட்பமாக - வெகு நேர்த்தியாகப் பிரதிபலிப்பவர்.

பாடசாலை ஆசிரியரும் மென்னுணர்வு உடையவருமான

இவரின் படைப்புக்களில் வடிவவுணர்வு, புனைவுத்தருக்கம், சிறந்த மொழிநடை, கச்சிதமான கட்டமைப்பு என சிறுகதைக்கான பண்புகள் மேலோங்கியுள்ளன.

சமூகப் பொறுப்புணர்ச்சியுடன் ஆழ்ந்த மனிதநேயத்தைப் பிரதிபலிப்பன இவரின் புனைவுகள். தான் பிறந்து வளர்ந்த வேலணைக் கிராமத்தின் மணத்தைப் பெரும்பாலான கதைகளில் பரவவிட்டுள்ளமையை அவதானிக்க முடிகிறது. ஆதலால் பாரம்பரிய நிலவுடமை மரபு, வைதீகசிந்தனை, சடங்கு சம்பிரதாயங்கள், வாழ்க்கைமுறை, சாதியம் அதன்வழி சமூக ஏற்றத்தாழ்வு நிறைந்துள்ள கிராமியம் வெளிப்படுகிறது. அதேவேளை கல்வி அதன் பரவலாக்கம், தொழில், தலைமுறை வேறுபாடு, இவற்றோடு இயைந்த சமூக, கிராமிய நகரத் தொடர்புகள் என்பனவும் பதிவாகின்றன. இவற்றின் வழி ஏற்படுகின்ற சமூக அசைவியக்கங்கள், விழுமியச் சிதைவுகள், சமூக மாற்றங்கள், சாதியக்கலப்புக்கள் இவற்றிற்கு அடிநாதமான பொருளாதார மாற்றம் என்பன புலப்படுத்தப்படுகின்றன. தமிழர் விடுதலைப் போராட்டத்தை நசுக்க முற்பட்ட இந்திய, இலங்கைப்படைகள், அதிகார ஒடுக்குமுறை, சீரழிவுகள் போன்றவற்றையும் இவர் பதிவு செய்கிறார்.

மேற்சொன்ன சமூகப் பின்னணியிலேதான் இவரது புனைவுகளில் கதாபாத்திரங்கள் உலாவுகின்றன. இவரது புனைவுகளின் பெண்கள், குழந்தைகளை இவ்வழியேயே புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஈழத்தில் உருவாக்கம் பெற்ற இலவசக்கல்வி, பேதமற்ற கல்வி, பொருளாதாரச்சிந்தனை மாற்றம், ஈழவிடுதலைப் போர், அதன்வழி உருவான நெருக்கீடுகள், சிந்தனை மாற்றம் போன்ற இன்னோரன்னம்சங்கள் இவரின் புனைவுகளின் வழி புலப்படுவதோடு அச்சமூக அசைவியக்க மாற்றம் பெண்கள், குழந்தைகளை எவ்வாறு பாதித்தது, அதன் வழி உருவான சிந்தனை மாற்றங்கள் போன்றனவும் தெளிவுற வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

இவரின் படைப்புக்கள் பல்வேறு கருப்பொருட்களைக் கொண்டமையினும் அவை சூழ்நிலைக்கைதிகளாக அமைகின்ற பாத்திரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவை ஆண் பெண் உறவு, காதல் - காமம், குழந்தைகளின் அகவுணர்வு சார்ந்தவையாகவே பெரும்பாலும் அமைந்துள்ளன.

இந்த அறிமுகக் குறிப்புக்களோடு சட்டநாதனின் புனைவுகளில் வரும் பெண்பாத்திரங்களை நோக்குவோம். சமூக, யதார்த்த

வாழ்வின் பிம்பங்களான இவரின் புனைவுகள் எங்கும் பெண்கள் நிறைந்திருக்கின்றனர். நண்பி, காதலி முன்னாட்காதலி, மனைவி, அம்மா, ஆச்சி, ஆசிரியர், படைப்பாளி, விவாகரத்துப் பெற்றவள், திருடி, மனநோயாளி, சிறுமி எனப் பற்பல வடிவங்களில் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறாள் பெண். உயர்சாதி, தாழ்சாதிப் பெண்கள் எனப் பாத்திரங்கள் அமையினும் பெரும்பாலான புனைவுகள் மத்திய தரவர்க்க வாழ்க்கையையே படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. படித்த மத்தியதரவர்க்கத்திடம் ஏற்படுகின்ற மரபை மீறுகின்ற, ஆனால் தவறு நிகழ்ந்து விடின் மரபை மீறியதால் தான் இது நடந்ததோ என அதற்குப் பயப்படுகின்ற மனோநிலைகள் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன.

சட்டநாதன் காட்டும் பெண்கள் இருவகையானவர்கள். கிராமத்துப் பெண்கள் - கிராமத்தில் இருந்து நகரத்திற்குச் சென்ற பெண்கள், படித்த பெண்கள் - படிக்காத பெண்கள், இளையவர்கள் - முதியவர்கள், இவ்வாறான வேறுபட்ட முரண்பட்ட பாத்திரங்களைத் தன் புனைவுக்கேற்ப உலாவவிட்டுள்ளார். எது எவ்வாறாயினும் பொதுவில் இப்பெண்கள் ஓரளவு மனப்பக்குவம் உள்ளவர்களாக, அறிவுபூர்வமாகச் சிந்திப்பவர்களாக, தம்முணர்ச்சிகளை வசப்படுத்துபவர்களாக, தமது கருத்துக்களை வெளிப்படையாகக் கூறுபவர்களாக. வாழ்க்கையை அதன் இயல்பில் எதிர்கொள்ளும் திராணியுள்ளவர்களாக, தமக்கேயான தனித்தன்மையோடு வாழ முனைபவர்களாக இவர்களை அடையாளப்படுத்தலாம்.

எழுபதுகளில் ஏற்பட்ட முற்போக்குச் சிந்தனைகளும் பெண்ணிலைவாதம், பெண்கல்வி, சமூகப்பொருளாதாரமாற்றம், பின் யுத்தம், யுத்தவீரர்களான பெண்கள் என ஏற்பட்ட இயல்பான ஆனால் வீறார்ந்த சமூக இயக்கவியல் பெண்களிடமும் பெண்கள் பற்றிய பார்வையிலும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. இவரின் புனைவுகளில் இதற்கு உதாரணங்களாக, நகர்வு வத்சலா, இப்படியும் காதல் வரும் விமலா, வித்தியாசமானவர்கள் வசந்திரீச்சர், புதியவர் கள், ஈஸ்வரி, மீறல்கள் பிரணவி, அவரும் அவர்களும் மங்களம், நீளும் பாலை குறுநாவலின் சியாமளா, மகேஸ்வரி, என இப்பட்டியல் நீள்கிறது. இவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தமிழ்ச் சமூகத்தின் சமூக மாற்றச் சிந்தனையின் வகை மாதிரிகளாவார். யாழ்ப்பாண சமூகத்தில் இயல்பாக நடந்தேறிய மாற்றங்களின் பிரதிநிதிகளாக நாம் இவர்களைச் சுட்டலாம்.

ஒரு புனைவிலேயே வேறுபட்ட குணாம்சங்களை உடைய

பெண்களை உலாவவிட்டு அவர்களின் யதார்த்தமான குணாம்சங்களை வெளிப்படுத்துகிறார். மாற்றம் சிறுகதையில் சாதிகுறைந்த அண்ணனும் தங்கையும் மேட்டுக்குடியினரின் குறிச்சிக்குள் காணிவாங்கிக் குடியமர்வதும் இதைக்கண்டு கொதித்தொழுகின்ற சாதி வெள்ளாளர் காசிப்பிள்ளையின் மனதையும் காட்டி அக்காசி சாதிகுறைந்த பெட்டை வள்ளியினழகில் மயங்கி அவளோடு உறவு கொண்டு பிள்ளையும் கொடுக்கிறார். காசியை “மலடன்” எனத்திட்டி வந்த அவன் மனைவி காசி மூலம் வள்ளி வயிற்றில் பிள்ளை உருவானதை அறிந்து தானே மலடி என உணர்ந்து நோயுற்று இறந்து போகிறாள். காசியின் தங்கை உயர்வேளாளர் குடி எனப் பீற்றுக் கொள்வதில் மகிழ்வடையும் இப்பெண் சாதிகுறைந்த வள்ளியின் மகனை வீட்டுக்குள் அழைப்பதும் உணவிடுவதும் உச்சிமுகர்வதுமாக கதை நிறைவுறுகிறது. வள்ளியின் பாமரத்தனம், நெகிழ்வு, அச்சம், மலடன் எனத்திட்டித்தீர்த்த மாமி தானே மலடி என அறிந்த போது அவளுக்குள் ஏற்பட்ட மாற்றம், நோய், சாதி வெள்ளாளிச்சியாக உலாவிய அம்மாவிடம் ஏற்பட்ட நெகிழ்வு, இவற்றினூடாக அக்கால சமூகத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் பெண்களின் சமூக இயக்க வியலையும் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

சாதிக்கலப்புக் திருமணங்களால் பெண்களுக்கு ஏற்படும் பிரச்சினைகளையும் சட்டநாதன் தன் புனைவுகளில் முன்வைக்கின்றார். சாதிக்கலப்புத் திருமணம் செய்தவர்களின் மரணமும் அவர்களின் குழந்தைபடும் அவஸ்தையும் (அந்தக்கிராமத்துச்சிறுமி) அவளுக்குள் ஏற்படும் மனமாற்றங்களும் முக்கியமானவை. சாதிமீறித் திருமணம் செய்தலும் பின் கருத்தியல் முரண்பாடு ஏற்படும் போது “கோவியப்பெட்டை” எனச் சாதியைக் குத்திக் காட்டலும் என விரிகின்றது பிறிதொரு கதை. ஆயினும் யாழ்ப்பாண சாதிமரபு உடையும் என்ற நம்பிக்கை இவரின் எழுத்துக்களில் தெரிகின்றது.

“பாலியல்” சட்டநாதனால் சிந்தாமல் சிதறாமல் அழகுறக் காட்டப்படுகிறது. பெண்ணுடல் மீதான ஆணின் பிரிவுறாத காம, அழகியற் பார்வைகள் அவரால் பதிவு செய்யப்படுகின்றன.

“மார்பளவு உயரம் கூட வளராத இந்த சின்ன உருவத்தில் லயித்துப் போக அப்படி என்னை இருக்குது? பொங்கி வழிந்து பூவாயுதிரும் ஒரு கிராமத்தனம். இடையைத் தாண்டிப்பிருஷ்ட பாகம் வரை அசைந்து, அலையும் கூந்தல். துருதுருவென்று நிலை கொள்ளாது புரளும் பார்வை. தரித்து ஓரிடத்தில் நிற்காது பறக்கும் பரபரப்பு மெல்லிய நிறங்களையே தேர்ந்தணியும் ரசனை, மனசிலை

எதையுமே போட்டு மறைக்காமல் வெள்ளைத்தனமாய்ப் பேசுகிற பேச்சு. இவையா? இல்லை, இதுகளுக்கு மேலான மனசும் உடலும் கரைஞ்சு போகிறமாதிரி உருகும் பரிவா..... எது? (வித்தியாசமானவர்கள்)

இது பெண்களை ரசனையோடும் அன்போடும் நோக்குகின்ற பெண்ணுடலையும் அதனைத்தாண்டி மென்மனதையும் பார்க்கின்ற ஆணின் பார்வை. இதற்கு மாறாக பெண்ணுடலை வக்கரிப்புக்களோடு பாலியற் பண்டமாகப் பார்க்கின்ற ஆண்களையும் பதிவு செய்யத்தவறவில்லை. ஆணின் இந்த வக்கிரங்களுக்கு உட்பட்டு, தப்பித்தலும் உடற்றேவையுடனும் அலைகின்ற அல்லாடுகின்ற பெண்களையும் முன்னிறுத்துகிறார். தண்டனை கதை ஆள் மாறாட்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதாயினும் ஒரு பெண்ணின் அவலத்தை அது பதிவு செய்கிறது. அழகான சித்திரா என்கின்ற பெண் கணவனாக சிவசாமியால் கொடுமைப்படுத்தப்படுகின்றாள். அவளின் கூற்றாகவே,

“மெல்லிய செப்புக்கம்பி ஒன்று வைத்திருக்கிறான். அதை ஒருவகைப் புனித உணர்வுடன் எடுத்து குத்து விளக்கில அல்லது மெழுகுவர்த்தியில் காச்சுவான் பழுக்கக் காச்சுவான் பழுக்கக் காஞ்சதும் அதனாலை என்னை ஸ்பரிசித்த பின்னர்தான் என் உடலையே அவன் தீண்டுக்கிறான்.

என எழுதிப் போந்தமை சுட்டியுரைக்கத்தக்கது. அதிலிருந்து தப்ப அவனை விட்டு நாதனுடன் ஓடுகிறாள். உடலுறவின் போது மட்டும் இணக்கமான ஆணாய் நடந்து கொள்ளும் நாதன் ஏனைய நேரங்களில் அவளை மிருகத்தனமாக அடிப்பதும் சந்தேகிப்பதுமாக இருக்கின்றான். அவனிடம் இருந்து தப்ப வழியின்றி அவள் தவிக்கின்றாள். இக்கதை மூலம் பெண்ணின் பாதுகாப்பு, பாலியல் என்பன ஆணாதிக்க சமூகத்தில் கேள்விக்குள்ளாகி நிற்பதை பதிவு செய்கிறார்.

ஆண்பெண் உறவு என்பது பெரிதும் உடல் சார்ந்ததாகவே கையாளப்பட்டுள்ளது. ஆண் பெண் உறவின் அடிப்படை உயிரியல் இச்சையே. இவரின் கதைகளில் காதலும் காமமும் மண்டிக்கிடக்கிறது. இலட்சிய கதாபாத்திரங்களை உருவாக்காமல் இயல்புக்க யதார்த்த கதாபாத்திரங்களை தருபவர் சட்டநாதன். அதனால் காதல் வெளிப்படும் தருணங்களில் அதன் வெளிப்பாடாக காமச் செயல்களும் நிகழ்ந்து விடுகின்றன. ஸ்பரிசங்களும், முத்தங்களும்

அதன் வெளிப்பாட்டு முறைகளாக அமைகின்றன. பெண்களின் நிறைவேறாத காதல் பேரிளமை மகேஸ்வரி, கனவுகள் கரைந்த போது சுபேதா, நூலிழை உறவுகள் வரதா போன்ற பாத்திரங்கள் ஊடாக புலப்படுத்தப்படுகின்றது.

அந்த மரணமும் அவர்களும் எனும் கதையில் வரும் தவபாலன், மனைவி மரணமடைந்து இருக்கும் தறுவாயில் அவளின் உடலை வீட்டில் வைத்தும் பூட்டி விட்டு அவளின் தங்கைவீடு சென்று அவளோடு புணர்தல், மரணவீட்டிற்குத் தன்னோடு உறவுவைத்துக் கொள்ளும் பெண்ணை அழைத்து வருதல் போன்றவையும் பேரிளமையில் வரும் நடராசா எனும் பாத்திரம் உளம் தாண்டிய உடல் அழகில் ஈடுபாடு காட்டுவதும், அவளின் உடல் தளர்ந்துள்ளதை கொச்சையாக வெளிப்படுத்துவதும் ஆண்வர்க்கத்தின் மரபு ரீதியான குணாம்சத்தைக் காட்ட ஆசிரியர் முற்பட்டுள்ளதைத் தெளிவாக்குகின்றன.

அதே வேளை ஆசிரியர், பெண்களை முரணீயக்கத்தில் காட்டவிளைந்துள்ளார். புதுமை பழமை, நல்லது - கெட்டது எனும் இரு தளக்கூறுகள் சமாந்திரமாக கதைகளில் பயணிக்கின்றன. இரு வேறு குணாம்சம் உடைய பெண்களை ஒரே கதையில் பயணிக்கச் செய்து பெண்களின் உளக்கிடக்கையை, பொதுப் புத்தியை வெளிப்படுத்தி தன் கதையை வார்த்துச் செல்கிறார் ஆசிரியர். அந்த இருவரில் வரும் தனம்மாமியும் மகள் ரஞ்சியும், அந்த மரணமும் அவர்களும் கதையில் வரும் ஆனந்தி மல்லிகா போன்றோரை உதாரணங்களாகக் கூறலாம். பெண்கள் மீது பரிவும் அன்பும் கொண்ட பார்வை சட்டநாதனுடையது. நான் முற்குறிப்பிட்டது போல சட்டநாதனின் பெண்கள் வசீகரம் உடையவர்கள்.

அவள் அப்படி யொன்றும் வெடவெடப்பான உயரமில்லை. அளவான உயரம், முகம் முழுவதுமே கண்கள் இருந்தன. குவிந்த உதடுகளில், தேன் தடவியது போல லேசான ஈரம், பளபளப்பு” (கனவுகள் கரையும் போது பக் - 87)

அவள் நல்ல உயரம் கண்கள் பெரிதாகவும் குளிர்ச்சியாகவும் இருந்தன. சிறிது சரிந்த மார்பகங்கள், உதடு திரட்சியாக பழத்துண்டு கள் மாதிரி இருந்தன. வதவத என முழங்காலைத் தொடுவது போல கைகள், விரல்கள் மிகமிக நீளமாய்” (பேரிளமை பக் 81)

போன்ற இன்னும் பல வர்ணிப்புக்களைக் கூறலாம். எதையும் விரசமின்றி கட்டிறுக்கத்தோடு அதே வேளை அகக்கண்ணில்

புறக்காட்சி விரியத் தன் மொழியை கையாளாக்கிறார் சட்டநாதன். பெண்களின் உடலழகை மிகுந்த ஈடுபாட்டோடு எழுதியவர் ஜானகிராமன். இதனை கி.ராஜநாராயணனிடமும் காணலாம். இதை ஒத்த தன்மை சட்டநாதனின் மேற்குறித்த வரிகளினூடு நாம் காணமுடிகின்றது. அதேவேளை இப்பெண்கள் படித்த பெண்கள் நவீன சிந்தனை உடையவர்கள் தீர்க்கமாக முடிவெடுக்கும் திறனும், ஆளுமையும், மனவறுதியும் உடையவர்கள். பேரிளமையில் வரும் மகேஸ்வரி, நடராசாவோடு நடாத்தும் இறுதி உரையாடல்கள், கனவுகள் கரையும் போது சுபேதா போன்றோர் இதற்கு நல்ல உதாரணங்கள். அதே வேளை மரபை மீறமுடியாது நிற்கும் கதாசிரியரின் மனநிலை இவரது கதைகளின் வெளிப்படுகின்றன. தன் பெண் பாத்திரங்களை எவ்வளவு நவீனமாக படைத்தாலும் மரபு இழையினின்று முழுமையான மீட்கமுடியாமல் போகின்றது. தண்டனையில் வரும் சித்திரா, முதற்புருஷனிடமே திரும்பிப் போவ தும் நடராசா மீது மகேஸ்வரி கொள்ளும் இரக்கம் போன்றவற்றை இதற்கு உதாரணங்களாகக் கூறலாம். சித்திரா மற்றும் வரதா போன்ற பாத்திரங்கள் பெண்கள் ஆண்களைச் சார்ந்தவர்கள் எனும் மனோ நிலை உடையவர்களாக படைக்கப்பட்டுள்ளார்கள். இது கவனத்திற் குரியதாகும். இதை யாழ்ப்பாண வைதீக ஆணாதிக்க மனநிலை யினின்றும் மாறமுடியாத மரபார்ந்த பதிவாகவே கருதமுடியும்.

இவரின் படைப்புலகில் இருவகையினதாக காமம் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. முறையற்ற காமமும் முக்கியமான பாத்திரங்களுள் ஆழமான காமமும் எப்போதும் கொதித்தபடி அவ்வப்போது உலை மூடியை தூக்கி நுரை தள்ளியபடியே உள்ளன. தண்டனை கதை இதற்கு தக்க சான்று. அதே வேளை உடலுறவு என்பது புனிதம் நிறைந்த ஒன்றாகவும் வளைதலும் வளைத்தலுமற்ற விட்டுக் கொடுப்புடன் கூடியது போன்ற கருத்தியல்களையும் அவர் பதிவு செய்ய முற்பட்டிருக்கின்றார்.

“பெண் உடல் அதன் வாசங்களோடும் தாபங்களோடும் புலனுகர்ச்சிக்குப் பிரியமானது தான். ஆணும் பெண்ணும் ஆன்ம லயிப்புடன் கலவியில் ஒன்றுதல். கூட ஒருவகைக் கலாவனுபவம்தானோ? (பேரிளமை)

“பெண்ணைப் பெண்ணாகப் பார்த்துப் புரிந்து அந்த நிமிஷங்களில் அவளை உறவு கொள்ள முடிகிறது.”
(தண்டனை)

போன்றன இதற்கு உதாரணங்கள். இவர் யாழ்ப்பாண சமூகத்தின்

“பெண்” பற்றிய சிந்தனையை உள்வாங்கியும் அதனை மீறியும் தன் பெண் கதாபாத்திரங்களைப் படைத்துள்ளார்.

சட்டநாதனின் புனைவுகளில் வரும் குழந்தைகளின் உலகம் அமைதியானது. சட்டநாதனை யதார்த்தவாத படைப்பாளியாக பதிவு செய்வதில் குழந்தைகள் பற்றிய புனைவுகள் முக்கிய பாகத்தை எடுத்துக் கொள்கின்றன. குழந்தைகளின் இயல்புகளில் ஒன்றி அவர்களின் கண்கள் ஊடாகப் புலப்படும் உலகத்தைத் தரிசிக்கிறார். குழந்தைகளின் அகவுலகை இனங்கண்டு விரித்துச் செல்லும் அவரின் படைப்புத்திறன் பாராட்டப்பட வேண்டியதாகும். சிறுசிறு விடயங்களைக் கூடக் கவனித்துப் படைப்பாக்கத்தில் பதிவு செய்து விடும் அவர் நுண்திறன் அவரைச்சிறந்த படைப்பாளியாக இனங்காட்டுகிறது.

நுண்தன்மையும் குழந்தையால் மட்டுமே புரிந்து கொள்ளக் கூடிய குழந்தைகளின் அகவுலகை அவர்களுக்கே உரித்தான மொழியில் எடுத்தாள்வதும் ஈழத்துப்படைப்பாளிகளில் சட்டநாதனைத் தனித்து அடையாளப்படுத்துகிறது. அரும்பு, உலா போன்ற கதைகள் அக்கால சமூகக்குறைபாடுகளை குழந்தைகளின் மனப்பதிவுகளாக சமூக விமர்சனங்களாக பின்னப்பட்டிருப்பது கவனிக்கத்தக்கதாகும். குழந்தைகளின் உலகங்களில் அதிக சஞ்சாரம் செய்பவர்கள் ஆசிரியர்களே. பெற்றோரிலும் அதிக புத்திசாலிகளாக, நம்பிக்கைக்குரியவர்களாக ஆசிரியர்களை குழந்தைகள் நினைப்பது யாவருமறிந்த ஒன்றே.

ராஜி எனும் குழந்தை தன் பெயரில் உள்ள “ஜி” எனும் எழுத்தை எழுதமுடியாது தவிக்கிறது. அதற்காக ஆசிரியர் வழங்கும் தண்டனையும் அதனோடு இயைந்தவன் சொற்களும் குழந்தையை ரணகளப்படுத்திவிடுகின்றன. அச்செயல் தன்பெயரே தனக்கு வேண்டாம் என எண்ணுகின்ற அளவுக்கு குழந்தையை நகர்த்தி விடுகிறது. அதேவேளை அதே எழுத்தை தன் அன்பாலும் இயல்பாலும் ஒரு நாளிலேயே பழக்கி விடுகின்ற ஆசிரியரையும் காட்டுகின்றார். வாசகர் ஒப்பிட்டு உணர்ந்து கொள்வதோடு பச்சாதாபத்தால் உச்சக் கொட்டவும் செய்து விடுகிறார் சட்டநாதன். குழந்தைகளின் உள்ளங்களை எதிர்பார்ப்புக்களால் தூண்டிவிட்டு விட்டு அதனை ரணப்படுத்துகின்ற அவர்களின் உள வெளிப்பாடுகளை சற்றேனும் புரிந்து கொள்ளாத பெரிய மனிதர்களின் நடத்தைகள் மீதான விமர்சனங்களை உலா, சிறுசுகள் போன்ற கதைகள் முன்வைக்கின்றன. இன்றைக்கு உளவியற்றளத்தில் குழந்தைகள் அணுகும் முறைகள் வளர்ச்சியுற்றிருக்கும் சூழலில் புதிதாக வரும்

புனைவுகளுக்கு முன்னோடியாக குழந்தை உளவியல் சார்ந்த புனைவுகளாக இம்மூன்றையும் அடையாளப்படுத்தலாம்.

குழந்தைத் தொழிலாளியை அடையாளப்படுத்தும் கதையாக திருப்தியைக் கூறலாம். கடலை விற்கும் போது மீதிச்சில்லறையை வைத்துக் கொள் என வாடிக்கையாளர் சொன்னதை ஏற்காது மீதிப்பணத்திற்குரிய கடலையை வழங்கி நறுவிசான பேர்வழி என்ற பட்டத்தை அச்சிறுவன் பெற்றுக் கொள்ளும் போது, அச்சம்பவம் வாசகமனதைத் தொடுகிறது.

இதற்கு மாறாக வறுமையின் கோரப்பிடியில் சிக்கித்தவிக்கும் அகதிப் பெட்டை யசோதா பசி மிகுதியால் மற்றவர் சாப்பாட்டை எடுத்து உண்பதும் அதனை அறிந்த மிஸஸ் தம்பையா ரீச்சர் “கள்ளி” என போர்ட் மாட்டி விடுவதுமான நிகழ்வுகள் எடுத்தாளப்பட்ட கதைதான் ஒரு அவிழ் கூட பிள்ளையின் நிலையை உணராத தான் அளிக்கும் தண்டனையின் விழைவை உணராத வக்கிர உணர்வின் வடிவமாகவே அவ்வாசிரியை எம்கண்முன் காட்சியளிக்கிறார். வெறும் கல்வியும் பட்டங்களும் ஒருவரை ஆசிரியராக்கி விட முடியாது என்பதை இக்கதை அழுத்தமாகப் பதிவு செய்கிறது. இதே போல,

“இல்லையடா கண்ணாடிப்புடையன் காசிஇண்டைக்கும் ரூபனுக்கு அடிக்ககூடாது எண்டு கும்பிட்டனான்” (சிறுசுகள்)

என்ற சிறுபையனின் கூற்று ஆசிரியவர்க்கத்தையே. ஓர் உலுக்கு உலுக்கிவிடுகிறது. தன்சகமாணவன் ரூபன் அடிவாங்காமல் இருக்க, சிவத்தார் கடையில் முட்டைகளைக் கொடுத்து கணக்குக் கொப்பியும் எழுத்துக் கொப்பியும் வாங்கி ரகு கொடுத்தான் எனும் வரி குழந்தைகளின் கள்ளங்கபடமற்ற உள்ளத்தை சிறப்பாகப் பதிவு செய்கிறது. அதே வேளை குழந்தைகளின் வாழ்வியற் சூழலை, பொருளாதார நிலையை தனிமனித உளவியலைப் புரிந்து கொள்ளாத ஆசிரியர்களைப் பரிகரிக்கிறது.

சட்டநாதனின் புனைவுகளில் என்னை அதிகம் ஆகர்ஷித்த கதை பக்குவம் ஆகும். இரும்புக்கே விற்கக் கூடிய நிலையில் இருக்கக் கூடிய சைக்கிளைப் பத்திரப்படுத்ததுடிக்கும் மனிதனின் இருதய படபடப்பும் தேவையும் பொருளாதாரமும் அதனைப் பாதுகாத்துக் கொடுக்கும் சிறுமியின் நடத்தைக் கோலமும் வாசகமனதைப் பூரணமாக ஆட்கொண்டுவிடுகின்றன.

“அவள் கறுப்பாய் இருந்தாள். கையும் காலும் சுள்ளி சுள்ளியாய் இருந்தன முகத்தில் மட்டும் ஒரு திரட்சி, களை,

கண்கள் பெரிதாய், சதா சிரித்தபடி இருந்தன.”

எனும் வரிகள் குழந்தையை எம் கண்முண் நிறுத்துகின்றன. மழைக்குள் நனையாமல் சைக்கிளை எடுத்து விட்ட அவளின் இயல்பும் ஈரக்கையைத் தனது சீத்தைச் சட்டையில் துடைத்தபடி ஓடி வந்து.

“மழை பெய்தது ... அதுதான்...” மழைபெய்தால் என்னம்மா? உனக்கு ஏன் இந்தத் தொந்தரவு. தொந்தரவா..... எனக்கா? அவள் உதடு நெகிழ்ச்சிரித்தாள்.

எனும் வரிகளும் அவள் மீது எம்மை வாஞ்சை கொள்ள வைக்கின்றன. அவளின் பேரைக் கேட்க மறந்துவிட்டேன் எனும் அவஸ்தை எம்மையும் தொற்றிக் கொள்கிறது. குழந்தை ஒன்றின் உளத்தை வெளிப்படுத்துவதிலும் கதைக் கருவை உரையாடல், காட்சிப்படுத்தல், கட்டமைத்தல் என எல்லாத்தளங்களிலும் வெற்றி பெறும் கதைகளில் ஒன்று “பக்குவம்” கதை என்பேன்.

சூழ்நிலையின் - சம்பவத்தின் தளத்தினின்றும் உருவாகுகின்ற உணர்வு நிலையின் தர்க்கரீதியான புனைவே சிறுகதை என்பர். சட்டநாதனின் புனைவும் ஆண் பெண்ணுக்கிடையிலான “காதல், பாலியல் உறவுணர்வு தொடர்பானவையாகவே பெரும்பாலும் அமைந்துள்ளன. எல்லாக் கதைகளிலும் பெண்கள் வருகிறார்கள். மனிதநேய நோக்கோடு பெண்களை அணுகியதோடு அவர்களின் பன்முகங்களை பதிவு செய்து, ஆணாதிக்க சமூகத்தில் பெண்கள் மீதான பார்வைகள்- அதிகார ஒடுக்குமுறைகள் - சுரண்டல்கள் நிகழ்கின்றன என்பதை புனைவுக்கே உரிய தர்க்கத்தோடும் அழகிய லோடும் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றார். குழந்தைகளின் அகவுலகையும் பெரியவர்கள் குழந்தைகளைப் புரிந்து கொள்ளாது மேற் கொள்ளும் நடவடிக்கைகளையும் நடத்தைகளையும் பதிவு செய்கிறார். ஓர் ஆசிரியனாய் குழந்தைகளின் மீதான அவரின் பார்வை அலாதியானது.

ஆக, சட்டநாதனின் புனைவுகளின் அடித்தளமான நிலம், பெண்கள், குழந்தைகள் எனும் முப்புள்ளிகள் அமைகின்றன. நிலத்தில் காலூன்றி அதன் வேர்களின் இருப்பையும் வாழ்க்கையும் மேம்படுத்தும் என்பதையும் குழந்தைகளைப் புரிந்து நடப்பது பெரியவர்கடன் என்பதையும் சொல்லி நிற்பதை அவதானிக்கலாம். அவருக்கே உரித்தான மொழிநடையில் கட்டிற்றுக்கமாய் புனைவுத்தருக்கத்துடன் இவை கட்டமைக்கப்பட்டிருப்பது இவரை தமிழின் சிறந்த புனைகதையாளராக அடையாளப்படுத்துகிறது. ●

பலரது பார்வைகள்

சிறுகதை தொகுதி வெளியீட்டு விழாவில் பலரது உரை

வாசகர்கள் தான் சிறந்த விமர்சகர்கள். அவர்கள் தான் சிறந்த எழுத்தாளர்களையும் உருவாக்குகிறார்கள். தமிழ் நாட்டின் பிரபல விமர்சகரான க.நா.சு., எத்தனை பேர் எதை எதை வாசித்தாலும் முந்நூறு பேர் தான் சிறந்த வாசகர்களாகத் திகழ்கிறார்கள் என்று பல்லாண்டுகளுக்கு முன் எழுதியிருந்தார். இன்றும் அதே நிலைதான் இருப்பதாக நான் எண்ணுகிறேன்” என்று இந்து கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தின் பணிப்பாளர் க.சண்முகலிங்கம் கடந்த சனிக்கிழமை மாலை கொழும்பு பழைய நகர மண்டபத்தில் நடைபெற்ற க.சட்டநாதவின் “உலா” சிறுகதைத் தொகுதி வெளியீட்டு விழாவில் தலைமை உரை நிகழ்த்துகையில் குறிப்பிட்டார்.

அவர் அங்கு தொடர்ந்து பேசுகையில், ஒரு வருடத்தில் சுமார் மூவாயிரம் சிறுகதைகள் வெளி வருகின்றன. அவை அனைத்தையும் எவராலும் படித்து முடிக்க முடியாது. சிறந்த வாசகர்களும் நண்பர்களும் வாசித்து நல்லது என்று சொல்லும் கதைகளையே அநேகமாக நாமும் வாசிக்கின்றோம். கடந்த இருபது ஆண்டுகால இடைவெளியில் தமிழகத்தில் சாதனை படைந்த சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் பலர் உருவாகி இருக்கிறார்கள். அதே போல் இலங்கையிலும் கடந்த பத்து ஆண்டு காலத்துக்குள் சிறந்த பல எழுத்தாளர்கள் வளர்ச்சி பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் அவதானித்து வரு

கிறோம். அவர்களில் ஒருவராக சட்டநாதனும் திகழ்கிறார் என்பதை மிக அழுத்தமாகக் கூறலாம். அவரது நூல்களை தேடிப் படிக்கும் அளவுக்கு அவர் சிறுகதைத்துறையில் வளர்ந்து உயர்ந்து நிற்கிறார். அடக்கமும் அமைதியும் தன்மான உணர்வும் தன்னம்பிக்கையும் மிக்க சட்டநாதன் எழுத்துத்துறையில் எழுச்சியும் உயர்ச்சியும் பெற வாழ்த்துகிறேன் என்றார்.

தெளிவத்தை யோசப் விமர்சன உரை நிகழ்த்து கையில்:

சட்டநாதன் மென்மையான உணர்வைக் கொண்டவர். அவரின் எழுத்துக்கள் ஆர்ப்பாட்டம் எதுவுமற்ற சமூக உண்மைகளை கதைகின்றன என்றார்.

காவலூர் இராசதுரை உரையாற்றுகையில்:

சட்டநாதனின் ஒவ்வொரு கதையும் அதன் தொனிப்பொருள், பாத்திர வார்ப்பு, கதைசொல்லும் பாங்கு ஆகியவற்றிற்காகத் தனித்தனியாக விமர்சிக்கப் படவேண்டியவை. எனினும் யாழ்.மண்ணுக்குரிய சொற் பிரயோகங்கள் வசன அமைப்புக்கு வலுவையும் கம்பீரத்தையும் ஊட்டுகின்றன. உள்ளத்து உணர்ச்சிகளையும் நெகிழ்ச்சிகளையும் சின்னஞ் சிறு சொற்களால் காட்சிக் கீற்றுக்களால் அற்புதமாக உணர்த்துகிறார் எனக்கூறினார்.

சாந்தி சச்சிதானந்தம் பேசுகையில்:

சட்டநாதனின் சிறுகதைகளில் வரும் பெண்கள் பற்றிய கருத்துக்கள் ஆணாதிக்க முனைப்பை தகர்த்து அதிலிருந்து விடுபட்டுப் போகும் தன்மையை இயல்பாகவே காட்டி நிற்பது பாராட்டத்தக்க முயற்சியாகும் என்று குறிப்பிட்டார்.

சிறுகதைத் தொகுதி வெளியீட்டாளரான க.சட்டநாதன் நன்றி கூறினார்.

“உலா”

சட்டநாதனின் “உலா” சிறுகதைத் தொகுதி வெளி வந்துள்ளது. முன்னர் “மாற்றம்” எனும் அவரது சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவந்திருந்தது. ஈழத்தின் இலங்கையர்கோன், அ.செ.மு., அ.முத்துலிங்கம், எஸ்.பொ., செ.யோகநாதன், செ.கதிர்காமநாதன், நந்தினி சேவியர், சாந்தன், நந்தி, சிறீதரன், ரஞ்சகுமார் போன்றோரின்

வரிசையில் இடம் பெறத்தக்கவர் இந்தச் சட்டநாதன். ஆண் பெண் உறவு பற்றிய இவரது கதைகள் அழகியல் தன்மை வாய்ந்தவை. “இப்படியும் காதல் வரும்” எனும் கதை இப்பொழுதும் ஞாபகத்தில் உள்ளது. இத்தொகுப்பிலுள்ள “தரிசனம்”, “தளம்பல்”, “ஒதுக்கம்” போன்ற கதைகளில் இவ்வறவின் அழகியல் வெளிப்பாட்டைக் காணலாம். தலைப்புக்கதையான “உலா”, “அரும்பு” சிறுவர்களின் உலகத்தை, மனநிலையை வெளிக்காட்டுகிறது. அட்டையை இன்னும் அழகாகக் கொண்டு வந்திருக்கலாம். பழைய வீரகேசரிப் பிரசுரங்களை ஞாபகத்திற்குக் கொண்டு வரும் அட்டை. சட்டநாதனிடம் ஒரு கேள்வி! “உங்கள் படைப்புகளில் வரும் பெண்கள் மிகப் பலமானவர்களாகவும், ஆண்கள் மிகப் பலவீனர்களாகவும் சித்திரிக்கப்படுவது ஏன்?”

- சரிநிகர்

க. சட்டநாதனின் “உலா”

உலகின் பல பாகங்களிலிருந்தும் எழுதப்படும் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் தலைசிறந்தவற்றுடன் ஒப்பிடத்தக்க கதைகள் இதில் இடம்பெற்றுள்ளன. மிக மிக நுட்பமாகப் பாத்திர உணர்வுகள், சம்பவங்கள், குணநலன்கள் ஆகியவற்றை அந்தந்த அளவில் சித்திரிக்கும் ஆற்றல் வார்த்தைகளின் பெறுமதியை உணர்ந்த பிரக்ஞை, சமுதாயப் பின்னணியில் உளவியல் அணுகுமுறை போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கவை. உடன் நிகழ்காலத் தமிழ் பேசும் நல்லுலகின் தலைசிறந்த தொகுதிகளில் ஒன்றாக “உலா” கருதப்படத்தக்கது.

-கே.எஸ்.சிவகுமாரன்

கழதம்

அன்பர் சட்டநாதனுக்கு,

உங்களுடைய நாவல் “நீளும் பாலை”யைப் படித்தேன், ஒரு முறை மாத்திரமல்ல; இரண்டு தடவைகள். முதல் வாசிப்பு, கதாசிரியர் அழைத்துச் செல்ல அவரோடு சென்ற பயணம். இரண்டாவது கதாசிரியரை நான் அழைத்துக் கொண்டு, நாவலின் அர்த்தங்களையும் அழகு களையும் நுழைந்து நுழைந்து பார்ப்பதற்காக மேற் கொண்ட பயணம். இந்த இரண்டு இலக்கிய யாத்திரை களுமே உள்ளத்துக்கு உவகை தந்த அனுபவங்கள்.

யாழ்ப்பாணத்து நிலத்தின் தன்மையால் நிர்ணயிக் கப்படுகின்றனவாகிய இப்பிரதேசமக்களது குணவியல்பு கள் நடத்தைகள் என்பவற்றை, அவற்றின் திரட்சியாகவுள்ள எங்களது சமுதாயத்தை, இலகுவில் நெகிழ்ந்து கொடுக்க மறுக்கும் இந்தச் சமுதாய அமைப்பிலிருந்து வெளியேற முயல்கின்ற இன்றைய தலைமுறையினரது திணறலை இந்த நாவலில் நான் கண்டேன்.

கதை வெகு யதார்த்தமாக இருக்கிறது. கதையின் உள்ளடக்கம் பெரும்பாலும் நமது குடும்பங்களை விழுங்கிக் கொண்டிருக்கும் பிரச்சினைகளும் போராட்டங்களுமே தான். குடும்பப் பொறுப்பு எதிலும் பட்டுக் கொள்ளாமல் நடந்து கொள்ளும் குடும்பத்தலைவர் “ஐயா”, ஈட்டுறதகைக்கு வந்ததும், தனது மகளுக்காகப் பிலாக்கணம் வைப்பதை நிறுத்திவிட்டு வாயெல்லாம் பல்லாகி நிற்கும் அம்மா - இப்படியானவர்கள்

நம்மிடையே பலர் இருக்கிறார்கள்.

பசுப்பண்ணை நடத்த மேற்கொண்ட முயற்சி நிலத்தின் வறட்சியால் பாலையாகிவிடுகிறது! செல்வம், வரதா இருவரதும் ஆசைகள் பெண்ணின் பெற்றோரது அகம்பாவத்தினால் பாலையாகி விடுகின்றன! மகேஸ்வரியின் வாழ்வு தருமுவினது தறிகெட்ட போக்கினால் பாலையாகிவிடுகிறது! இப்படியாக உங்களது நாவலில் பாலைகள் பல வருகின்றன. அவை நீளவும் செய்கின்றன. நமது ஊர்களிலே குடும்பங்கள் பலவற்றின் இன்றைய நிலை இது தான். எங்கும் வியாபித்து நிற்கும் இந்தப் பாலைக்கு உங்களது குறு நாவலின் கதை ஒரு பொருத்தமான வகைமாதிரியாக அமைந்திருக்கிறது.

இந்த நாவலிலே முக்கிய பாத்திரம் மகேஸ்வரி. அவளை நடுவணாகக் கொண்டே கதையும். கதாசிரியரது சிந்தனையின் குவியமும் அமைகின்றன. அவளை இன்றைய, படித்த மங்கையரது பிரதி நிதியாக இந்நாவலிலே உலாவவிட்டிருக்கிறீர்கள். அவளுடைய எண்ணத்திலும் பேச்சிலும் செயலிலும் அவளது வயதுக்குரிய பக்குவமும் படிப்பறிவும் பளிச்சிடுகின்றன.

மகேஸ்வரி தனது பருவ உணர்வுகளுக்குப் படிப்படியாகத் தன்னை அர்ப்பணிக்கும் பாங்கினையும் அந்நிலையில் தனது எதிர்கால வாழ்வுபற்றி அவளுடைய மனத்தில் எழுகின்ற பயம்கலந்த நம்பிக்கையையும் வெகுயதார்த்தமாகச் சித்திரிக்கிறீர்கள். அவளிடம் காணப்படும் துணிவு, நம்பிக்கை, நிதானம், இடர்களை எதிர் கொள்ளும் மனஉறுதி - இவற்றை நான் மிக ரசித்தேன்.

செல்வம் நமது அனுதாபத்துக்கு உரியவன். செல்வத்துக்கு, “தனது ஊர் வறண்டது; வளமற்றது” என்ற விபரம் தெரியாதா? அவன், பண்ணை நடந்துவதற்கு ஜேர்சி முதலிய உயர்ந்த இனப் பசுக்களை ஏன் வாங்கிவந்தான்? அவற்றை அவனது ஊரில் தபாரிக்க முடியாதே. இந்த ஒரு சந்தேகம் இந்த நாவலைப் படிக்கும் போது மனதில் தோன்றியது. அதை இன்னும் போக்க முடியவில்லை.

பாத்திரங்களின் மனவியல்பு அவற்றுக்கு ஏற்படும் அகத் தாக்கங்களாலும் புறத்தாக்கங்களாலும் படிப்படியாக மாறி வருவது நன்கு காட்டப்படுகிறது. உதாரணமாக: மகேஸ் தருமுவில் தன்னை இழத்தல் (அதத்.6), சியாமளா செல்வம் தொடர்பு இந்த நாவலிலே அத்தியாயம் 6, வெகு கவனமாக நிதானமாகச் செதுக்கிய ஒரு சிற்பம் என்பது எனது அபிப்பிராயம். நீங்கள், மனவேட்கைகளை விரசம்

தலைகாட்டாதபடி சித்திரிக்கும் பாங்கு வெகு அற்புதம். செல்வம் - வரதா காதலை எவ்வள நுணக்கமாகப் பொட்டிட்டாற்போலத் தொட்டுக் காட்டியிருக்கிறீர்கள். (பக்10) இந்தக் குறுநாவலில் இதன் ஆசிரியரை நான் காணவில்லை. ஆனால், அவருடைய சிந்தனைகள், சமுதாயத்துக்கு அவர் கூற விரும்பும் செய்திகள் முதலியவற்றை ஆங்காங்கே கண்டேன். பாத்திரங்கள் மூலம் ஆசிரியர் பேசுகிறார்.

வாசகனுக்கு இடறல் கொடுக்காத மெத்தென்ற மொழி நடையும், ஆரவாரமும் சிக்கலும் இல்லாத கதையோட்டமும் நீளும் பாலைக்குச் செழுமையூட்டுகின்றன.

கதை, நாம் அறிந்த நமக்குப் பரிச்சயமான களத்தில் நிகழ் கிறது. கதைப் பொருளும் கதாபாத்திரங்களும் நமக்கு அந்நிய மானவையல்ல. இப்படியிருப்பதனால், நாங்கள் நாவலில் முற்றாக ஒன்றிப்போக முடிகிறது. ஆசிரியர் கூறுகின்ற கருத்துக்களை- அவரது சிந்தனைகளை முழுமையாக உள்வாங்கிக் கொள்ளவும் முடிகிறது.

திருநெல்வேலிக் கொலைகள் பற்றிய நிகழ்வு நூல்களில் பதிவாக வேண்டிய வரலாற்றுக் குறிப்பு. உணர்வு நரம்புகளை அதிரச் செய்த அந்தச் சம்பவம், உங்களது நாவலில் அந்த உணர்வுக் கொந்தளிப்புக் குறையாத வகையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

நீளும் பாலை உங்களுடைய முதலாவது குறுநாவல் என நினைக்கிறேன். உங்களுக்கு வெற்றி! அந்த வெற்றிக்கு எனது மனம் நிறைந்த பாராட்டு!

இந்தக் கருத்துரை அளவுமீறி நீண்டுவிட்டது. மன்னிக்கவும்

வ.இராசையா

●

கழதம்

15.03.1998

அன்புள்ள திரு.சட்டநாதன்,

உங்கள் கடிதமும் கதைத் தொகுதியும் (2 பிரதிகள்) கிடைத்தன. மிக்க நன்றி.

கதைத் தொகுதியில் பல கதைகள் எனக்குப் பிடித்திருந்தன. முதல் கதை. உறவுகள் சரியாக அமையவில்லை போல் படுகிறது. அதில் ஒன்ற முடியவில்லை. மாற்றம் ஒரு அருமையான கதை. அதில் ஐயாவின் பாத்திரம் மிகவும் மென்மையுடன் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர் சிரிப்பை மகன் பார்க்கும் விதத்தில் எவ்வளவு அன்பு! உறவு கொண்டாடிப் பேசும் அந்தப் பையன்; அவனைப் பிட்டுச் சாப்பிட அழைக்கும் மாமி, அவள் இடும் முத்தம் எல்லாமே மனதைத் தொட்டது. பக்குவம் படித்த பின் விஷ்ணுவிடம் (என்கணவன்) அதை மொழி பெயர்த்துச் சொன்னேன். “இது நான் படமாக்க வேண்டிய கதை. இது என் படைப்புலத்தைச் சேர்ந்தது” என்றான். அதன் பின் உலா வரை குழந்தைகள் வரும் கதைகள். இவை மிகவும் நுண்ணுணர்வுடன் எழுதப் பட்டவை. இந்தக் குழந்தைகளுடன் உறவு வைக்கும் மனிதன், இவர்களைப் பற்றிச் சொல்லும் மனிதன், ஒரு நல்லிதயம் படைத்தவன் என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது. இப்படியும் காதல் வரும், வித்தியாசமானவர்கள் போன்ற கதைகள் உறவுகளை-பெண்ணின் துயரறிந்து உறவு கொள்ளும் ஆண்களையும் -

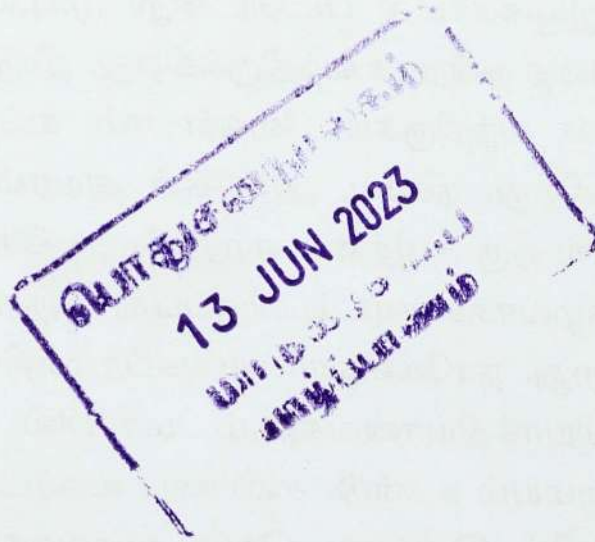
விவரித்தாலும், இவற்றின் அமைப்பில் இன்னும் சற்று மாற்றம் இருந்திருக்கலாம் என்று பட்டது. அவை முடியும் விதம் எனக்கு உடன்பாடுதான். நீட்டு இழுக்காமல் பட்டென்று முடியும் விதம் பிடித்தது. நீளும் பாலை கதை நன்றாக வந்திருக்கிறது. நீளும் பாலை என்ற சொற்கள் கதையில் வந்திருக்க வேண்டாம் சட்டநாதன்? திணித்தாற் போல் இருக்கிறது. நகர்வு, அவர்கள் துயரம் போன்ற கதைகளின் சோகம் மனதில் ஒரு கனத்தை ஏற்றுகிறது. சோகத்தைப் பலவாறு விவரிக்கால் நிகழ்வாகக் காட்டியிருப்பது அந்தச் சோகத்தின் கனத்தை அதிகரிக்கிறது. நாகேஸ்வரி பாலசுப்ரமணியன் கதைகளில் ஏகப்பட்ட நீள் வியாக்கியானங்களும், மார்பில் அறைந்து கொண்டு ஓலமிடும் தன்மையும் உண்டு. சலிப்பை உண்டாக்குவது. உங்கள் இத்தகை கதைகளில் இவற்றை வெகு வருவாகக் கடந்து விடுகிறீர்கள்.

நீங்கள் உங்கள் கதைகளில் சுந்தர ராமசாமி போன்ற எழுத்தாளர்களின் பெயர்களைக் குறிக்கால் விடலாமே? “நான் இத்தகைய எழுத்தாளர்களைப் படிக்கும் மட்டத்தைச் சேர்ந்தவன்” என்று சொல்லிக் கொள்வது போலிருக்கிறது. இது அவசியமில்லை. தன்னை இப்படி ஒரு எழுத்தாளன் பிரகடனப் படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமா என்ன?

நீங்கள் குறிப்பிட்டுள்ள எழுத்தாளர்களைப் படித்திருக்கிறேன். எல்லோர் பெயரையும் குறிப்பிட முடியாதல்லவா? டானியல் கதைகள் நிஜமாகவே என்னைப் பாதிக்கின்றன. சட்டநாதன் அவற்றின் மேல் குத்தப்பட்டுள்ள முத்திரை பற்றி எனக்கு அக்கறைஇல்லை. சாதி என்ற ஒன்றால் எந்த வகையிலும் பாதிக்கப்படாதவள் நான். நகரப் புறத்தில் வளர்த்தவள். தமழ்நாட்டில் நான் வளரவில்லை. அதனால் டானியலின் கதைகளில் உள்ள மண் மற்றும் மக்களைப் பற்றிய விவரங்கள் என்னைத் தொடுகின்றன. உங்கள் கதைகள் மற்றும் பல இலங்கை எழுத்தாளர்கள் எழுதும் கதைகளில் உள்ள நிலம் நீச்சு பற்றிய விவரணைகள், பயிர்கள், செடி கொடிகள், மாடுகள் பற்றி எழுதுவதெல்லாம் அன்பின் இதமான கூடுள்ள ஒரு உலகத்தை எனக்குள் விரிக்கின்றன. அந்த உலகத்தை எனக்கு மிக அருகில் வைத்துக் கொள்ள ஆசை. கையொப்பமிட்டு உங்கள் கதைகளை அனுப்பியதற்கு நன்றி.

அன்புடன்,

அம்பை

ஆசிரியரது சிறுகதைத் தொகுதிகள்

மாற்றம் - 1980 ஜூன்

உலா - 1992 ஜனவரி

சட்டநாதன் கதைகள் - 1996 ஜூலை

புதியவர்கள் - 2006 நவம்பர்

முக்கூடல் - 2010 பெப்ரவரி

பொழிவு 2016 வைகாசி

தஞ்சம் - 2018 ஆனி

சுபாவம் - 2020

The Shower - 2020

தாவாடிக்காரர் - 2022

நாவல்

உயிரில் கலந்த வாசம் - 2019 ஆடி

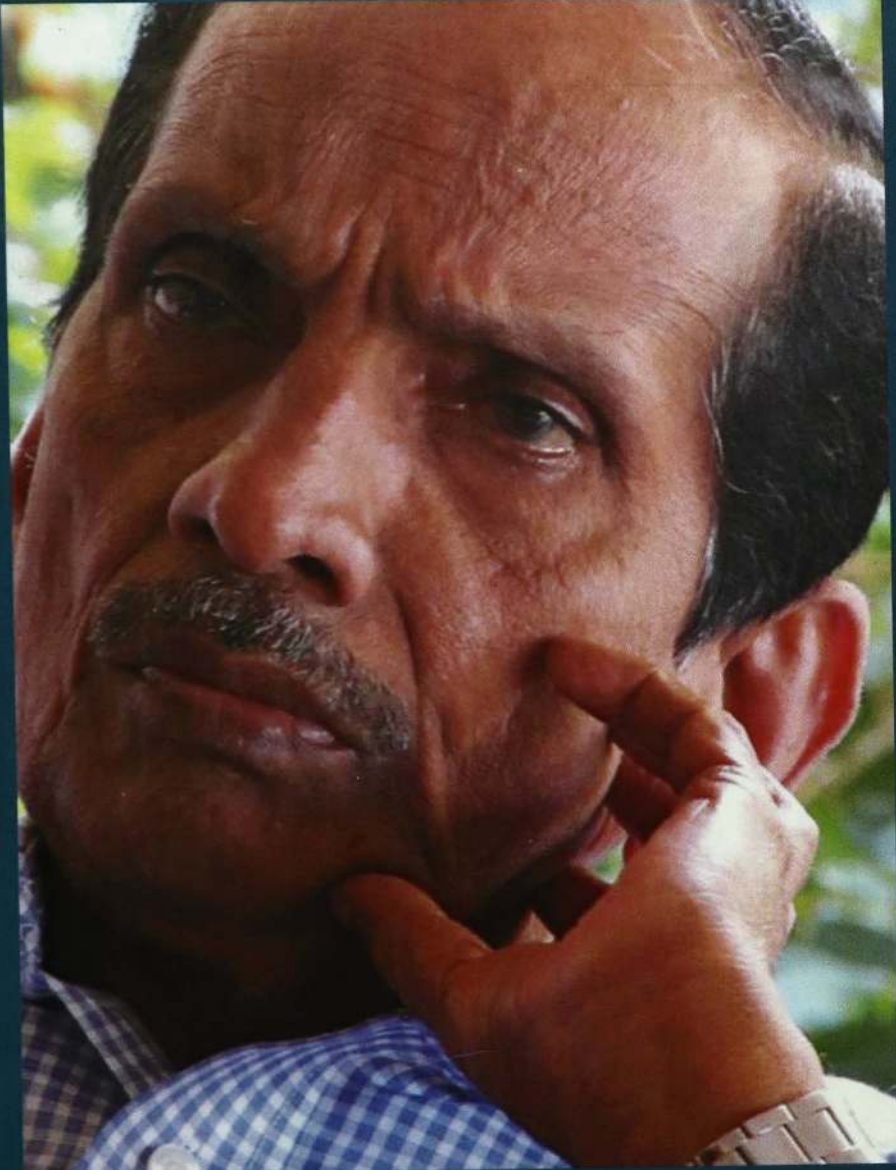
ஆசிரியரது கவிதைத் தொகுதி

நீரின் நிறம் - 2017 ஆடி

துயரம் தரும் அழகு - 2019 வைகாசி

கட்டுரைத் தொகுதி

சட்டநாதன் கட்டுரைகள் - 2021 ஆடி

ஈழத்துப் புனைகதை வரலாற்றில் க.சட்டநாதனுக்குத் தனியிடமுண்டு. அவரது படைப்புலகம் வசீகரம் மிக்க மொழியால் கட்டமைக்கப்படுகின்றது. சாதாரண சனங்களினதும் மத்தியதர வர்க்கத்தினதும் வாழ்வியலைப் பின்புலமாகப் பெரிதும் கொண்டமையும் இவரது படைப்புலகம் ஆணாதிக்கத்தையும் சமூக வரையறை களான கட்டுக்களை மீறித் தம் வாழ்வைக் கட்டமைக்கும் பொருளாதாரப் பாதுகாப்புள்ள பெண்களையும் அவர்களது அழகியலையும் காதலையும் காமத்தையும் அதிகம் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது. அதேபோல் குழந்தைகளின் உலகத்தையும் அவ்வுலகத்தின் சிருஷ்டிக்குள் வாசகர்களை கவர்ந்திழுக்கும் வலிதான கதைகளையும் கொண்டமைகின்றது.

தி.செல்வமனோகரன்

